Danaela



Izvorul iubirii

Danaela

Izvorul iubirii

First published în Australia în April 2011

Australian National Library Cataloguing-in-Publication entry:

Danaela
Izvorul iubirii

Edition: 1st ed.
ISBN 978 0 9807337 7 8.
I. Title.

859.335

De acelaşi autor:

Reiki – Jurnalul unui maestru

Cu închinăciune:

DUMNEZEULUI SUPREM – CREATORUL IUBIRII.

FĂPTUIRII FĂPTUITOARE A NEAMULUI MEU.

DUMNEZEIRII SÂNZÂIANA

MOTTO 1: *Nu vreau să determin nimic şi pe nimeni.*
Amintiri, cuvinte – gânduri din viaţa reală.
Înţelegerea Vieţii, a Morţii şi a IUBIRII.
Citiţi ca pe o carte.

Autorul aparţine tuturor... dar nimănui
Luana

MOTTO 2: *Religia Iubirii nu are legi, doar pe Dumnezeu!*
Toţi murim până la urmă.
Dar pe cale, fii atent
Să nu răneşti inima vreunui om.
Nu te teme de moartea a ceea ce este cunoscut!
Să mori pentru ceea ce este efemer
Şi vei deveni etern!
Rumi

Cuvântul autoarei

Trăiesc împlinirea deplină. Înainte bănuiam existenţa unei alte realităţi aflate în spatele faptelor pe care mă străduisem să le colorez cu logica mea, recunoscând-o când îmi făcea plăcere, când îmi servea, îmbăta orgoliul, fără însă a-mi submina statutul de intelectuală admirată. Ajunsesem să citesc câteva rânduri dintr-o carte şi să-mi dau seama dacă vine dintr-un spirit viu sau doar e literă moartă scrisă de un iluzionist dispus să împrăştie microbi spiritualizaţi indecent uneori.

Au fost clipe când tentaţia a devenit pericol datorită puterii pe care încep să o aibă toţi cei care sunt pe o cale spirituală. Am înţeles şi m-am retras înăuntrul meu lăsând misterul care se năştea să se manifeste. Exteriorul te subjugă, interiorul este libertatea fiinţei. Exteriorul poate pune stăpânire pe tine, pe acţiunile tale determinându-ţi conduita, reacţiile, interiorul este manifestarea existenţei sublime în care eşti.

Am trăit aşa, în deplinătatea Fiinţei, momente divine. Unele cu sufletul prin acutizarea percepţiilor, simţurilor, însă prin forţa dată de gândire pentru a ieşi din beznă. Când ajungi la aceste înţelesuri, când Lumina te atinge, îţi dai seama că a meritat orice efort. Descurajările îşi au rostul lor tainic uneori, dar nimeni nu poate stinge ceva ce nu poate fi stins: Lumina lui *IISUS* în suflet.

Împlinirea umană poate fi sau nu. Aleg să trăiesc prin inteligenţa biomateriei, a biologicului uman?! Ştiu cu siguranţă un

lucru: *EL* ne vrea fericiţi. Are nevoie de noi fericiţi. Prin tristeţe sau deznădejde, atunci când devin un mod de viaţă, ne dezicem de *EL!* Înţelepciunea te apropie de *EL* numai prin *IUBIRE* în care te abandonezi, clipă din clipă.

Am învăţat să înving orgoliul din mine, focul de artificii al mândriei feminine. Cuvintele admirative ale femeilor, prietenia lor, privirile chiar pline de dorinţe ale bărbaţilor, cuvintele, gesturile cu subînţelesuri, am învăţat că nu se adresează *femeii* ca persoană sau intelectualei, ci *Puterii Feminine Tainice, sacre*, căreia am început să îi percep eu însămi prezenţa şi am învăţat s-o las să se manifeste. Oricât ar părea de ciudat singura care a ştiut să îşi păstreze taina, a fost *FEMEIA*. Nu, nu a uitat-o, dar pentru că s-a încercat a-i fi luată prin amăgire, Puterea Femeii a preferat s-o ascundă sub un văl dens **dincolo de ea** însăşi. Bărbatul are nevoie să înveţe, femeia **simte,** se poate contopi în cel pe care îl iubeşte. Sacralitatea femeii, sacrificiul acceptat prin forme sublime sau supuse oprobriului public, a fost cunoscută doar de puţini iniţiaţi.

Devenind recunoscătoare Puterii Feminine Celeste, care s-a manifestat de atâtea ori pe pământ, Putere/Forţă/Făptură Făptuitoare, care are un efect atât de irezistibil asupra a tot ceea ce este, am început să păşesc cu sfială pe drumul care duce spre asemuirea cu EA, gând din gândul EI.

Avem comori de grai sau scrise în piatră prin a căror desluşire ne înţelegem pe noi înşine. Trăiesc într-un Spaţiu Sacru, a noncontradicţiilor fiinţiale, prin acel Om în Rai care ne-a păstrat memoria divină de reîntoarcere la EL. Ridicarea materialităţii, prin participare voită la primirea Harului, Duhului *LUI* se face doar prin IUBIRE. Participativă deplin prin predare totală, nu doar zicere. Nu există contradicţii între Cer şi Pământ. Există desacralizare de cele mai multe ori voită de către cei care au venit dar au şi plecat fără a ne cunoaşte Tainele, fără a ni le găsi. Pentru că ele sunt în sufletele care păstrează Focul în vetrele din piatră, aprinzându-l în altarul inimii. Gândurile şi apoi faptele oamenilor sunt paşi spre nemurire dar şi spre căderi succesive în care vălul uitării devine tot mai greu de îndurat uneori, încătuşând dorinţa de a-L cunoaşte.

În timpurile de acum trăim momente superbe ale Creaţiei, devenind tot mai mulţi conştienţi de ea. Însă a te desprinde de

materialitate este încă greu. Iubirea este Rugul în care arzi provocându-ţi întâi durere, te consumă apoi în focul ei, pentru a deveni flacără strălucitoare. Scriind, desluşiri din adâncurile mele au început să capete înţelesuri, devenind o mărturisire la care eram doar părtaşă, uneori, alteori trăind alcătuirea unor clipe unice, sacre.

Ceea ce căutam cu ardoare ca şi înţelegere în viaţa mea, a căpătat noi contururi chiar în acest timp. Fac parte dintr-un neam care are o credinţă naturală puternică. În care Femeia deţine şi este păstrătoare de Taine, rămase, ca toată istoria neamului, nescrise dar, transmise mereu şi mereu. Despre aceasta am înţeles tot scriind şi descriind desluşirile din mine, cele aievea sau cele din vise. Iar pentru că încă cred în poveşti, nu se putea să nu apară şi un Mag. Unul adevărat, datorită căruia se datorează denumirea apoi înţelegerea FĂPTURII FĂPTUITOARE a neamului, ducându-mă spre cultul natural şi sacerdotal, al străbunilor. Textele din carte sunt scrise, unele şi de câţiva ani, dar am descifrat cu uimire relevarea prin scris a ceea ce încep să înţeleg acum. Voi continua să scriu. Această carte este doar începutul, pe care mulţi îl simt ca o chemare în sufletul lor care „are putere de zeitate în ceruri", aşa cum îmi spunea Magul. Ne apropiem de propriul suflet conştientizând Puterea din Taină, a Făpturii Făptuitoare a neamului, putere naturală a noastră, a fiecăruia. Sânzâiana!!! Zeiţa care înfloreşte puterea naturală de iubire a femeilor. Iar la rândul lor, femeile neamului, o invocă dintru începuturi. Au fost şi au rămas în Taina Ei.

Când percepi frumuseţea împlinirii în doi, când celor cărora le este dat li se întâmplă, coboară Cerul pe pământ. Devin ei înşişi ca *ZEII NEMURITORI.*

Iubirea este marea slovă a vieţii scrisă în inima lumii.

Danaela, 2011

Se cuvine să mulţumesc prietenilor poeţi, scriitori, pictori sau iubitori de cuvinte/comunicare alături de care am gustat din plin răsfăţul pe care cu largheţe mi l-au oferit, un timp destul de îndelungat, pe câteva situri. Frumuseţea acelor clipe este şi va rămâne unică.

Această carte apare datorită domnului Octavian Sărbătoare, scriitor, profesor de studii ale religiilor şi filosofie BA (HONS) MA Grad

Dip Syd PhD (HONORARY DEGREE) Sydney, Australia căruia îi aduc mulţumirile mele pentru gratitudine (oferirea ISBN) şi marea încredere pe care a avut-o.

Domnia sa a citit pe un site câteva din poveştile-povestirile mele şi a venit cu propunerea de a le publica. A fost dificil să înţeleg, să cred că este posibil aşa ceva. Şi totuşi, m-a determinat măcar să caut prin caiete sau calculator, ceea ce mai scrisesem. Şi încet, încet s-a conturat şi în mine ideea publicării, că textele pot să alcătuiască un „ceva". Au fost mai multe variante de aranjare a lor, dar până la urmă am optat pentru aceasta, pe care o citiţi. Fiecare povestire este de sine stătătoare dar face parte dintr-un tot al vieţii, parcurs până acum.

1. Povestea începuturilor

Născută din vis, Adieri tăcute.
Ruga, Ea-Luna şi Magul, Coroniţa de Sânziene

Născută din vis

După începutul tuturor începuturilor, când Puterile erau încă în curs de formare, iar Dumnezeu Tatăl era în Paradisul LUI, Forţa Atotcuprinzătoare şi de Necuprins a format un Vis în care totul se manifesta perfect. EL a intrat într-o bună zi în Vis şi a fost atins de perfecţiunea de acolo, iar ca Dumnezeu a început să creeze, îndrăgostit fiind de Perfecţiune. Pe EL însuşi s-a dăruit Creaţiei Sale. Făcea parte din tot iar totul era EL. Şi toate străluceau în lumina iubirii LUI.

Undeva, aici, a creat aidoma Visului Său, o grădină pe care o priveau cu încântare toate cerurile. Iar EL l-a chemat, din formele create, pe primul om, să dea nume tuturor. Să-L cunoască şi aşa. Dar ceea ce era nenumit în Visul LUI, de care îi era dor, a coborât în această grădină, în întunericul din adâncul Copacului Vieţii. Strălucea atât de puternic încât nu puteai să vezi nimic, dar EXISTA. Îi putem spune Taina din adâncul fără nume a Tainei şi tot nu e destul. Primul om nu avea cum să o vadă acolo când a denumit Totul, aşa că tot Nenumită a rămas în splendoarea Ei pe care o simţeau şi o doreau toţi, neputând-o vedea, dar ştiind că există.

Era Taina din Vis, era Lumina care lumina în interiorul ei înşişi,

care s-a strecurat în Femeie şi a însoţit-o de atunci mereu. Taina Nenumită a ales Femeia să fie bucurie văzută şi plăcută la toţi, ca să-i arate şi LUI marea El iubire.

Femeia, ispitită, a mâncat din Pomul Cunoaşterii şi a uitat de Visul din ea, care începuse a fi râvnit de celelalte Puteri. Atunci, pentru a nu o părăsi pe cea în care se privea existând, Taina a întins fire de lumină până în adâncul peşterilor. Strălucirea ei nu se vedea la exterior, ci doar în interiorul ei, altminteri mii de sori ar fi luminat Universurile.

Şi s-a transformat într-o Floare.

Iar tot ceea ce fusese numit de primul Om, a primit suflare de iubire odată cu venirea Ei şi s-a transformat în Zâne. Fiecare Floare, şi copac şi fiecare fir de iarbă avea zâna proprie. Şi vegetalele, şi mineralale şi animalele toate aveau zâne s-au puteau deveni dacă respectau Legea Iubirii. A bucuriei şi fericirii.

Iar locul în care ne aflăm noi acum a devenit aidoma Grădinii din Cer, Grădina Raiului, a Ei. Aici, unde strămoşii noştri ştiau cât de iubiţi sunt de EL pentru că adăposteau Visul LUI de Dragoste. Iar Floarea din adânc de peşteră, în care se strecurase Visul Tainei, adăpostită într-o cupă din cel mai pur cristal, era hrănită şi îngrijită, ocrotită de Zâne. Licuricii adunau pe aripile lor sclipiri din Soare pe care îl depuneau, transformat prin iubire, pe petalele şi frunzele minunăţiei de Floare. Şi toţi şi toate erau îndrăgostiţi de EA. La început, toţi oamenii o simţeau. Ştiau că există şi o venerau, mulţumindu-i LUI că sunt atât de fericiţi. Simţeau în inima lor că EA există şi totul strălucea de armonie.

De atunci, din Tainele Cerurilor aflate pe pământ putem desluşi totul dacă învăţăm să tăcem. Aşa auzim şi vedem ceea ce simţim că există, dar fără nume. Dorul. Iar Locuitorii de aici, OM în RAI, deveniseră cei mai buni şi drepţi, pentru că simţeau prezenţa LUI şi El cum îi ocroteşte din zori până la apus şi iar înspre zori.

Prin praf şi materie de stele, gândul meu devine ardere incandescentă, hrănind împlinirea când mă cuprind în Tine, rosteşte acum gândul din Taina care s-a strecurat şi în mine.

Stele din care ne vom face grădina visurilor noastre, albastru paradis în care voi râde ori de câte ori îmi vei dărui una. Întotdeauna va exista un soare care luminează sau care pârjoleşte. Ce vei face

atunci?! Mă vei ocroti în marea TA fiinţă sau voi cunoaşte mai întâi întinderile deznădejdii aducătoare de noi lumini?!

Pornesc şi mă prăbuşesc nemaigândind nimic, spre propriul interior. Orice gând m-ar întoarce, aş fi supusă magiei prin alte forţe. Nu mă opun lor ci las căutarea să nu mă găsească, asemeni visurilor înghiţite de zorii trandafirii.

Ajung acolo, în unic punct al existenţei, ademenire de nimic, de forme care îşi aşteptă începuturile. Forme care trec din negândire în gândire, pierzându-se unele în altele, gravitând, atrase mereu înspre un acelaşi centru. Timpul încremeneşte undeva la marginile fiinţei mele, sau ale tale?!

Devin pământ şi apă, foc şi aer, fără trecut şi fără viitor, nenăscute de timp, căci aici el nu există. Sau cine ştie, poate doar ocoleşte încă străbătând alte căi sau sfere.

Devin treptat formă întrupată din spirit/gând.

De aici doar tu mă poţi reda ţie însuţi pentru a fi femeie vie dăruindu-mi ceea ce numai tu ai: Lumină şi Dragoste şi Credinţă.

Tu să mă chemi, altminteri rămân în amestecul firii asemeni petalelor dintr-o floare, asemeni unui strop din mare sau din ploaie sau din ochii vremii. Exist fiind unicitatea nevăzută.

Sunt asemeni Focului iubirii; arde pe cel care nu rosteşte ruga de chemare, transformând viaţa în deşert pustiit doar de gând.

Sunt asemeni focului iubirii dar fără tine nu sunt.

Ridic mâna şi aerul străluceşte revărsându-se în mii de clinchete aurii spre tine. Nu te ating. Te cuprind în nemărginirea din mine pentru a te întregi din fiinţa mea.

Naşterea luminii din durere, IUBIREA.



Adieri tăcute

Seara de Florii mi-a adus o mare, imensă bucurie. Două fotografii pe care le-am crezut pierdute. Una este a Bunicului iar cealaltă de la 4 – 5 ani. Prima fotografie din viaţa mea. Sunt cea din picioare, de lângă… umbră. Îmi amintesc şi acum pardesiul scurt de

care trebuia să am grijă ca de ochii din cap (eu?!). Par o fetiță cuminte, nu? Eram, dar după regulile mele. Dacă mă lăsai prin copaci, dacă nu te uitai cel puțin luuung la mine, după ce stăteam ore întregi culcată pe pământ, ca să văd cum cresc lăcrămioarele. Lor le trebuie pământ cu multă apă, așa că eram seară de seară înnămolită din cap până în picioare când apăream fericită că a mai dat un mugure. Pe nimeni nu interesa vestea, în afară de Bunicu', cel care, a doua zi, musai mergea cu mine de mână la locul Faptei. Știam unde e fiecare fir. Le priveam, le ascultam în tăcere zile întregi, până își desfăceau ca din somn cupolele albe. Parcă izbucnea o lumină din adâncul lor. O clipită, și gata! Explodau, luminau în soare, se bucurau de aer, fiecare de fiecare, de privirile noastre întotdeauna uluite de miracol. Încremeneam într-o uimire sacră, rareori întinzând degețelele spre ele, gingașă mângâiere, mai mult a sufletului.

Apoi, deveneau din ce în ce mai mari, prințese din alte tărâmuri, mai străvezii, fragile când se unduiau sau poate se jucau/dansau ca niște adevărate balerine, cu vântul care sufla dulce în apropierea lor.

Urmau alte înfloriri, ale copacilor, ale liliacului, izbucneau trandafirii. Ritmuri în care îmi trăiam visele, departe de toți. Întindeam mâinile, ca să simt atingerea petalelor care mi se revărsau în păr, pe ochii deschiși a mirare. Bobel stătea cuminte-cumințel, privindu-mă cu ochii lui mari, dând din codiță ca să mă asigure de admirația și de înțelegerea lui, până când începeam să mă învârt ca să prind ploaia albă de petale care cădea la adierea vântului. Atunci să vezi hărmălaie de râsete, de lătrături... Fugeam amândoi de la un copac la altul, ascunzându-ne până oboseam. Mă aruncam în iarbă și priveam cerul, norii, petalele care începeau să cadă sau... îngerii care coborau din cer să se joace?!

Mângâieri, mângâieri de care mă lăsam răsfățată din cap până în picioare. Sunete, vârtejuri tăcute, care se transformau în dor, mereu căutat, niciodată găsit, doar uneori adieri...

Mi-era dor tot privind cerul „tăriile", cum spunea părintele Argatu. În Ceaslovul lăsat de el bunicului am regăsit pozele, aducându-mi mângâieri din alte primăveri. Iar „tăriile cerului prea înalt" au devenit cele dinlăuntrul meu și îmi sunt cale.

A fost... o întâmplare?

„Întâmplarea e acel eveniment în care Dumnezeu vrea să rămână anonim, dar eu vreau să învăţ”, îmi tot repetam în ultima vreme…

„Dumnezeu nu este evident, dar tăcerea e una dintre calităţile Sale. Prin această tăcere, spune Nicolae Cabasilas, *Dumnezeu îşi arată filantropia, manikos eros, iubirea nebună a lui Dumnezeu pentru om, dimpreună cu nepătrunsul Său respect faţă de libertatea umană”.*



Ruga

„Fiecare om are o cale proprie de evoluţie către divin, către înţelegerea propriei vieţi. Există câte un Dumnezeu câţi locuitori ai Pământului sunt” – spune fiinţa din faţa mea.

O să-ţi povestesc o amintire care îmi apare mereu în memorie. Târziu am înţeles-o, târziu mi-a fost dat să descopăr Taina din ea.

Am crescut departe, mult timp am crezut/judecat că îndepărtată de ai mei părinţi. Am crescut la bunicii din partea tatălui, într-un cătun din nordul ţării, în Bucovina. Câteva case aruncate pe dealuri, câţiva locuitori, toţi rude, cărora, cândva, le aparţinuse tot acel pământ şi care se vedeau doar de sărbători. Erau două case: a bunicilor şi a unchiului care a trebuit să rămână lângă ei, pentru că tatăl meu, mezin fiind, luase calea lumii, plecase la studii şi acum era „om la oraş”.

Dureroasă, dar şi mirifică copilărie. Durerea am trăit-o, pentru că simţeam abandonul părinţilor, abandon care îmi era amintit cel puţin o dată pe lună de a mea bunică, atunci când nu veneau la timp banii pentru întreţinerea mea (aşa fusese „aranjamentul” cu părinţii). De faţă cu bunicul nu avea curaj să îmi spună, dar, când era el plecat…

„Azi nu ai ce să mânci, că nu au venit paralili de la mă-ta” (avea „ceva” cu mama – din cauza ei nu se însurase tata cu bogătaşa satului, ci adusese o „olteancă”).

Aşa că revăd două braţe subţiri, de fetiţă, care înconjoară gâtul unui căţeluş. Un corp firav, zguduit de plâns, de dor, de nemângâiere, de foame. Mă „adoptase” în cuşca lui. Acolo era refugiul meu (ce e drept, ca răsplată, îi duceam toate păpuşile care îmi erau dăruite de

trei-patru ori pe an). Ne jucam amândoi cu ele. Adică el le despletea, eu le făceam codițe sau le îmbrăcam cu „haine noi” ori de câte ori era cazul. Şi era „cazul” destul de des. „Dar asta înseamnă că nu mă plictiseam, nu?”, râde frumos şi cu lacrimi în ochi ființa din fața mea.

Cred că era deja seară. Alergasem toată ziua pe dealuri şi mă cocoțasem prin copaci, iar „vestea” cu „paralili” ştiam ce înseamnă. M-am îndreptat împreună cu Bobel (aşa îl chema pe cățeluş) spre căsuța noastră. Porția lui de mâncare a sosit la scurt timp. S-a repezit bucuros şi a început să mănânce. Simt şi acum acea senzație de FOAME din mine, acel plâns de deznădejde al copilului, acele lacrimi care se rostogoleau imense pe obrăjori. Lacrimi IMENSE. Înțelegi? Mari ca perlele mele de la gât. (are un colier cu trei rânduri de perle mari şi albe, superbe. Mă gândesc: Cum Dumnezeu poate să le poarte cu „amintirea” asta în ele? pentru că asocierea este clară).

„Lasă, ai să înțelegi acuşi de ce le port cu atâta iubire şi strălucesc aşa de minunat”, răspunde ea gândului meu. Le-am primit de la o prietenă dragă şi mă bucur de câte ori le port. Mult timp nu mi-au plăcut perlele, acum însă sunt preferatele mele. Nimic nu este mai total ca starea unui copil. Foamea sau bucuria, deznădejdea sau fericirea la un copil sunt „prototipuri”, le trăieşte cu toată şi prin toată ființa lui. Aşa eram şi eu atunci.

Foamea, singurătatea (din cuşcă, vedeam cum mătuşa mea îşi hrănea copiii, doi băieți şi două fete). Jinduiam să mă țină şi pe mine mama în brațe şi să-mi dea să mănânc. Să mă mângâie pe păr. Acea lunecare lungă şi mătăsoasă a unei mâini calde şi iubitoare.

Cred că tăcerea mea, încremenirea mea într-o tăcere care era a durerii însăşi, l-a făcut pe Bobel să se oprească din lipăit. M-a privit cu doi ochi mai întâi mirați, apoi cu o revărsare de iubire imensă, parcă din altă lume, totală. Şi a început să împingă cu botul strachina cu mâncare spre mine.

S-a apropiat şi m-a lins pe mânuță. Am început să mănânc din strachină parcă cea mai gustoasă mâncare din lume, cu lacrimile alunecându-mi pe obraji, amestecându-se cu mâncarea. Luam cu palma făcută căuş şi sorbeam fericită. Ba am început să îi dau şi lui Bobel să mănânce. O dată el, o dată eu.

Ştii, cred că îi părea rău că nu mă poate lua şi în brațe, că nu mă poate mângâia şi săruta. Doar îşi apropia boticul umed de fața mea, şi

stăteam aşa mult timp. De obicei, căţeii doar îşi apropie boticul şi se retrag, sau ne retragem noi brusc, mai bine zis. Ei, Bobel al meu, stătea aşa mult timp.

L-am îmbrăţişat cu recunoştinţă, cu iubire, cu dragoste. Durerea din suflet nu putea să mi-o ia, dorul nu putea să mi-l aline, dar îmi dăruia toată iubirea lui, şi adormeam aşa, suspinând lângă sufleţelul acela IMENS.

De asta iubesc perlele acum. Am înţeles valoarea acelor timpuri. Poate părea o poveste dureroasă, dar nu este. Mult timp mi-am plâns şi eu de milă, că am fost abandonată, că nu am avut mâncare, că nu m-au îmbrăţişat ai mei, că am fost urâtă de o bunică, ocolită de verişorii mei, care nu voiau să se joace cu mine decât când le dădeam din ceea ce îmi aduceau ai mei, de câteva ori pe an, altminteri, deveneam „aia cu mă-sa olteancă”. Recunosc că am aruncat cu o piatră într-unul din ei când mi-a spus aşa. Nu cred că l-am lovit serios, însă a început să zbiere ca din gură de şarpe, şi s-a pornit un tămbălău de mai mare dragul. Noroc că era Bunicu’ pe aproape, şi nu au avut curajul să mă bată, altfel, vedeam eu (Râde din nou, cu toată fiinţa ei parcă).

Vezi, aşa am învăţat să preţuiesc valoarea unei îmbrăţişări, bogăţia ei, bucuria ei. A unei mângâieri. A unui sărut. Hei! Nu toate odată, de cele mai multe ori.

Aşa înveţi să dăruieşti, să iubeşti cu toată fiinţa ta. Să te bucuri. Să fii recunoscătoare cu ceea ce poţi tu dărui. Să simţi când este adevăr sau nu într-o apropiere. Pentru că... oamenii sunt „oameni”.

Perlele îmi amintesc de lacrimile curate ale fetiţei, şi aşa rămân curată cu ceea ce dăruiesc. Nu cu falsitate, din interes sau de complezenţă, ci cu toată fiinţa. Se învaţă. Să nu îmi spui că nu.

Nu pot să spun aşa ceva, pentru că îi dau dreptate. Mă gândesc la mine. De câte ori am îmbrăţişat pe cineva, măcar de complezenţă? Hmmm... Cu toţii am făcut-o de nenumărate ori.

Cerem în rugi aprinse mănuşi sau un serviciu, cerem bani sau un pulover, o rochie sau cine ştie ce mai jinduim din lucrurile acestei lumi. Dar cine mai cere un vers dintr-un cântec sau dintr-o Psaltire, cine mai doreşte să fie ploaia topită-n iubirea celorlalţi, care să hrănească stropi de lacrimi în bulgări de soare?

Eu doresc, ca în toate poveştile, trei daruri.

Darul îmbrăţişării din inimă între oameni. Să ne deschidem

inimile şi să trăim iubirea de la inimă la inimă, ca o rugăciune interioară, continuă.

Darul de a uita durerea, să înţelegem înţelepciunea adusă de ea, să ne dăm seama că lumea exterioară, plantele, copacii, totul este intim legat de lumea interioară, de gândurile, sentimentele, visele, viziunile fiecăruia. Să avem putere de a dori cu ardoare şi consecvenţă, pentru ca totul să se şi împlinească.

Şi... darul unui zâmbet cald şi iubitor, de acum şi pentru totdeauna: „Hai la nani, iubito!"



Ea, Luna şi Magul

În fiecare vară, veneau cu produse pentru vânzare la iarmaroc. Apăreau la poarta Bunicului, dar numai un bărbat falnic, cu părul lung, negru, strâns la spate, intra în ogradă. Mă uimea cămaşa lui albă care strălucea după atâta drum. Ştiu că veneau de undeva, din munţi. Eu reuşeam să devin cenuşăreasă, cum nu erai cu ochii pe mine. Luam ori o mâţă în braţe, ori „treceam" repede printre tufele de trandafiri care, se vede treaba, le plăcea rochiţa mea, de opreau măcar un fir din ea.

Alergam bucuroasă înaintea lui. Deschidea larg braţele şi mă oprea din alergat, ridicându-mă sus-sus. Îl îmbrăţişam strâns, strâns, de după gât, ca pe cel mai bun prieten. Ştiam că vor urma seri şi nopţi ca în poveşti, cu cântece şi dansuri, cu povestiri pe care toţi le ascultau cu capetele plecate sau îşi ridicau privirea din când în când către vreo stea ştiută de fiecare, oftând uşor. La lumina unui foc aprins între dealuri, întotdeauna în acelaşi loc, unde mă refugiam după ce ei plecau, visând la nopţile trecute atât de repede. Doar Bunicu' şi eu eram străinii care stăteau aproape de „omul frumos", cum îl botezasem eu. Nici acum nu ştiu cum îl chema. Nu are importanţă.

În acea seară, Bunicu' m-a pieptănat cu mâna lui, mi-a adus cea mai frumoasă rochiţă şi a rămas cu ochii pe mine, evident. Mult timp am stat pe prispă în braţele lui, legănată uşor, până am adormit. M-a trezit mângâindu-mă blând pe păr şi mi-a spus „E timpul. Să mergem". Ştiam unde, aşa că bucuria m-a făcut să sar în sus, dar fără piruetele din care aş fi alunecat niţeluş pe jos, pentru că Bunicu', prevăzător, mă

ţinea strâns de mână. Ştia cu cine are de-a face.

L-am văzut de departe şi am alergat în braţele care m-au ridicat sus-sus. Ne-am aşezat în jurul focului aşteptând cuminte (mi se mai întâmpla şi mie) să aud iar poveşti.

Priveam la femeile şi bărbaţii din jurul focului. Chipuri pe care le ştiam din fiecare vară. Care aveau un zâmbet, o privire, o vorbă bună sau un gest mângâietor pentru mine.

Se auzea respiraţia cailor mari şi puternici, siluete întunecate în noapte. Se vedeau sclipind ochii câinilor care mă întâmpinau lătrând care mai de care, până mă înconjurau, făcând o horă în jurul meu. Erau „câini – lup de munte”, cum îmi spusese „omul frumos”. Mari toţi, cu ochii imenşi. Îşi întindeau capul sub mânuţa mea şi închideau ochii de plăcerea mângâierilor sau când îi strângeam prea tare de gât într-o dulce îmbrăţişare (cică). Când alergam cu ei, parcă se dădeau deoparte din calea mea, dar urmărindu-mă atenţi, purtându-mi parcă de grijă (oricum mă mai împiedicam şi mă ridicam uneori, sprijinindu-mă de câte unul). Acum stăteau la o oarecare depărtare de stăpânii/prietenii lor. Cât eram de mică, tot înţelegeam că există o legătură puternică între ei, iubire şi respect, chiar dacă erau necuvântătoare. Cei mai frumoşi erau ai „omului frumos”. Erau aşa impozanţi, şi mult mai calmi... De cele mai multe ori, mă duceam eu la ei. Uneori, se ridicau din tolăneala lor şi mă aşteptau în picioare, apoi... toate văile şi dealurile erau ale noastre.

Într-un târziu, am văzut că Bunicu’ discuta foarte serios, cu glas şoptit, cu „omul frumos”. Amândoi aveau o gravitate pe care nu le-o cunoşteam.

„Omul frumos” s-a ridicat şi mi-a spus: „Vrei să te plimbi cu calul?” S-a auzit un „Daaa!”, de i-a făcut pe toţi să ridice capul înspre mine, zâmbind. Era una dintre cele mai frumoase/dorite plimbări, în galopul calului, când dealurile mele dragi păreau altfel. De fapt. În galopul calului, toate deveneau ciudate, pline de un mister pe care îl sorbeam în lunecarea vijelioasă printre ele. Chiuiam amândoi de ridicam păsările în căutare de hrană, care zburau grăbite din calea noii vijelii.

Veneau şi câinii, unii, nu toţi, după noi. Dealurile abrupte le coboram de-a curmezişul, dar unii căţelandri se dădeau de-a dura, ajungând întotdeauna în picioare. Lătrau la noi să ne grăbim sau poate

să avem grijă cum coborâm. Şi iar începea tornada.

Îmi plăcea să ţin frâiele calului, să pot privi (cât se putea) înainte. Era o stare, o beţie greu de descris. Mda! Acum îmi dau seama că galopam de obicei în timpul Apusului, între două stări.

Ca un fulg sunt ridicată de braţe puternice. Vrăjită sunt de părul negru, lăsat pe spate, de ochii care aprind stelele în întunecimea nopţii lor. Buzele au conturul surâsului regăsit doar într-o icoană târzie, a unui suflet. Au o singurătate pe care o regăsesc în ultima vreme şi în mine, cea de acum. Devine înspăimântătoare, prezent de dincolo de abis, unde există încă. Sunt în amintirea copilei din mine. Cuprinsă în braţe care mă susţin pe calul galopând pe dealurile ce parcă se prăbuşesc în urmă. Cei doi câini lup de munte ai lui, singurii care ne-au însoţit, sunt liniştiţi, nu latră. Nu sar a joacă în sus. Parcă ne păzesc de ceva numai de ei ştiut.

O lumină argintie mă învăluie, mă dezvăluie înspre un spaţiu care mă cheamă. Un tremur de aşteptare… o tăcere în care alunec. Zâmbetul misterios se revarsă din ce în ce mai cuprinzător, de peste tot. Este în toate acum, este Esenţa pe care nu o voi uita niciodată. Pentru care voi răscoli pământul şi cerurile într-un târziu, când îmi voi aminti. Dar, în noaptea asta, sunt supusă misterului Lunii către care sunt ridicată, care devine oglinda mea. O să caut mereu acest viu din mine căreia îi sunt hărăzită în această noapte a clipei. Luna mă absoarbe din braţele care mă ridică, lăsându-mă parcă să plutesc. Murmurul Magului îşi îndeplineşte sacra menire, tot mai puternic, până devine sunet în mine, trecându-mă într-o depărtare de care mereu îmi va fi dor. Mâna lui blândă m-a mângâiat uşor pe frunte, ca o adiere, liniştindu-mă. Trăisem o clipă de singurătate prea vastă, prea de neînţeles atunci, singurătate care mereu va face parte din mine.



Ne-am reîntors într-un târziu la focul aprins la poalele unui deal. Se auzea doar murmur de cântec care a continuat după ce ne-am aşezat şi noi. Nimeni nu se uita la mine, dar toţi mă priveau. Eram prea mică să înţeleg că a fost o clipă unică a vieţii. Aerul cald al nopţii de vară, focul care cuprindea cu sete, dar mângâietor, lemnele, cununa de flori dintre care una sclipea de câte ori o priveam, parcă stabilind o

legătură tainică, de dincolo de fire, aşezată pe cap la întoarcere de magul care mă privea din când în când cu acel surâs de o bunătate inefabilă, atotcuprinzătoare, cu multe întrebări, dar şi aşteptări, în ochii lui ca noaptea.

Pe rând, s-au ridicat şi au început să danseze cel mai fascinant dans din viaţa mea. Siluete în noapte, luminate din când în când de focul care izbucnea brusc, ca apoi, tot brusc parcă, se topea, se retrăgea în adâncul pământului. Era un dans al nopţii cu flăcările. De câte ori se apropiau siluetele, focul parcă învia apoi lăsa doar Luna şi stele să lumineze.

Doar o privire, şi m-am ridicat cu braţele deschise spre flăcările care au izbucnit cu forţă înspre înalturile nopţii, atingând Luna fermecată. O bucurie ca o cascadă de flăcări mi-a străbătut fiinţa fragilă, un râs sonor şi limpede al fericirii din mine a izbucnit stârnind scântei din focul pe care l-aş fi îmbrăţişat. Bucuria de atunci, din fiinţa mea, a rămas ascunsă, dar, în cele mai grele clipe, mi-a fost sprijin, parcă reînviind de fiecare dată din acel Foc.

Un râs sonor s-a ivit dinlăuntrul meu. Acel râs a rămas şi face parte din mine. Izbucneşte cu o forţă care este numai a lui, cunoscută în acea noapte. Un râs ca o avalanşă care apare eliberându-mă de multe, în ceasuri grele. Uneori, nu se aude, dar rostogolirile lui în mine luminează dinlăuntrul meu.

Am dansat în acea noapte, în mirajul flăcărilor, până când una dintre femei m-a luat în braţe, legănându-mă uşor.

I-am aşteptat toată vara următoare. Priveam din vârfurile dealurilor, doar – doar i-oi vedea venind cu şirul lor de căruţe, cu mânjii care zburdau pe lângă ele.

„Nu mai vin! N-or să mai vină!”, mi-a spus Bunicu’ înspre toamnă, răspunzându-mi la întrebarea mută din ochii plini de lacrimile care au picurat pe inimă, învăţându-mă ce înseamnă DORUL de un Neştiut pe care îl voi căuta de atunci mereu.

Nu l-am găsit niciodată… Poate e doar o poveste…

Poate EA-LUNA ştie.



Coroniţa de Sânziene

De mică învăţasem să îmi fac coroniţe din toate florile câmpului, în ordinea înfloririi lor, după voia LUI. Cele mai dragi? Toate. Uneori, adăugam la o coroniţă din flori albe un bujor sau un trandafir. Doar câte unul, prins ca o nestemată în mijlocul frunţii. Sau îmi făceam coroniţe din frunze, iar fire lungi de iarbă îmi alunecau pe spate. Puneam gingaşele flori de mac să-mi fie orbitoarele lumini care să anunţe că exist.

Nu ştiu ce gând se strecura în mine pentru a împlini aceste adevărate ritualuri, dar copilăria, apoi adolescenţa, mi-au fost marcate de ele. Şi, mai încoace, de câte ori am avut ocazia, le-am împletit. Nu rupând orice floare. Nu pot face asta. Spun o rugă şi ştiu că Zâna Florilor mi le dăruieşte. Cred în poveşti cu toată fiinţa mea. Florile parcă se apleacă sub degetele mele şi se desprind cu uşurinţă. Nu le doare!

Florile de SÂNZIENE! Legendele despre EA le ştiu de mică, de la Bunicu'. O venera. Mângâia florile cu gestul, cu vorba, cu privirea… Erau ca nişte domniţe scoborâtoare din stele. Iar când îmi aducea într-o anumită dimineaţă o coroniţă, parcă strălucea el. Mult timp nu am înţeles de ce nu mă lăsa tocmai din florile de sânziene să-mi fac singură coroniţă, dar m-am obişnuit cu ideea că aşa trebuie, adică să mi-o aducă el de prin cine ştie care loc vrăjit. Apoi, într-o bună zi, mi-a spus că e timpul să îmi fac singură prima mea coroniţă. Eram deja adolescentă, eram în vacanţă şi nu mă mai săturam ascultându-l vorbind sau tăcând, în lungile noastre plimbări pe dealuri, pajişti, prin lanurile de grâu cu maci. Era noaptea magică a Sânzienelor, a Doamnelor, urmaşe ale Marii Doamne, coborâtoare din stele, cum aveam să aflu mai târziu, pe pământul nostru, pentru a ne fi îndrumătoare de neam prin cele şi cei pe care avea să îi iniţieze.

M-am pregătit minuţios pentru magica noapte atât de aşteptată. O noapte de basm, caldă şi plină de miresme care te cuprindeau din toate părţile. Am ajuns într-o poiană luminată de raze puternice de lună.

Bunicu' a început o rugă, parcă adresându-se unei fiinţe apropiate, dar faţă de care avea un imens respect/adorare. „Roagă-te şi

tu”, mi-a şoptit blând. „Iană – Sânziană, dăruieşte-mi cununa de aur!”, am spus, fără a-mi mai aminti ruga învăţată dinainte. Am privit întrebătoare spre Bunicul, în ai cărui ochi am văzut aprinsă o flacără de mândrie: „Doar sunt nepoata lui preferată!”, am gândit, neînţelegând atunci altceva.

Am început să culeg florile galbene şi fragile, care însă parcă aveau o putere ca de oţel în ele. Firele se unduiau uşor sub degetele mele, şi am împletit cununa pe care Bunicu’ mi-a aşezat-o pe cap. Am simţit cum o pulbere de aur se revarsă din creştetul meu, prin tot corpul. Am rămas tăcuţi amândoi în magia care ne cuprindea din ce în ce mai puternic, fără putinţă de împotrivire.

Simţeam tot mai clar cum sunt purtată spre alte tărâmuri, în alte spaţii şi timpi, spre o depărtare pe care am purtat-o în adâncurile mele şi de care începeam să devin conştientă datorită… coroniţei.

O mare de fiinţe alcătuite din cele mai frumoase vibraţii aurii este înaintea mea. Văd marea de capete dintr-o sală imensă, de fapt, un spaţiu imens, ale cărei margini doar bănuiesc că există. Nimeni nu întoarce capul spre mine, dar, cum înaintez, se deschide o cărare care se umple la loc după ce trec. Ajung în primul rând. În faţă este un spaţiu cu o putere mult mai mare decât cea a celui pe care l-am străbătut. Aici apar trei Fiinţe dintr-o lumină care îi învăluie şi îi cuprinde treptat pe toţi.

Ştiu, fără să-mi spună nimeni, că trebuie să păşesc spre ei. De fapt, ei mă atrag prin forţa lor în centrul spaţiului. Alunec ca o boare şi rămân în măreţia care începe să mă cuprindă. Un cerc de Lumină începe să se contureze deasupra noastră, cuprinzându-ne în razele care coboară din EL. Ploaie de aur, cu cele mai fine şi mai strălucitoare lumini pe care mi-a fost dat să le văd vreodată. Pătrunde blând în mine transformând total fiinţa care am fost până acum. Mai trăisem stări asemănătoare în timpul rugăciunilor şi meditaţiilor făcute cu Bunii şi Marii învăţători. Dar acum, parcă e totalitatea tuturor acelor clipe. De fapt, mult mai mult. Reverberaţiile din jur se transformă în sunete care se adună ca o uriaşă sferă, cuprinzându-ne în ea. Apoi explodează, îndreptându-se spre toate lumile Creaţiei LUI. Rămân nemişcată în vibraţia sunetelor. Ele se înalţă spre Lumina de deasupra cercului în care suntem, revenind apoi ca o stare de împlinire asupra tuturor. Cele

trei fiinţe de lumină mă cuprind într-o contopire în care nu-mi dispare conştiinţa de sine, dar, împreună, devenim un tot din care se desprinde doar o UNICĂ fiinţă, asemănătoare şi totuşi diferită de mine. Am fost UN întreg, suntem şi acum, dar în două fiinţe.

Sunete vii de uimire se înalţă spre cerul de deasupra. Înţeleg că, pentru această clipă, am fost pregătită îndelung. Menirea mea aveam să o aflu în curând, cu o bucurie imensă când mi-ai spus: „Vei fi prima întrupare a FEMEII pe Pământ. Zeiţa Femeie apoi Femeia sacerdotesă, Iniţiatoarea. Vei deveni iniţiatoarea Iniţiaţilor. În misiunea Ta, vei primi ajutor de la Cel care s-a format odată cu tine, pentru o nouă devenire pe planeta care vă este dată în grijă. Voi veţi hotărî ce aveţi de făcut, prin respectarea Legilor divine”.

Glasul LUI pătrunde adânc în mine. Nu voi uita niciodată menirea care mi-a fost dată spre Împlinire. Cercul de Lumină de deasupra capetelor noastre mereu va exista, cunună care ne este şi ne va fi veşnic legământ. Veşnic! Acesta va fi primul simbol pe care îl voi dezvălui celor de pe planetă.

Mii de fiinţe de lumină mă vor însoţi. Vor fi timpuri când cei de pe planetă le vor vedea în toată splendida lor frumuseţe. Apoi, grupul lor se va restrânge în temple, unde tot vor fi adorate. Îi vor iniţia pe cei desprinşi din EL, care vor uita mai repede cine sunt, ce menire au.

La unele fiinţe, puritatea şi frumuseţea lor va deveni motiv de mândrie şi de orgoliu. Aşa se vor înveşmânta în straie groase, grosiere, trebuind apoi să înveţe să le transforme în veşmânt de lumină prin multe treceri, prin multe vieţi pe pământ. Prin multe dureri şi pierderi, prin despărţiri de cei cu care coboară ca parte a lor pe planetă. Toţi şi toate desprinşi din noi, cei DOI – UNU dintru acest început al începuturilor. Ne vom regăsi într-un Final, într-o deplinătate care va cuprinde planeta atât de iubită. Mereu vor fi spirale de lumină, de legătură cu TOTALITATEA FIINŢEI. Mulţi o vor simţi singuri, din când în când, mulţi vor vrea şi vor învăţa să devină pe deplin conştienţi de ea. Învăţături care se vor transmite mereu şi mereu.

În jurul meu, apar fiinţe gingaşe, a căror bucurie se revarsă în mine, parcă întregindu-mă. „Sânzienele!”, şoptesc şi retrăiesc clipele de până acum, de pe pământ, ca parte desprinsă din Marea, Divina întrupare a Cerului, a Femeii coborâtă şi prin mine aici, pe pământ, în

deplinătatea splendorii EI.

„Noi am ales să nu fim niciodată întrupări, tu, da! Şi te iubim pentru asta, pentru Puterea de care dai dovadă. Ne cutremură durerea dorului din tine. Este mai mult decât putem noi trăi, dar înţelegem. Vibraţia noastră nu se mai poate transforma, ea este limita noastră, aşa, ca în această noapte, unica din an. Şi pentru ea am făcut mari eforturi, dar de dragul celor ca tine, lângă care vrem să fim. Dacă am coborî în materie, ne-am dezintegra". Unele au făcut-o fără Voia Divină, iar acum sunt… Flori, sunt disipate în multe flori. Fiecare floare cuprinde/are o mică vibraţie dintr-o zână-sânziană. Nu ştie nimeni dacă vor putea vreodată redeveni Fiinţe de lumină.

De asta se spune că totul este viu pe planetă. Când cineva rupe o floare şi nu se roagă înainte, o rupe cu tot cu vibraţia din ea. Şi ne doare pe toate. Atunci când auzim ruga, ridicăm vibraţia din acea floare, şi ea rămâne în spaţiul planetei, luminând. Durerea provoacă perturbaţii atmosferice uneori, cum spuneţi voi. Când e prea mare cantitatea de durere provocată, atunci şi revărsarea de durere e pe măsură. Dar oamenii nu mai ştiu asta şi se înspăimântă de cutremure sau de ploi torenţiale sau de tsunami.

Tu eşti cea din grupul nostru care a ales întotdeauna să fIE pe pământ. Ai retrăit în noaptea asta formarea TA, ca şi a noastră, a tuturor. Suntem toate EA, fiecare în parte, dar şi ca întreg. Chiar în această viaţă, vei avea multe de îndurat, de învăţat, dar îţi vom dărui din bucuria noastră mereu. De asta ai fost adusă aici, în această noapte. Cândva, va mai fi una, dar doar dacă vei fi împreună cu EL. Atunci, menirea ta va fi aproape de împlinire. Vei fi conştientizat multe din cele ce le-ai aflat în această noapte, dar pe care o să le uiţi. Ele vor rămâne în tine, în memoria celulelor tale. Ele îl vor atrage cândva şi pe EL. Până atunci, vei învăţa pas cu pas ceea ce ţi-ai propus. Îi vei învăţa şi pe alţii. Partea umană, magnetismul planetei, va fi un mare învăţător în a te detaşa. Grea durere provoacă această detaşare, înţelegere, care le va fi dată multora, dar puţini vor avea puterea de a o pune în practică. Vei vibra cu sufletul multora, unii vor vibra mai puternic cu al tău. Atunci vei trăi clipe de fericire. Dar fugare. Nu vor fi împlinirea pe care o ştii, aceasta va veni doar când vei fi pe deplin pregătită.

ŞI EL, la fel. Are multe de împlinit. Va şti şi el mereu că te caută. E la fel de puternic şi de minunat ca şi tine. Vă vom ocroti pe amândoi,

aducându-vă din când în când aminte unul de altul. De întâlnit, sigur vă veţi întâlni. Această informaţie nu ţi-o vom şterge, ca să-ţi fie mai uşor, ca să poţi să te ridici din clipele grele, umane. Dar încrederea în ea îţi va aparţine întotdeauna. În această viaţă, ai multe de conştientizat şi apoi de dus la împlinire, pentru tine, dar şi pentru alţii. De aceea, te vom ajuta mereu în ceea ce ţi-ai dorit când ai depus jurământul.

CUNUNA! Mă trezesc din visare, ducând repede mâna spre Cununa de pe cap. Simt atingerea florilor ca pe cea mai mare şi mai deplină confirmare că visul nu a fost doar un vis.

Bunicul mă urmăreşte atent. Nu întreabă nimic. „Acum ştii", spune el. „Mai târziu, vei şi înţelege", spune blând, apropiindu-mi capul de pieptul lui. „Toate au un timp al lor, căruia nu i te vei putea împotrivi", îmi spune cu o umbră de durere în glas. O lacrimă curge din ochii lui, vestind timpurile care au să vină.



Zânele sunt şi au rămas pentru mine ca o mărturisire din gândirea necunoscută a lui Dumnezeu pe care noi oamenii vrem a o cunoaşte. Cântec fără de cuvânt pe care doresc să îl cuprind în mine, să învăţ că nu sunt singură ci în acord cu natura fremătând de bucuria Lui: Cartea din care învăţ să citesc atunci când devine realitate descoperită între două secunde din inima mea, asemeni iubirii.

Zânele sunt parte din farmecul Femeii. Poporul Cheyenne vorbeşte despre Femeia Stea care a coborât din Ceruri pe Pământ. Sau în alte legende se spune că ea a apărut în manifestare dintr-o lacrimă a Zeului care a căzut pe pământ şi a format un lac. La suprafaţa apei a îmbobocit un lotus, care deschizându-se, a revelat-o pe zeiţă. Dar la noi?! Aici Ea a devenit şi Zâna Zânelor, care strălucesc în jurul ei sporindu-i frumuseţea atunci când îi mărturiseşte LUI iubirea.

Iar zânele lacurilor, şi pădurilor şi florilor şi a tot ceea ce este scris ca viu în Cartea Vie a Vieţii, sunt aşa, mereu, sub Binecuvântarea Lui, asemeni îngerilor.

De zâne trebuie doar să te bucuri, aşa cum te bucuri de Dumnezeu. Altminteri ele te pedepsesc învăţându-te ce trebuie să faci.

Zânele – Gândul frumos al lui Dumnezeu plin de Iubire, pe care îl vedem doar cu ochi de copil. Iar natura fiind parte din Creaţia Lui, în care El însuşi e cuprins, cele care ne însoţesc în cunoaştere sunt zânele. Ele nu ne spun nimic, doar se joacă cu noi, cântă cu noi, ne iau în dansurile lor vijelioase sau ca o părere de adiere de crezi că armonia este nemişcare de la un capăt la celălalt al nemarginilor, tu plutind asemeni unui vis.



2. Poveşti din poveşti

De ce exist, Pasărea Paradisului, Iubirea ca o mântuire

De ce exist

Amintiri din amintirea poveştilor ascultate de un copil… scrise acum cum m-am priceput.

Nu există om a cărui viaţă să fie lipsită total de durere, de suferinţă iar acestea împărţite pe o mare gamă de sentimente, emoţii, trăiri, senzaţii.

De ce le avem, de ce trăim, de ce le consumăm (sau ne consumă ele pe noi…). Sigur, toate acestea au un scop.

Dar care, Cerule înstelat şi mare?

De ce existăm… de ce exist?

A fost destul de greu să-mi pun întrebările astea… Nu am găsit un răspuns. Am întrebat peste tot în jur… nimeni nu ştia şi unii chiar păreau deranjaţi de întrebări. Am înţeles că nu şi le puseseră niciodată, că nu prea voiseră să se gândească la aceste lucruri… sau nu voiau să mi le spună. La mine pe planetă, ca pe multe, multe altele, nu avem corpuri, aşa ca ale oamenilor, deci noi nu avem „senzaţii”, care se transformă în emoţii de diferite culori şi chiar sunete şi care leagă oamenii unii de alţii. Ba, chiar am observat că acestea se duc mai departe, când se adună mai multe şi pot călători prin cosmos.

Mare minune… dar pe care oamenii nu prea o văd când sunt

aici… pentru că ei nu văd gândurile (aici am învăţat că dacă nu le transformi în „vorbe” nimeni nu te aude), iar a „simţi” câteodată poate fi un dezavantaj care „doare”, provoacă „emoţii”. Ori tocmai aceasta face cât toate dezavantajele la un loc, aveam să învăţ.

Am venit aici atrasă de unda a doua gânduri care a provocat un asemenea semnal că m-am hotărât să plec de pe steaua mea pe acea undă de lumină. A fost plăcută călătoria pentru că am văzut Marele Cosmos, un pic cam rece, dar minunat. Apoi… am dormit o perioadă.

M-am trezit AICI şi am învăţat ce este „căldura” oamenilor, care nu ajunge până la mine acasă şi noi o cunoaştem doar din poveşti sau… când ni se dă voie să privim pe ecrane la pământeni. Dar… tot nu o înţelegem, e doar o „noţiune”, aşa cum se învaţă toate.

Aşa am învăţat ce înseamnă „să ai nevoie de cineva” care te învaţă, cel puţin la început, ce înseamnă acea căldură şi căreia ei îi spun „iubire”. Privind la ceilalţi sosiţi aici, mi-am dat seama că nici pe planetele lor nu este această vibraţie căreia oamenii îi spun IUBIRE iar noi, cei din Cosmos a trebuit să-i spunem la fel, neştiind ce este şi ce alt nume să-i dăm. Acasă, mi să explicat că este „precum căldura” pe care noi o luam din Marele Soare care nu apune niciodată. Aici… el se mai culcă… din când în când (i se spune „timp” acestui „când”).

Noi folosim razele lui pentru a ne alimenta (hrăni) şi a exista mult, muuult „timp” (după noţiunea asta a oamenilor).

Aici, „înveţi” să iubeşti. Parcă faci mereu şi mereu experienţe, iar unii… tot nu sunt mulţumiţi, adică nu se simt „hrăniţi” de această energie, care ba îi încălzeşte, ba îi răceşte… de nu mai ştiam ce se întâmplă. Asta până am ajuns să experimentez şi eu. Ba, se mai şi plâng uneori şi au o stare care se numeşte „supărare” (atunci când „se răcesc” de ţie şi ţie rău dacă stai prea mult pe lângă ei).

Pe planeta mea nu există flori şi copaci, munţi şi mare, apă şi vânt. Acolo sunt doar „esenţe” frumos ambalate în recipiente pe care avem voie să le studiem după perioade în care învăţăm „istoria” Planetei Albastre, care mie mi să părut uimitoare întotdeauna, de asta am şi trecut în fişa mea în dreptul rubricii: „Unde vreţi să vă continuaţi studiile”, această planetă.

Aici, fiecare floare „colorează” aerul din jurul ei şi provoacă vibraţii cărora înveţi să le spui „miresme”. Sunt tare plăcute… Dar oamenii „le simt” şi, dau ochii peste cap. Ei nu le „văd” că sunt reale.

Valurile mării m-au înspăimântat pentru că se uneau cu cerul şi nu înţelegeam unde zboară păsările: în apă sau pe cer. La început tot priveam şi tot priveam şi toţi sau grăbit să-mi explice că apa şi cerul sunt două „elemente” diferite…

Aşa am învăţat că fiecare floare are culoarea ei şi mirosul ei („parfum”), care nu călătoresc prin aer şi nu strălucesc… aşa cum crezusem eu. Că păsările zboară doar pe cer nu şi prin apă, acolo „stau”, plutesc.

Ciudate explicaţii mai au oamenii pentru toate. Dar, le-am învăţat în „timp”, noţiune care a devenit foarte importantă dintr-odată.

Era ceva care a plecat… dar trebuia să fie… Şi ceva care va fi. Adică „ieri” şi „mâine”. Trebuia să ştiu ce am făcut „ieri”, uneori să şi dau socoteală. Adică „ieri” acesta, era când am spart o cană şi mă certa mama pentru acest „ieri”. Adică ceva care trecuse deja, aşa că… ce rost mai avea? Ştiam că nu am să mai repet „operaţiunea” în viitor.

Tare încurcată am fost şi cu „măsurarea” timpului. Noroc că oamenii aveau ceva care „spunea” mereu cât este timpul lor sau chiar al altora.

„Ieri” mai era şi altceva, era „undă de energie” pe care trebuia să o port cu mine (destul de neplăcut uneori, greu întotdeauna) şi care se numeau „amintiri”.

Aici, este o altă ciudăţenie. Nu trebuie să uiţi ceea ce citeşti într-o carte. Asta e de la sine înţeles, dar să nu uiţi cuvinte sau acele semne pe care le fac oamenii şi spun că sunt „gesture”, ce rost are?

La început răspundeam după cum vedeam cuvintele lor că vin spre mine… mai repede sau mai lent, mai calde sau mai reci. Uneori chiar amestecate de deveneam „confuză”. Oricum răspundeam la fel. Mi s-a spus, de cam multe ori, că nu aşa se „comunică”, că mai trebuie să taci sau să „uiţi”, adică să trimiţi la „ieri” acele cuvinte sau gesturi.

Iar cuvintele, nu sunt totdeauna asemănătoare cu „stările” pe care le „vedeam”.

Dar… greu a fost să învăţ „cuvintele”, pentru că ele au sunete care se tot repetă şi tu înveţi să le „asamblezi” unele după altele, trebuie să faci şi pauză, ca să nu se amestece (la noi nu este aşa, gândurile ni le deschidem spre cine vrem iar dacă vedem un simbol în acea clipă ştim totul despre el).

Deci, am învăţat să aşez sunetele unele lângă altele, să fac

pauze... ca să le „transmit” mai bine, mai clar (uneori o mai dădeam în bară... cum spun tinerii pământeni acum).

Tot la început, vedeam că sunetele sunt ca şi culorile: treceau pe lângă mine, unele se loveau de mine... altele se opreau în mine... Dar, am fost învăţată că trebuie să le opresc pe toate, să „gândesc” şi apoi să spun şi eu ceva, ca răspuns „bine gândit”.

Se învârtea Pământul cu mine uneori... aşa de ameţitoare a fost această „lecţie” umană (chiar şi acum e dificil... ce să spun şi ce nu, ce să primesc sau nu).

Cuvintele, unele, au devenit acele „amintiri”. Ele erau deja „stări” care au început să formeze „ceva”. Aveam să învăţ că se numesc „sentimente umane” exact pentru ce venisem pe planetă. Începusem să le „simt”, să simt sunetele altei persoane. La început, acele sunetecuvinte erau frumoase, blânde şi calde. Cu timpul au devenit tari, tăioase, ascuţite. Şi, pentru că a trebuit să le „opresc” în mine au apărut o mulţime de gânduri în mine, care atunci când se uneau unele cu altele, formau o „durere” sau o „bucurie” sau „teamă”, „furie”... multe, foarte multe „sentimente”. Pentru că nu aveam ce face cu ele... le-am lăsat să se aşeze în mine. Am început doar să ascult şi răspundeam când sunetele din mine se aşezau aşa cum erau cele care veniseră. Uneori nu reuşeam foarte repede, aşa că le păstram şi pe acestea. Parcă „depozitam” mereu, realizând adevărate „stocuri”. Mai târziu, tocmai aceste stocuri am observat că provoacă ceea ce oamenii numesc iubire uneori, alteori... boală.

Şi, am învăţat şi „reacţii” pe care a trebuit să le stochez şi încă destul de repede. Când ţie „frică”, adică scânteiezi foarte repede, ca nişte fulgere, care te străpung în sus şi în jos, apare altă culoare, sunetele „ţipă” şi ele, începi să tremuri... ce mai, te înmoi tot, energia fuge de la tine, tremură mâinile şi picioarele.

A fost interesant la început, pentru că atunci când eşti mic, înveţi din poveşti ce este frica, teama şi multe altele, apoi ele tot se adună, tu creşti şi nu mai asculţi poveşti ci participi tu la ele şi ele devin „stări”, care la noi pe planetă sunt etichetate ca „bombe” (şi mânia, şi furia şi ura, dispreţul...) sunt ţinute în recipienţi bine închişi şi ni se explică că sunt stări care „distrug” planete întregi, dar şi pe noi.

Iar oamenii... le folosesc „liber” după bunul lor plac sau interes sau, uneori, nici ei nu ştiu de ce.

Dar unora le place, însă toate acestea dau „în boală” şi trebuie scoase de către un „doctor” (o durere care „doare”). Unii aleg special să vină aici pentru a „simţi” toate acestea şi apoi să poată deveni profesori pe planetele lor sau oriunde aleg să se ducă, în funcţie de cât au învăţat pe Pământ să dezamorseze aceste „bombe”.

Numai că oamenii nu văd ceva: cauza acestor bombe, care le distruge frumosul trup, este comandată de computerul de „sus” şi nu ştiu să folosească computerul principal de la mijlocul corpului. Acesta este alimentat cu energia din inima lor, unde e adăpostită steluţa care este a Creatorului nostru, a tuturor. Computerul de sus, emite, uneori, energii atât de întunecate, că acoperă strălucirea steluţei şi oamenii „uită” că o au.

Unii, pleacă cu gândul în căutarea ei. Numai cu gândul... şi se întâmplă dacă „gândesc” destul de mult şi de tare să creeze o rază de lumină care ajunge la steluţa din inimă. Atunci ei IUBESC, devin pentru o perioadă mai mare sau mică „iubire”. Este tare frumos să-i vezi cum încep să strălucească!!! Uneori... rar de tot, strălucesc atât de tare că luminează multe lumi, devin ca nişte sori iar în acele lumi începe Viaţa.

Aici, pe planetă învăţă fiecare după cum doreşte, să aprindă şi să menţină această steluţă strălucitoare. Iar când nu fac asta, adică nu învaţă, pentru că unii sunt leneşi, dau vina pe alţii că le stinge steluţa.

Prima mea iubire a fost simplă şi nu îmi cerea nimic. Era a celor care m-au chemat şi m-au iubit ca nimeni altcineva de atunci: mă iubeau că am venit la ei, îmi erau recunoscători pentru asta. Aşa am învăţat să-i iubesc şi eu... şi a fost tare frumos, toate erau lumină în jurul nostru...

Apoi, am învăţat că sunt mai multe „feluri” de iubire. Pe unele chiar le-am ascuns în adâncul inimii şi nici nu am ştiut unde sau dus. Ocupată cu celelalte „învăţături” umane, am uitat de ea.

Aşa că am început să învăţ „umbra iubirii”, care tot venea şi pleca de nu reuşeam să înţeleg mare lucru. Ba, vedeam oameni care vorbind cu mine „mă iubeau” dar dacă se întorceau imediat spre altcineva „scăpărau scântei”, adică erau furioşi. Sau... invers!!!

Greu de priceput cum se poate cineva să fie aşa, dar oamenilor le reuşeşte de minune. Am încercat şi eu... Cerule mare!!! Tare greu este!!!

De multe ori chiar râdeam de „jocul” acesta, dar... am văzut că la

cei care îl iau în serios, poate deveni grav, se pot îmbolnăvi, îi „doare" ceva şi atunci… iar la doctor să le scoată durerea.

Privirile oamenilor sunt foarte expresive. Cred că ele au legătură cu inima lor. Poţi să citeşti în privirile lor… ca într-o carte, tot ceea ce sunt ei. Dar, pentru asta trebuie să înveţi să le desluşeşti, pentru că oamenii sunt tare ciudaţi şi aici. Ei ştiu să mintă, să înşele, să fure, să se ascundă, să ucidă. Iar atunci privirea lor este „grea" sau alunecoasă (alunecă aşa… într-o parte). Dar, când este o privire de prietenie, de iubire, atunci ştii că ai venit pe cea mai frumoasă planetă. Atunci, şi tu şi ei ştim că suntem pe fire de undă cu Creatorul şi facem să lumineze multe universuri, aşa de mare este iubirea oamenilor!!!

Cel mai frumos este când oamenii emană din tot ceea ce sunt formaţi, acea căldură a cărei totalitate i se spune IUBIRE. Numai că şi aici, sunt mari, mari deosebiri de stare, de manifestare, de transmitere…

Când unii oameni emană iubire către o floare, ea răspunde, aerul se încălzeşte şi străluceşte. Ştii este molipsitor… florile din apropiere strălucesc şi ele şi copacii şi iarba… auzi şi sunete care reverberează în tine… Iar când ating cu mâna o floare şi o „mângâi" este şi mai frumos… explodează totul de atâta iubire. Numai pe Pământ se întâmplă asta… pentru că aici există flori, şi copaci şi multe animăluţe… şi multe, multe frumuseţi… pe care unii nu prea le văd, totuşi.

Cu oameni… nu este la fel. Ei „uită" mereu de „căldura iubirii". Când, cică, sunt „supăraţi" pe tine, nu poţi să le dai iubire, să-i „atingi", pentru că atunci ei sunt „ocupaţi" cu supărarea lor, pe care vor ca şi tu se „simţi", să nu îi laşi singuri… şi dacă o faci… se „supără" şi mai rău.

Uf!!! Asta nu prea înţeleg io pe pământ: nu ar fi mai bine să uite supărarea şi să-şi amintească de iubire, ca să creeze o undă cu inimioara lor??? Tare greu se mai întâmplă asta… pentru că oamenii te „uită" de tot, sau spun că nu „te iartă". Supărarea, tot la ei rămâne şi „suferă" în continuare, de iar ajunge să-i doară şi… iar la doctor să scoată durerea, prin altă durere, evident (se numeşte „operaţie"). Oamenii mari, trebuie să înveţe mereu, pentru că sunt „zăpăciţi", uită cea ce au învăţat ieri şi mâine nu mai ştiu. Şi se tot uită în jurul lor, cică… vor să găsească „ceva" şi tot caută şi caută. Au uitat demult că au înăuntrul lor ceea ce caută: steluţa din inimioară. Acolo sunt stocate

gândurile lor frumoase, de iubire, gânduri care nu se pot vedea până când oamenii nu emit un „bip”, aşa cum ai apăsa pe butonul unei telecomenzi.

Toţi pământenii suntem „călători” şi avem o steluţă ascunsă în piept şi am venit cu „invitaţie” atraşi de undele gândurilor, „numai de iubire”, chiar dacă unii nu le mai găsesc când ajung aici, câteodată... niciuna. Atunci e „naşpa” rău de tot... nu înveţi de la început ce este iubirea. Şi, dacă gândul lor se aude străbătând spaţiile, de ce nul folosesc şi aici, între ei? Unii se „sperie” de-a binelea şi spun că „nu se poate” şi se ascund în nişte nori tare întunecaţi, de care mi-a fost „teamă” uneori.

Oamenii se mai plâng de ceva... şi încă foarte tare. Se plâng de TIMP. Ori spun că au „timp liber” ori „timp ocupat”, uneori îl transformă în „timp psihologic” sau „timp chronologic”. Primul este pentru ceea ce simţi tot adunând datorită computerului de „sus”, iar timpul crono-logic este atunci când te uiţi mereu la ceasul de la mână şi-ţi creezi o stare care se numeşte „grabă” şi atunci spun că „nu mai au timp deloc”.

Aşa că m-am întrebat de multe ori: unde îşi pun/lasă oamenii timpul de nul mai au?!... uneori spunând că nici nu-l găsesc. Tare „suciţi” sunt oamenii...

Dacă la început toţi au fost extrem de amabili cu mine, cu timpul m-au abandonat spunând că „am crescut”. Crescuse doar corpul meu eu tot nu învăţasem să „simt”, că doar pentru asta venisem, nu?

Abandonarea asta ma derutat, nu ştiam să „simt” acel „mă doare”, aşa cum auzeam mereu în jur. Şi... am „spus” şi eu „mă doare”. Cerule mare!!! Am fost „servită” imediat cu ceva care semăna a lovitură numai că nu se vedea pe corp nimic, apăruse o pată în dreptul inimii. M-am uitat şi am văzut că era la toţi oamenii, mai mare sau mai mică, mai întunecată sau nu... Tot repetând din timp în timp acea pată a făcut să uit, să uit şi eu de steluţă şi chiar am rămas singurică pe pământ. Începuse să mă „doară” că plouă sau nu, că pot face ceva sau nu, că pot comunica cu cineva sau nu... multe „dureri” şi toate deveneau prea grele pentru înţelegerea mea aşa că trăiam cu ele tot încercând să caut şi eu „ceva”, privind, ca şi ceilalţi, în jurul meu.



Pasărea Paradisului

Cândva am auzit o poveste care mi-a plăcut tare mult. O uitasem până de curând, când am descoperit melodia „PĂSĂRILE PARADISULUI” (a formaţiei B.Z.N.) şi... parcă ma lovit o stea.

Încet, încet, o altă poveste să născut în inima mea, amintire vie din poveştile copilăriei, pe care m-am hotărât să o scriu, poate cineva o va citi şi va găsi un răspuns, o vorbă bună.

O stea călătoare a văzut în drumul ei prin Univers o planetă care a atraso ca un miraj: Planeta Albastră. A hotărât să coboare pe această planetă care strălucea ca un safir, luminând cosmosul rece.

Pe celelalte planete, coborâse destul de uşor. Dar aici s-a întâmplat ceva la care nu se aşteptase: Viteza creştea din ce în ce mai tare şi nu mai avea control asupra zborului. Unda de energie pe care călătorea devenea din ce în ce mai fierbinte şi zbura din ce în ce mai repede.

Se simţea atrasă de forţe mult mai mari decât tot ceea ce întâlnise până atunci, forţe care au devenit copleşitoare, mai puternice decât forţa ei. Se învârtea aiurită, ameţită de întunericul şi de lumina care-i desfăceau şi refăceau trupul, până când pierdu şi legătura cu unda ei, pe care călătorise spre atâtea stele.

Se înfricoşă de forţa nemaiîntâlnită până atunci şi care a lăsat-o fără putinţa de a se întoarce printre stele, acasă. Forţa Planetei Albastre o captase şi o transformase într-o imensă minge de foc, o stea căzătoare.

În timp ce se prăbuşea, gândea: „Cerule înstelat şi mare! Oare aşa se va termina călătoria mea prin univer-suri? O, Cerule mare şi necuprins! O să mă mistui în flăcări, aşa cum am auzit în copilăria mea stelară?” În ea se petreceau schimbări ciudate, aşa că a închis ochii a rugăciune.

Ştia că va lua înfăţişarea locuitorilor ultimei planete pe care o vizitase, pentru că aşa era Legea. O clipă, s-a gândit să-şi ia rămas bun de la tot. Dar n-a mai reuşit. Să prăbuşit cantrun abis.

Când o căldură mângâietoare ia atins trupul, un geamăt puternic

a izbucnit din ceea ce fusese o strălucitoare stea. Devenise un balaur cu solzi cenușii, cu ochii ca două rubine şi care au scos foc atunci când a încercat să spună ceva. În groaza care a cuprinso, a uitat cine este, de unde venise, de ce venise. A uitat că locuitorii planetei balaurilor îşi pustiiseră steaua, pentru că vorbele lor ardeau totul în jur, distrugând totul, şi pe ea, şi pe ei înşişi. Ştiuse că, pe Planeta Albastră, va lua ultima înfăţişare avută.

Dacă până acum păstrase, chiar vag uneori, amintirea a cine era, acum simţea cum un văl negru o cuprinde şi… uită cine este. Să ascuns în locuri întunecate, pentru a se feri de acele fiinţe care fugeau îngrozite când o vedeau. Foamea şi singurătatea au făcut-o să devină din ce în ce mai întunecată şi, în locul unde altă dată strălucea un strop de lumină dat ei de Creatorul însuşi, acum era un bulgăre din ce în ce mai negru, din ce în ce mai greu. Până când, într-o zi, ieşind din locurile întunecate, a simţit o imensă plăcere la vederea fiinţelor care fugeau înspăimântate. A început să pustiască totul în cale… Să stăpânească totul, era unicul gând. Acele fiinţe care-şi spuneau OAMENI părăseau pământurile şi lăsau pradă fiarei flămânde totul, încercând să se refugieze cât mai departe.

Au încercat să o atace, să o distrugă… Dar nu au reuşit. Fiara devenea din ce în ce mai puternică odată cu fiecare izbândă, iar oamenii erau din ce în ce mai îngroziţi. În curând, nu aveau să mai aibă unde să se refugieze, dar nici curaj să mai atace fiara nu mai aveau. Ar fi devenit, iar, mai puternică. La sfatul ţinut, nimeni nu a găsit vreo idee de a scăpa de pacostea care le ameninţa viaţa.

Într-o zi însă, o fetiţă care nu mai avea pe nimeni, pentru că ai ei se prăpădiseră din cauza urgiei căzute din cer, a ajuns înaintea balaurului fioros. A ridicat ochii senini şi luminoşi şi la întrebat: „Tu eşti steaua călătoare care a venit din cer? Te caut de când te-am văzut căzând şi mi-a fost teamă că ai păţit ceva. Acum, de ce faci ceea ce faci?”

Balaurul a privit cu uimire în ochii curaţi ai copilei. Din ochii lui au pornit fulgere, din gura lui au ţâşnit limbi de foc, dar fetiţa nu să speriat.

Ridică blând mânuţa şi o îndreptă spre inima balaurului. Acesta se lăsă la pământ, iar mânuţa mică îi atinse inima.

Un fir de lumină izbucni din acel loc şi plecă spre tăriile cerului.

Balaurul simţi că-l cuprinde o căldură moleşitoare, care începea să-i alunece prin tot corpul. Freamătul care-l cuprindea părea de foc, dar nul ardea, cu transforma fiinţa într-o dulce vibraţie, cum nu simţise niciodată. Înăuntrul lui, totul fierbea şi clocotea, dar se simţea aşa, cum începea să-şi aducă aminte că fusese creat de EL.

Fetiţa nu-şi dezlipea ochii din ochii lui şi-i atinse uşor cu buzele fruntea. Îl întrebă: „De ce faci atâta rău?"

Iar balaurul răspunse: „Pentru că am vrut să mă apropii de cineva şi să întreb DE CE EXIST. Ce caut eu aici? Toţi au fugit din calea mea, aşa că am întrebat urlând, ca să se audă în toate tăriile cerului, am scrijelit pământul cu întrebările mele, am vrut să scriu cu foc şi pe cerul mare"... Şi, în acea clipă, balaurul adăugă „nesfârşit şi înstelat", iar firul de lumină care plecase din inima lui căzu ca o ploaie lină care-l cuprinse în întregime.

Fetiţa şopti: „Exişti ca să înveţi să fii TU".

Balaurul începu să se transforme, începu să-şi schimbe chipul hidos care adusese atâta nenorocire. În locul solzilor mari şi tăioşi, se iveau pene colorate ca razele soarelui. Iar din balaurul fioros de altă dată, răsări PASAREA PARADISULUI.

Fetiţa privea cu uimire şi cu bucurie la minunata pasăre din faţa ei.

„Cine eşti tu, cine sunt eu?", întrebă fetiţa.

„Pasărea Paradisului! Hai, vino, zboară cu mine!", răspunse pasărea.

„Inima ta curată a eliberat liniştea, pacea şi bucuria pe care le vom sădi noapte de noapte, împreună, în inimile tuturor oamenilor. Apoi, vom pleca departe de lumea împietrită a celor care nu-şi vor aduce aminte visele, pentru a le crea în viaţa lor. Te voi duce acasă, în ţinutul ceresc de unde am venit amândoi, micuţa mea stea, tu, care ai venit aici înaintea mea, ca să mă ajuţi să redevin ceea ce am fost amândoi cândva".

Şi, de atunci, Pasărea Paradisului, împreună cu fetiţa, veghează visele pământenilor.

Dar oamenilor le lipseşte puterea de aşi dori ca visele să se împlinească sau le uită când le apare peste zi un alt vis, vis izbucnit din întunericul minţii lor. Nici să-şi lase gândurile de iubire şi de lumină să fie rostite de la unul către altul nu mai ştiu să o facă.

Aşa că Pasărea paradisului şi mica stea nu sau întors încă acasă.

„Trebuie să vă doriţi şi să spuneţi tare şi clar, iar visele vi se vor împlini", şoptesc cei doi noapte de noapte. Dar oamenii sunt zăpăciţi de mirajele din jurul lor şi nu aud totdeauna, nu înţeleg totdeauna, cu toate că şi sufletul lor le mai aduce aminte din când în când. Aşa sunt oamenii: Zăpăciţi! Şi aşa învăţă şi ei uneori să zboare, şoptind la rândul lor, în visele altor oameni.

Asta este povestea mea. Şi dorinţa mea este ca toţi oamenii să-şi aducă aminte visele, atunci când soarele dimineţii va străluci în inima lor, până ce ea va deveni luminoasă şi liberă, precum a fost meniră să fie.

Soarele dimineţii îi va face pe oameni mai înţelepţi, iar iubirea, pacea şi lumina vor deschide calea de lumină spre ţinuturile de unde au venit cândva.

Chiar dacă nu tot timpul îmi aduc aminte de Pasărea Paradisului şi de fetiţa din visele mele, aş vrea să fie cât mai mulţi oameni care îşi aduc aminte, pentru a mă putea întoarce acasă, de unde am venit cândva.

OAMENI BUNI, spuneţile celor din jur, scrieţile visele voastre, dorinţele şi dorurile voastre. Sau scrieţi, telefonaţi!

Poate nu ei vă vor răspunde. Dar cineva vă va auzi şi acel cineva înseamnă că îşi aminteşte de PASĂREA PARADISULUI şi de MICA STEA.



Iubirea ca o mântuire

Tainele Fiinţei care suntem. Ţesem mii de poveşti, toate cu câte o undă de adevăr.

Voi încerca să creionez Povestea Femeii, aşa cum îmi apare uneori în vise. Povestea fiecărei Femei, a fiecărui Bărbat.

Se spune că demult tare, în aceste ţinuturi, a coborât din ceruri o zeiţă, devenind femeie, apoi zână, până când va deveni zeiţă din nou.

A apărut ca o scânteie desprinsă din Marele Necunoscut, botezată în Focul Iubirii de gheaţă a cosmosului care a luminat lumile.

Din Ea să născut un Foc rece şi Albastru, măreţ şi impunător, în care se recunoştea cu uşurinţă ori de câte ori se contopea cu el. Deveneau din ce în ce mai frumoşi şi mai plini de o Fericire fără nume, până când, într-o zi, în joacă, şi-au propus să se ascundă, să se caute unul pe altul prin toate cotloanele galaxiilor. Răsplata venea după. Contopirea unică prin care aveau să se reîntoarcă în EL. Unica la care aveau dreptul doar o dată în toate timpurile şi măreţele Lui spaţii. Unica prin care puteau da un nume fericirii lor. Așa era Legea.

Din zecile de străluciri celeste, a atraso lumina albastră a unei micuţe planete. În Inima El a pătruns un fior vag, dar dulce, asemenea Necunoscutului din care era. Acea undă a purtat-o spre planetă, străbătând spaţiile din ce în ce mai repede, într-un iureş ameţitor. Simţea cum devine din ce în ce mai plăpândă, dar plină de o nouă Putere care venea înspre ea. Strălucea la fel și era ameţitor de frumoasă. Era El, cel născut din aceeaşi scânteie, botezat odată cu ea, apoi desprins ca dintr-o îmbrăţișare. Creat și Creator. Sau contopit, devenind o unică rază care a luminat întreaga planetă, născând uimire și dorinţa de a fi cunoscută de cei care ştiau de mult că o să apară, care o aşteptau din veacuri deja uitate, dar veşnice prin dorul din inimi.

Văluri grele au început să-i îmbrace, parcă un somn lin și adânc cotroprea Raza de foc din care s-au desprins două Fulgere, separând ceea ce părea indestructibil. Sau privit, şi două unde au ţâşnit din piepturile lor, Legământ de împlinire în care să se regăsească. Numai prin această legătură din inimile lor aveau să se recunoască, să-și amintească, în jocul lor pe planetă, în visele lor care aveau să devină Destin, prin căutări, prin regăsiri fugare de o clipă, până la ultima, marea îmbrăţișare, în care vor redeveni Unica scânteie a LUI Dumnezeu.

Aşa a ajuns pe Pământ **Ianaluana**, zeiţa coborâtoare din stele, aici pe pământul străstrăstrăbunilor noştri. A învăţat şi a intrat în jocul dualităţilor pe planetă, când își alegea perechea sa de iubire. Era întruchiparea frumuseţii şi a bucuriei, cu puritate de înger, dar demon prin fantezia cu care visa frumosul, copil când privea naivă viaţa din jur, dar ca un bătrân când o înţelegea, femeie când gingășia inimii se revărsa din privirea ei de leoaică atunci când își apăra dreptul de soţie, Lucifer în manifestarea furiilor geloziei. Chiar credea că trăieşte iubirea adevărată, uneori gândindu-se că e cea veşnică. Legiferarea

acestei iubiri se celebră printr-un înscris care o făcu să devină legitimă în faţa celorlalţi. Asta a zăpăcito atât de tare, încât nu a mai ascultat glasul inimii care murmura din ce în ce mai încetişor o poveste care a adormito. Şi aşa, cu ochii inimii închişi, a trecut mult timp, clipe ale destinului.

Dormea liniştită, împăcată că a găsit ceea ce voia sau căuta, doar un suspin din când în când, nici ea nu ştia din care adânc al fiinţei ei, o mai întrista. Din somnul cel mai adânc a fost trezită de amintirea unui fulger care a revărsat o uriaşă durere în ea, un dor care a început să ardă din ce în ce mai tare în necunoscutul care devenise. A privit în jurul ei şi a înţeles că legiferarea era doar un statut/obligaţie de soţie, care o supunea unor reguli.

Nici nu îşi imaginase că aşa ceva ar fi posibil. Şi se gândea: „Poate am dormit prea mult şi am pierdut legătura cu realitatea valabilă şi pentru zei şi pentru oameni”.

Suntem înconjuraţi de un mister al Timpului care înghite totul dacă i te supui. Neascultând şoapta de dincolo de el, trează mereu în inimă, ea o îndemna să rupă zapisul cu înscrisuri legiferate prin care era legată doar pentru a-şi ascunde frumuseţea şi iubirea, pentru a uita că le are. Pentru îndatoriri într-un mic regat în care nu era stăpână, toate fără valoare în faţa celui care îl conducea şi al cărui somn era mult mai profund decât fusese al ei.

Se lasă o linişte adâncă, asemenea ochiului din mijlocul furtunii, în ea se zbate disperararea unui strigăt fără nume, un sunet ţâşneşte din ea, din inima ei. Inima i se deschide asemenea petalelor, lăsând lumina unui soare orbitor să se ivească.

Şi un gând a plecat din inima ei odată cu razele. Încă nu ştia că gândul, odată format şi plecat din inimă, va căpăta contururi precise şi nu mai poate fi oprit, zăgăzuit, desfiinţat. El va căpăta o viteză inimaginabilă, străbătând Spaţiul şi Timpul fără de început şi fără de sfârşit. Nimic nul poate opri din fulgerarea lui printre lumi, un nou element în Infinitul Necuprinsului şi al lucrărilor Lui, până îşi va afla menirea dată prin începutul tuturor. Până va ajunge la un alt suflet, până va găsi Inima în care acor-durile sale să cânte aceeaşi melodie a iubirii. Îşi aruncă durerea legilor morale omeneşti şi de conştiinţă a materiei în care trăise, a datoriilor cărora le devenise sclavă.

Gândul ei întâlneşte în Spaţiu un alt gând, hoinar, rătăcitor. Se recunosc şi devin o unică scânteie, Scânteia Iubirii, esenţa divină a Lui. Unica. Cele două suflete ştiu instantaneu de regăsire.

Sufletele care s-au regăsit în spaţiu, care au aparţinut demult unul altuia, nu sar căuta şi întâlni în niciun univers, dacă nu sunt din aceeaşi scânteie divină. Numai aici, pe pământ, fac alianţe întâmplătoare, cu un veşnic dor în inimă. Cele întrupate din aceeaşi esenţă, botezate în acelaşi Foc al veşniciei Iubirii, se regăsesc, pentru că totul le este complice, şi natura parcă lucrează pentru ca ei să fie împreună, să se regăsească, Pereche coborâtoare în joacă din stele, dar trăind separarea ca un dor imens, o durere atât de intensă, încât răsuflarea devine abur de foc, iar lacrima se transformă în ardere care poate grăbi sfârşitul. Doar prin această moarte se poate transforma din nou în zeiţă.

Universul pare că s-a oprit în loc şi priveşte la strălucirea iubirii. Ea îl vede pe cel aşteptat, un val de lumină şi căldură o cuprinde, i se pare că învie, din ce în ce mai minunată, crede că şi pe pământ poate redeveni zeiţă. Dar umbra îndoielii o cuprinde, ca Umbra cea de neînţeles, dar proprie numai muritorilor. Lucrurile omeneşti sunt într-o continuă mişcare.

Sufletul a cărui undă strălucea în spaţiu era al unui muritor care, supus Legilor materiei, tot dorind să le analizeze, să le înţeleagă, să le ordoneze, să le catalogheze, nu a ridicat pleoapele pentru a se trezi din năuceala lui zilnică, pentru a se trezi faţă în faţă cu iubirea. Să înfricoşat, şi după o clipă le-a închis.

Gândul lui demult hoinar nu a mai avut unde reveni. A început să cutreiere spaţiul şi timpul, poposind alene, agale, în alte suflete, cărora le stârnea fiorii ascunşi în materie, le cioplea, le modela lutul, pentru a găsi ceea ce nici el nu mai avea. Iar el, omul muritor, se lupta să supravieţuiască într-o lume a formei pe care o vedea cu ochii fizici, din care se înfrupta cu simţurile din ce în ce mai pătimaşe pentru o clipă sau două, pentru ca apoi să-şi acopere ochii şi să viseze fulgerul de lumină care îi mai amintea de un Nimic în care ar fi vrut să revină.

Mărginea iubirea nemărginită, neîncrezător în şoaptele divine, crezând doar în el şi în ce este în jur fizic şi palpabil, lut pe care doar zeiţa iubirii îl poate transforma cu esenţe doar de ea ştiute. Devenise

asemenea unui vis pe care învăţase să îl facă să pătrundă în visele muritoarelor, făcându-le doar să viseze frumos. Se simţea bine, din ce în ce mai bine, ameţit de o nouă joacă ce numai pe pământ se poate manifesta, dar apoi prăbuşindu-se în hăuri din ce în ce mai mari. Atunci îşi ridica ochii şi-şi amintea de Iubire. Va urma calea până la izbânda finală, până la contopirea cu Divinitatea, prin topirea în focul iubirii predestinate din care să născut. Flacără albastră şi rece, căutând mereu focul viu care i-a fost Botez și Nuntire.

Iar fata? Scânteia plecată din sufletul ei a revenit. Şi-a lăsat trupul cuprins de răceala nopţii cu lună albastră. A luat calea munţilor, şi aşa a apărut legenda ei. Nu şi-a părăsit iubitul, ci doar a devenit zână a florilor gingaşe şi aromitoare ale îndrăgostiţilor. Zvonul despre Puterea florii să răspândit pretutindeni. Toţi au îndrăgit-o, toţi au început să o poarte, cunună de împlinire. Doar o dată, doar o dată pe an, zâna se lasă văzută în frumuseţea ei de Zeiţă a Iubirii de Foc. Ochii muritorilor de rând nu o pot vedea.

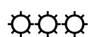
Unii doar o visează vieţi la rând, povestind despre o frumuseţe pe care nu au privito niciodată. Mâinile întinate de lutul amorf, în care sunt cuibărite doar patimi, nu o vor culege, cugetele hrănite de închipuiri aprinse ale sufletului sau ale minţii, în uitare, în dezicere, nu vor găsi drumul spre ea.

Va înflori doar o dată pe an, dăruind bucuria aşteptării tuturor, încrezătoare în nuntirea cosmică ce va uni doi coborâtori din stele plecaţi să se joace dea v-aţi ascunselea prin galaxii, dar care, reaşezându-i în ordinea veşniciei Lui din care s-au desprins, când Iubirea, dezlănţuită în două suflete, devine mântuire.

O adiere trece blând, trezindu-mă din visul poveştii. În mine străluceşte taina florii din magica noapte.

Te voi aştepta să vii, iubire.

Vom pleca împreună!



3. Desluşirea tăcerilor din flacără

Flacăra unei lumânări, Te chem, Doar un fir, Absent.
Respect şi adorare, A trăi, Minunea.
Într-o primăvară, Cânt de tei sub ploaie de stele.
O picătură de mare, un fir de nisip.
Tăcerea iubirii

Flacăra unei lumânări

Stăm faţă în faţă. Eu, la un capăt al clipei, tu, la marginea ei. Nimicul ne desparte, este prea plin de gândurile noastre.

E prea târziu. Aprind o lumânare, ca să mă ducă ea dincolo în vis.

Mi-am privit odată mâinile în vis. Erau reale. Le simţeam căldura şi focul mângâierilor. Am adormit în visul meu şi, acolo, am visat că mâinile devin fulgere albastre care străbat visele, căutând un alt spaţiu în care să se aşeze.

Ochii devin adânci precum începutul timpurilor, în faţa flăcării plăpânde care devine geamăt în fiinţa mea, în încercarea de a se înălţa.

Privesc încă neştiutoare dincolo de flacără. Privesc în abisul din jurul ei, abis care parcă îmi soarbe privirea, pentru a mă privi şi el.

Fitilul lumânării, coloană verticală care susţine, înnegrindu-se, arderea, este un creator care, din muţenia lui, lasă să se gândească lumina pe ea însăşi, pentru a se naşte însemnând astfel, spaţiul din jur. Marginile albastre sunt culoarea care va absorbi întunericul până la alte graniţe.

Fitilul lumânării devine axa unei lumi în care mă nasc; vis din profunzimea unui alt vis.

Privesc uluită cum fiinţa mea devine, este în acel zvâcnet de lumină. Sunt în mii de fire care alcătuiesc totalitatea ce se întrupează.

Sunt visul din flacără. Sunt visul flăcării.

„O să apară?" De ce am pus întrebarea asta? Lumina trece dincolo de graniţa imaginaţiei, luminând alte spaţii.

Încep să mă joc, trecând din vis în alt vis, devenind visătorul celui care visează, care are mii şi mii de amintiri. Se aprinde trecutul

primelor focuri din lumea în care m-am născut.

Din exterior, flacăra pare firavă, dar statornică. În lumea ei se creează armonia lumii luminii, care devine vizibilă doar visătorului din visul meu. Nu voi aluneca nici la stânga, nici la dreapta, ci voi rămâne în verticalitatea axului, coloană de foc incandescent, substanţa de transformare care îmi străbate fiinţa. Devin certitudinea de a fi, gând-imagine a nepătrunsului.

Poate birui cineva iubirea unei flăcări, a luminii lumânării, cât timp ea se roagă în deplinătatea singurătăţii firii? Verticalitate născută din ceara cea mai curată a albinelor, fecioare de-a pururi, dar pe care o topeşte.

Imaginaţia poate fi o flacără, dar nu flacăra însăşi. Flacăra devin eu, în noaptea fiinţei mele.

Vremi uitate până şi de vise se joacă în imagini, înşirând enigme. O lume vie, cu puteri secrete, fiinţe puternice din interiorul fiinţei mele, fiinţă în care metaforele reîncearcă să devină gânduri, cuprinse într-o simplitate în care m-am pierdut, transformând o noapte într-o adevărată solitudine dorită cu ardoare.

Prag de linişte a liniştilor. Îmi strecor, copilă fiind, degetele plăpânde, într-o mână mare şi puternică, despre care ştiam că poate să stăpânească toate stihiile, dacă vrea, doar cu un semn şi cu o privire a ochilor verzi ca primăvara. Pletele albe ale Bunicului strălucesc în lumina amintirii. Privirea lui adâncă, era mângâiere atunci când îmi aduna gândurile de prin florile şi de prin frunzele copacilor, de prin nori sau de prin oricare alte depărtări. Altminteri, tăişul lor strălucea în nopţile sufletelor celor care dormeau prea adânc şi prea mult. Multele taine strecurate de privirea lui au rămas legende care au început să se rescrie mai încolo, cu cât mă înălţam spre povestea propriei mele stele.

Primul gând care a venit să îmi sărute buzele, primul foc care mi-a străbătut fiinţa neştiutoare, candelă în care s-a aprins dorul de Dor şi care nu s-a mai stins, luminând din când în când întunericuri care au preferat alte abisuri, flacăra înspăimântându-i, pentru că le dezgolea fiinţa rece şi risipitoare, cu bogăţii care nu le aparţineau.

Suntem vis în visurile altora, întâlnindu-ne uneori în albastrul

de la margini. Tot ceea ce suntem risipindu-se în fiecare atom din univers. Poate, în noi, trepte spre cer, fiind de ajuns o respiraţie sau un gând, azi mai aproape decât mâine sau decât un mereu, pierdut de obicei în alte firi. Sau în înaltele adâncuri ale unei veşnice tăceri care spune totul despre mine.

Ţinutul poveştilor ţinut între tâmple în lumina luceafărului căzut pe gura de rai.

Şi lumina lumânării se transformă într-un soare murind. Moare încet, axul ei încovoindu-se, înnegrindu-se ca un chin. Aşa poate muri şi un cântec, şi o stea, şi o privire, şi o inimă, dar un gând nu.

Oare lumina care pâlpâie este narcoticul care face moartea flăcării mai uşoară? O să aflu cândva.

De ce trebuie să plâng acum?

Doar nimeni nu poate birui lumina unei lumânări! Pentru că ea a rămas de-a pururi în spaţii, transformându-se în curcubeie văzute doar de ochii veşniciei LUI.

DOAMNE, dacă sunt copil al stelelor, priveşte-mă încă o dată!

„Singurătatea mea este gata să ardă pe cel ce o va arde!” (Le nom du feu – Louis Emie)



Te chem

Gândul meu devine sărut arzător înspre fiinţa ta. Mi-e dor! Pătrund în tine cu fiecare respiraţie, acolo, în depărtarea în care încă eşti. Te caut! Te caut cu îndârjirea cu care am coborât în lume pentru a redeveni zeiţă! Cândva privirea gândului Tău pătrundea în mine şi aşa se năştea desăvârşirea.

Doar îmbrăţişarea TA poate cuprinde imensitatea din mine. Îţi caut îmbrăţişarea, poate uneori am să-ţi spun cât de deplină sunt în ea sau am să-ţi cer să mă cuprinzi în prag de adormire, doar aşa putând să te primesc în mine. Sunt întunericul atotcuprinzător de care te apropii ştiind că te caută, te cheamă. Sunt întunericul în care te chem, te aştept să pătrunzi, numai TU cunoscând lumina mea în care te laşi

alintat şi mângâiat. Iar gingăşia din mine se transformă în puterea fiinţei tale. Valurile vieţii, te-au purtat pe ţărmuri străine, stranii, ca şi pe mine. Pământul străbun are forţa de a chema şi uni spiritele. Cerul de la apus devine răsăritul din inimă. Forţele vântului, pământului, apei care ne-au fost mereu alături.

Dar unica forţă a începutului este FOCUL SACRU, din inimi: IUBIREA! Manifestarea exterioară poate deveni iluzie, arderea interioară este pe deplin transformatoare! Al doilea botez al tuturor, făcut prin EL.

Apropierea altor fiinţe îmi poate lumina exteriorul, dar numai TU poţi înlătura iluzia. Acesta este întunericul de care se tem mulţi, pe care îl adoră căzând pradă propriilor reflexii, ca apoi, când se termină lumina din ei să se trezească singuri, fiecare singur, lumina din întuneric rămânându-le de-a pururi necunoscută.



Doar un fir

Împletesc fir roşu şi alb, alb şi roşu. An de an, primăvară de primăvară. Îl voi lega şi anul acesta de ramura unui copac să păzească zările. Doar zările în care nu ştiu dacă mai exişti.

Credinţa şi îndoiala poartă aceleaşi lupte ancestrale în sufletul meu. Devin flacăra în care arde frigul din lăuntru. Pentru că am îndrăznit şi am lăsat seva mugurilor vii să curgă prin mine. Prea târziu sau prea devreme. Poate cineva să zăgăzuiască izbucnirea lor, râuri năvalnice adunate prin atâtea descântece rostite de când te aştept?! Cea mai ardentă, mai profundă, dorinţă din inimă îmi este de-a pururi călăuză. Pot crea spaţii sacre în care să înviu misterul Nopţilor de Sânzâiene, pentru că pot ridica vălul porţilor stelare dintre lumea zânelor şi lumea oamenilor.

Te ademenesc iubire într-un fior de primăvară, cu ultimul fulg topit în sărutarea buzelor mele. Vreau să mă nasc pe buzele tale, să-nfloresc în tine. Gust de cer şi patimă de a înflori din nou FEMEIE, o stare de care m-am dezis. Nu am renegat, am anihilat pur şi simplu. Nu am fugit niciodată de tine, FEMEIA da!

Parcă trăiam aievea... povestea pe care am scris-o cândva. Te cunosc dintotdeauna. Nu simt nicio urmă de jenă sau împotrivire. E... anormal de normal. Cred că vei avea răbdare să mă îmblânzeşti. Pentru că vreau să trăiesc gustul sărutărilor, freamătul buzelor. Să-ţi simt palma atingându-mă, căutându-mă. De la tine totul e normal, firesc. Dar trebuie să mă redescopăr şi... în dimensiunea asta. Visul devine întrupare vie încet, prin blândeţea TA. Doar dacă mă uit în ochii tăi pot deveni întrupare.

Închid ochii, las sărutul tău să pătrundă în mine. Tot mai adânc până voi deveni foc nemuritor în care ne vom contopi cândva. Suntem ca doi pelerini spre absolut. Limitele nicăieri, şi centrul pretutindeni, unde şi o privire e de ajuns (acum) pentru a deveni stabilitate a clipei în fiinţă. Se creează, dincolo de lucrurile vizibile, care sunt pieritoare, cele care nu se văd, dar care sunt nepieritoare. Urzitele din noi sunt cuvintele tainelor neamului. Nu le mai ştim rosti dar încă le simţim puterea prezenţei. Taină dintru început care a început să se rostească în noi pentru că a venit Timpul Împlinirii Iubirii pe Pământul Sfânt.



Absent

Ştiai că inimile îndrăgostite sunt oglinda cerului înstelat? Ştiai că inima îşi află dimineaţa şi prospeţimea în roua lucrurilor mărunte?

Făcând un efort sincer de a înţelege şi punctul de vedere al celuilalt, surprizele pot fi mai mult decât plăcute, sunt benefice relaţiei în sine.

Celălalt a apărut în viaţa noastră nu pentru a ne îngrădi sau a ne vâna, ci este darul divin pentru conştientizarea unei părţi din noi înşine, părţi mai puţin cunoscute.

Împlinirea propriei personalităţi se face prin celălalt, când există sinceritate, încredere şi iubire necondiţionată.

E nevoie de o mare răbdare, chiar când celălalt vede în tine atitudini neconforme cu perceptele sale. Să-i dăruieşti din învăţătura ta şi să primeşti cu bucurie în suflet din învăţătura lui.

Dar dacă numai unul face acest lucru, e periclitată comunicarea,

comuniunea sufletească/spirituală. Devine acceptare, percepută ca supunere în fața căreia vine și clipa răzvrătirii, a dezicerii, a plecării.

Dacă deschiderea către celălalt este condiționată, uneori cu încăpățânare, sub protecția unor concepte spirituale, nemaiținând cont că și umanul trebuie iubit și înțeles pentru a dispărea orice nor, atunci discernământul se impune.

Așa înveți și Legea Divină a iertării! A ta, a lui! Pentru că nu greșim numai față de altă ființă, neiertarea se răsfrânge și asupra noastră. Și dacă nu știm acest lucru, o vom lua de la capăt. Vom lovi din nou, poate aceeași persoană, poate pe alta, dar pe noi înșine, în mod cert, de fiecare dată. Rămânem… singuri. Nu putem pe nimeni obliga să ne tot „asiste".

Dar noi facem ce facem și impunem orice, cât de puțin, numai să ne dovedim puternici și intransigenți, atotcunoscători, sau pentru că respectăm concepte, pentru că am ajuns să credem mental în ele, lăsându-le să ne domine, să ne conducă de fapt viața. Sau pentru că obișnuința devine a doua natură, moleșitoare și copleșitoare.

Când din subconștientul tău iese la iveală, prin recunoaștere, un gând față de o situație sau o persoană, necesare, benefice, nu supune aprobării minții sau simțămintelor, pentru că vei pierde.

Inima are rațiuni pe care mintea nu le înțelege, doar dacă începe să facă deducții, ceea ce înseamnă „judecată".

Gândirea analitică, care este preponderentă în începutul epocii uraniene actuale, (de care erau „acuzați" bărbații), ne transformă în roboței. Determină o ariditate nu numai intelectuală, dar și emoțională. Deloc propice într-o relație.

Superioară îi este intuiția (feminină). Să nu o confundăm cu „deducțiile", care sunt tot logice.

Crede în manifestarea iubirii, care este Dumnezeu. Te iubește atât de mult, încât ți-a trimis un surâs, o voce caldă, o mângâiere, prin celălalt.

Primește-l în inima ta! Așa, îi vei mulțumi LUI. Așa descoperi cât de minunat alcătuită este Creația din care faci parte. Iubirea este puterea care a aprins și Soarele. Razele lui îi pot vindeca, dar și arde pe cei nepregătiți. Tămăduirea sufletului este Lumina trecând prin durerea întrupării.

Îndrăgostiții au religia lor. Singurul lor crez este iubirea.



Respect şi adorare

Respect şi adorare Celei care este Fiinţa, Conştiinţa şi Fericirea Absolută, ca Putere Infinită; care există sub forma Timpului şi Spaţiului şi a orice se află în ele şi care constituie, de asemenea, Lumina Supremă Divină din toate fiinţele.

Aceasta este energia şi manifestarea femininului care trebuie adorat, nu supus, aşa cum s-a întâmplat, uman, până acum.

Trăieşte, simte divinitatea din celălalt, ia-o în braţe, înlănţuieşte-o în tine, prăbuşeşte-te în ea, în oceanul cosmic al iubirii.

Feminitatea este energia Supremului care se manifestă prin ea, se mişcă şi acţionează într-un număr incalculabil de permutări şi combinaţii diferite, care sunt vizibile ca manifestare, între cei care ştiu să iubească.

Iubirea trebuie să fie atotcuprinzătoare, fără limite? ESTE! Este aşa. Iubeşti tot, cu lacrimi în ochi, pentru că faci parte din acest tot.

Dar relaţia de cuplu e mai ciudată. Fuzionezi cu celălalt prin toţi atomii tăi. Şi, ca în orice reacţie dintre doi atomi care, având aceeaşi polaritate, la început se resping, cu cât se apropie (sunt determinaţi să se apropie, pentru aceasta fiind nevoie de o mare cantitate de energie), dispare câmpul şi, în momentul impactului, degajarea de energie este uriaşă. Pentru bomba nucleară, e nevoie de un consum imens de energie, la temperaturi colosale, dar, în corpul uman, se „întâmplă” natural, printr-o vibraţie care este unică: IUBIREA!

DUMNEZEU ŞI MANIFESTAREA LUI! Atât.

În ceruri, aşa este. Pe Pământ, nu mai este la fel pentru unii.

Orice femeie are în ea toate aspectele cerului. Şi în Apocalipsă, EA apare încununată cu cele 12 stele. Interpretări misogine s-au dat destule. Femeile umane nu se mai recunosc.



A trăi

A trăi nu înseamnă a respira, ci a face ceva; a respira înseamnă a te acorda cu vibraţii înalte. A deveni conştient de tine şi de tot ceea ce este în jur, până la Dumnezeu.

A trăi total înseamnă a (te) dărui, a nu avea nimic al tău, dar a primi totul. Celor mai mulţi ne e teamă.

Nu renunţăm la nimic, chiar dacă ştim că aceasta ar fi fericirea de a-i dărui celuilalt împlinire. Nu avem puterea de a ne împlini pe noi prin renunţare totală. Nu acceptăm că abia atunci, fără nimic al nostru, avem totul.

Ţinem să ne dovedim puterea prin păstrarea identităţii, care se dovedeşte iluzorie în faţa unicei realităţi: iubirea care ne dezbracă de tot, pentru a putea străluci.



Minunea

„Viaţa noastră se încheie în ziua când rămânem tăcuţi în privinţa lucrurilor care contează”. (Martin Luther King)

Gând răzleţ în noapte târzie. Gânduri, unul după altul, tropot care se îndepărtează, care se apropie, pleacă iar din mirarea mea crescândă că există sunete în afara mea şi în noaptea asta.

Ascult vântul care smulge gemete din jur. Din el sau din mine?

Ascult murmurul în nesfârşirea pe care nu o străbate niciun fior… doar visul tău.

Cine sunt am aflat iubindu-te înăuntrul meu. Acolo o să te caut mereu, o să te aştept până zorii vor trece prin mine, risipindu-se-n flori sau în cuvintele altor gânduri, ca să le dea din puterea mea.

Voi fi a ta, lângă tine, iubitul meu, dragostea mea.

Jarul din mine topeşte punctele prinse în cercul magic din

împărăţia zorilor fără de zi. Loc liniştitor ca o biserică, ca un templu păgân, în care am băut odată iubirea, aroma ei strecurându-se, invadându-mi trupul care a devenit mireasma voluptăţilor fără limită de timp.



Într-o primăvară

E primăvară. Degetele mele urmăresc conturul frunzei. Apăs nervurile ei, liniile unei vieţi care e a mea.

Nu pot, nu pot să despart frunza de floare, hrănită cu seva verde izvorâtă din rai. Apăs buzele arse, fierbinţi, şi sunt atrasă, vârtej nebun, în petale.

Clipesc trezită, de parcă o rază mi-a tăiat umbra de dinaintea zorilor. Vreau să mă ascund? Vreau să mă găseşti! Se frânge un strigăt mut în inimă.

Gesturile mele devin fragile, nu mai sunt o ancoră a trupului.

Întotdeauna am stat ascunsă într-o floare care a izbucnit în fiecare primăvară din sufletul cerului căzut asupra pământului. Floare rară şi de leac pe care să o cauţi, dorind-o mereu, nuntire între cer şi pământ.



Cânt de tei sub ploaie de stele

Necuprinsul nopţii e în taina/firea femeii. Ea e iniţiatoarea şi misterul.

Vocea, şoapta mea se poate sparge în mii de şoapte, în fiecare cuprinzând un alt sunet/suflet. Dar numai una este şoapta cu care chem iubirea în care mi-e scris numele.

În razele de soare se mistuie totul, în adâncimea inimii se naşte totul. Sunet prelung de sfere se răsuceşte brusc în mine, aproape sfârtecându-mi trupul. Ispita de a exista sub semnul miracolului şi al fericirii.

Cântecul ei îl las să pătrundă în mine. În adâncimile tăcerii. Depăşesc graniţele dintre sunetele ispititoare, una câte una. Privesc lumina... lumina care pătrunde în mine. Înmiresmata lumină a teilor înfloriţi care mă cuprind într-un auriu, într-o dimensiune care eşti TU.

Noapte de feerie care presară stele pe pământ...

Eu devin viaţa. Tu eşti inima, eu sunt iubirea din ea.

Am ales în noaptea asta să fiu... culegător de stele. Întind palmele şi strâng una câte una micile scântei. Sunt atât de fericită...

Dar dacă se goleşte cerul?

„Vreau o stea!” îţi spun, şi mâna cu degete prelungi urmăreşte alunecarea ei până în palma mea.

Ploaie de stele care ard repede alunecând spre marginile fiinţei tale, ducându-ţi în vise dorul de mine.

Mă înfăşor în mireasma teilor care alunecă prin şoaptele nopţii.

Şi-mi spui: „Priveşte spre cer, o să-ţi sărut ochii. O să arunc stelele strânse, şi se va forma o nouă Cale Lactee, pe care vom păşi împreună”.

Eu te rog: „Iubeşte-mă o clipă. Voi rămâne, mă voi încurca în gândurile tale, căci sunt născută sub semnul tău”.

Chiar dacă noaptea asta va fi sfărâmată de zorii zilei şi încă un început va fi vestit, Sufletul meu va sclipi în continuare prin miile de diamante de ploaie.

Cât timp am fugit de mine? De întrebarea care venea cu zgomot surd şi mi se oprea în gât, înfundând urechile cu alte sensuri nerostite, pentru că nu mai voiam să se nască deziluzii?! Aşa gândeam cândva.

Cântul chitarei, miresma teilor, ploaia de stele, sunt lacrimi într-o fragilă fiinţă umană.



O picătură de mare, un fir de nisip

Pescăruşii taie ziua în fâşii de sunet înspre înalturi.

Zborul lor, spirale de gând adunate într-un ţipăt din adâncul suspin al mării, mă înfioară. Parcă acelui suspin ei îi deschid cale de mărturisire spre înalturi.

Păşesc pe nisipul fierbinte, iar tălpile absorb cu sete căldura, dogorea unei zile. Îmi place fâşia unduitoare dintre apă şi uscat.

Niciodată nu ştii până unde vor ajunge valurile. Îmi descopăr o umbră de tristeţe când ele nu-mi învăluie picioarele. Păşesc în întâmpinarea următorului val, şi el îmi cuprinde brusc genunchii, făcându-mă să ţip odată cu un pescăruş care… zboară speriat!

Doamne, ce joacă frumoasă!

Ştii? Aş aduna infinitul, pentru a ne regăsi îmbrăţişaţi la masa tăcerii, când călătoria se va sfârşi.

Să ne ascundem în adâncul abisal, popas al absolutului din noi.

Rămâne surâsul scris în clipa din inimă, tron de adorare în adâncimi de nord. Clipa muritoare s-o dăruim nemuririi.

Mă voi lăsa purtată mai sus de nori şi voi fi ca în adâncimi de Abis!

Câteva clipe doar!



Culori-sunete, din tăcerile mele

Sunt în stângăcia cuvintelor care s-au aşezat la marginea fiinţei tale.

Neîntruparea lor în sunetul din tine, se răsfrânge devenind tăcerea care arde în mine.

Aruncăm cu tăceri uneori. Alteori ne adâncim în ele.

Tăceri care dor, tăceri de dor! Sunt printre ele.

Teama de netimp, de trecerea ta dincolo de zâmbetul sau de râsul meu, de neputinţa care va veni în nopţile care vor smulge din mine cuvintele pe care mi-e teamă că nu ţi le mai pot oferi… sau, nu mai am cui.

Încerc să mă joc doar… cu un pumn de cuvinte, degetele mele să devină culoare înmuiată în lacrimi de stea, care să atingă chipul tău în neantul care te absoarbe, în care pătrund şi eu din când în când.

Încerc să pictez chipul cuvintelor iubirii. Strâng în palme mii de sunete şi culori şi te îmbrăţişez cu ele. Aşa pot să ţi le aşez pe ochi, pe păr, pe buze. Iar în fiinţa mea rămâne doar un azuriu, şi un auriu de

chihlimbar sau un violet de stea sau… sau o altă culoare, care devin eu.

„Există durerea naşterii culorilor?!” întrebam cândva. Copil, Sufletul meu amestecă cuvintele cu culori şi sunete, printre care îşi pierde conturul. Printre aceste mii, sute de mii de cuvinte care îmi oglindesc cele mai mari temeri… că încep să nu mai exist transformată de-a pururi în vis…

„Du-mă Iubire înspre sus şi aşază-mă pe o margine de stea” să aud din nou rostirea cea dintâi.

Cândva a fost un Cuvânt! Ne-am pierdut cu toţii printre sunetele şi orbitoarele lui culori şi forme.

Nu ştiu, nu mai ştiu să redevin Cuvântul…

Dar ştiu, încă ştiu că vreau să-ţi fiu în continuare… Dor!



Tăcerea iubirii

Dor! Cuvintele dor! Cuvinte dor!

Am stângăcia de a îmbrăţişa cuvinte nepotrivite; pe celelalte ţinându-le prin caiete sau prin sertare pe care nu le mai deschid. Nu uit cheia lor, doar că nu mai are rost să o păstrez, zic câteodată.

Dar acum, îmi amintesc „cuvintele noastre”. Ele sunt formate din nerostiri, din plecări sau din veniri nepetrecute aievea.

Cuvintele noastre, care au un „împreună”, străpung zările gri în care, de atâtea timpuri, ne-am pierdut.

Cuvinte rostite pe treptele unei margini de timp, cuvinte pe care aştepţi să i le spui, sperând că are să le audă, cuvinte şoptite, cuvinte care sparg norii şi plutesc către un necunoscut care parcă ieri era alături.

Cuvinte călătoare închise într-un gând pe care nu-l mai laşi să plece, cuvinte inventate, pentru că dragostea e prea mare ca să mai poată fi comparată cu un „te iubesc” nerostit nicicând.

Cuvinte strigate în primul leagăn al copilăriei, cuvinte care rămân şi pe care le rosteşti mai târziu, în speranţa că va veni adus de unda lor.

Cuvinte care se confundă cu secrete, devenind taine întru două

suflete.

Cuvinte nerostite, neînţelese, neîmpărtăşite sau, mai mult decât atât, inexistente.

Cuvinte care nu aud şi care nu ascultă alte cuvinte rostite – doar un sunet, un alt sunet care devine nevorbire în el însuşi, dar care, în tine, se transformă în cânt.

Cuvinte din crucea nopţilor, când nu mai ai nimic concret de împărtăşit.

Cuvinte care se visează ele însele, dorind să fie aşezate într-o frază frumoasă, simplă, curată, care să spargă barierele timpurilor. Care să fie recunoscute ca aparţinând începutului. Care să rămână. Care să nu moară odată cu visul dinspre zori, sau cu neumbra amiezii, cu aprinsa vară sau cu străveziul curcubeu dintre ploi.

Cuvinte care să atragă alte cuvinte, să formeze cercul lor de putere, până când ajunse pe margini de inimi şi de cercuri/spirale, în centru, să se dizolve într-o tăcere ameţitoare, adâncă.

Cuvinte care să alunece împreună cu alte cuvinte, în stări creatoare de lumi şi universuri, care să le străbată îngemănate până la starea nefiinţei.

Cuvinte care să devină semne, fie şi pentru un singur anotimp, în tăcerile strecurate în minte şi inimă.

Există cuvintele care să ne facă să ne regăsim, care să se aşeze uşor pe timpanul tău şi să ne auzim unul pe celălalt?... Ca să ne dăm seama cât ne-au lipsit?

O să le auzi vreodată? O să vii?

În fiinţa mea mi-e dor, tare dor de tine.

Încep să număr clipele, de parcă ele sunt responsabile de buna funcţionare a inimii. Trec uneori dintr-un ieri înspre mâine, pentru că azi nu e un timp perfect sau nu vreau eu... Dar învăţ să trăiesc în acum, învăţ minunea împlinirii care este doar în clipă şi iar în clipă. Şi aşa veşnicia devine sens unic.

Stare neverosimilă ca ameninţarea unui surâs. Încep să gândesc într-o limbă veche ca un templu unde mi s-a poruncit să te iubesc. O voi face din ascultare, din drag de oracol...

Pleoapa întunericului muşcă din mine. Pot vedea şi cu ochii închişi. În aducerile de zile şi nopţi, învăţ cum e să fiu cuvânt de iubire.

Tac ca întreg focul din venele mele. Te închid în mine, ca să învăţ să fiu ceea ce oracolul glăsuia. M-ai închis în tine, ca să-ţi fiu inimă. Numai tu ştii să mă înveţi că lumina poate să mângâie şi să ardă la nesfârşit atunci când e dorită.

Suntem pe un tărâm în care incantez cuvintele puterii mele, cuvinte care ne vor uni. În mine creşte un mâine, tot mai adânc. Numai tu mă înveţi să mai fiu flacăra cea dintâi, în care este gingăşia mea, revărsare de mir păzitor de porţi. Aromă de foc în care te cuprind izbăvitor.

Vei voi cândva a ţine în mâini pagini pârjolite, neantice, care se întretaie la porţi de dor, unde sunt întotdeauna?! Îţi vor aminti…

Vino!

Ard dorul şi lacrima, arde cerul din mine, aprins de *IUBIREA VEŞNICIEI DIN NOI!*



4. Focul sacru al iubirii

Transformarea. Umbra de îndoială şi jocul iubirii.
Devenind FEMEIE. Struna iubirii. Mie dor de jarul din mine.
Chipul iubirii. Împlinire şi şoapte. Să crezi în puterea iubirii.
Focul iubirii şi cerul. Chipul iubirii. Calea timpului

Iubitul meu, bărbat minunat, sublim, iubirea ta era plină de tandreţe şi pasiune. Îmbrăţişările fierbinţi şi blânde transformau într-o clipă scânteile dorinţelor mele în adevărate erupţii de lavă vulcanică. Descopeream taina trupurilor noastre, gustul unor noi arome ale voluptăţii prin stăpânirea în sine.

Avusesem nevoie de timp pentru a ne apropia, pentru a ne cunoaşte. Ne purificasem prin focul suferinţei, al durerilor, al furiilor, al negărilor. Piedici pe care gnomul, eurile din noi, le aşeza în calea noastră, căci iubirea ar fi însemnat sfârşitul lui, şi niciodată nu e dispus să piardă sau, cel puţin, nu cu uşurinţă.

A venit clipa când ceea ce era om şi Dumnezeu în noi sau întâlnit şi am cunoscut iubirea, preoţia dată omului.

Trupul şi sufletul meu au fost treptat purificate prin încercări care depăşeau tot ceea ce trăisem, care lăsaseră urme, răni chinuitoare, deprimante. Căci pasiunea aprinde numai trupul, neexistând decât împlinire momentană, o veşnică goană din dorinţa de a primi tot mai mult.

Acum, acelaşi foc pătrunzând în Împărăţia sufletului se îmblânzise, devenind căldură, o adiere dulce, tămăduitoare, o iubire nemărginită, în care mă dizolvam, pentru a mă regăsi în alt întreg, în pasiunea de a dărui.

Simt totul, privesc totul prin inima ta, iar tu, prin inima mea. Nu mai trăiesc sentimentul de a pune stăpânire pe tine. Numai ceea ce dăruim liber ne aparţine cu adevărat. Ceea ce vrem să dominăm sau să păstrăm cu orice preţ duce la manifestări umilitoare, poate duce la pierdere iremediabilă, la despărţire.

Iubeam şi aveam sentimentul că îl recuceresc în fiecare clipă. Admiraţia lui faţă de mine căpăta nuanţe diferite, devenisem Zeiţa pe care o adora, aşa cum şi eu aveam acelaşi sentiment faţă de el.

Nu doar trăiesc, radiez voluptate prin fiecare fibră a trupului. Fiecare atingere a ta mă transformă asemeni unei vrăji misterioase. Trăiesc voluptatea extatică, o savoare deosebită, un joc în care îmi place să dezmierd şi să fiu dezmierdată. Mângâieri care au o pasiune spiritualizată, care trezesc în mine cele mai tulburătoare nuanţe ale sentimentelor, împreună cu simţurile, prin ele trecând într-un dincolo din ce în ce mai relevant şi atotcuprinzător.

Nu mai suntem separaţi, devenim cele două poluri ale energiei creatoare. În jocul nostru se manifestă totul, se integrează totul, prind viaţă acele puteri ale naturii umane care, chiar dacă au în ele perfecţiunea divină, deveniseră duale, se separaseră, nu mai aveau puterea de a trece dincolo de circuitul lumii create, o lume în care amorţiseră de sine stătătoare, supuse legii despărţirii, dualităţii.

Minunata armonie a Fiinţei mele în care se trezeau zorii iubirii, când iubitul meu mă privea cu adorare mută şi neţărmurită, când eram pătrunşi de cosmica IUBIRE care se lăsa ca un văl asupra noastră, cuprinzându-ne în Tainica ei îmbrăţişare. Valurile sentimentelor care ne contopesc sufletele, beţia bucuriei de pe feţele, din trupurile noastre, sunt un dar divin căruia îi suntem supuşi şi recunoscători.

Avem şansa să găsim într-o încarnare sufletul-pereche, în alta, îl căutăm, învăţând împreună cu alţii. Evoluţia completă are loc atunci când sufletelepereche se întâlnesc, trăiesc, evoluează şi se înalţă împreună. Ele ştiu să se susţină, să se recunoască unul în celălalt, fără a se domina, cu deplină egalitate. Neînţelegerile nu sunt dispute, ci adevărate căi prin care se sublimează trăirile anterioare. Nu există desăvârşire fără aceste experienţe. Dar ele trebuie mărturisite cu sinceritate, ascultate cu aceeaşi sinceritate şi rezolvate de comun acord. Altminteri devine vaier în pustiu care deprimă pe amândoi, aşa cum se întâmplă de obicei. Intrăm într-un univers unidimensional, în care relaţionarea încetează de a mai fi prezentă.

Bărbatul şi femeia formează un tot, un Unic Viu al Fiinţei. El este înţelepciunea, Ea este Iubirea! Cu un sărut femeia este trezită, transformând fiinţele umane în zei în Templul Inimii.



Iubitul meu e vântul care adie împresurâdumă cu miresmele aromitoare ale depărtărilor?! Mă îmbrăţişează alintându-mi trupul în care se nasc înfiorări.

Iubitul meu e muntele de a cărui piatră îmi lipesc tăcută obrazul şi palmele, fierbintele din adâncul pietrei trece înspre adâncurile mele descoperindu-mă uimită în statornicia lui.

Iubitul meu e pământul pe care mă întind în serile de vară sorbindu-i setea în trupul care devine arşiţă mistuitoare pentru a se întoarce apoi în calda lui îmbrăţişare.

Iubitul meu este în cântul care şopteşte lin în inima mea, neauzit, neştiut. Plutesc în adierea lui pătrunzând în Împărăţia Tăcerii. Ochii tăi îi recunosc acum. Mau urmărit în toate vremile. Cu cât mă apropiam cu atât simţeam fascinaţia din tine, recunoscându-te când mă priveai din înaltul cerului, din îmbrăţişarea vântului, din tăria muntelui sau fiind căldura pământului. Încep să-nţeleg ce nu mi-a fost dat să văd până acum…

Toate sunt contopite în mine, în tine. Ţi-am fost adiere de vis, ţi-am fost tăria sufletului hoinar şi pavăza împotriva nălucilor din tine.

Păşim amândoi pe podul de lumină care uneşte inimile noastre. Cât am stat la capetele lui Universul a fost mut, chemându-ne. Acum

sunete din armonia stelelor se răspândesc aprinzând mii de străluciri în ochii altor oameni. Un vârtej de foc îi cuprinde într-o horă a iubirii când magia pătrunde în ei.

Neam transformat în doi oameni care-şi apropie buzele în sărutul sfânt al cununiei celeste. Sacra iubire ne uneşte mâinile deasupra flăcării nestinse de veacuri, vegheată de nemuritori.

Sunt mireasa pe care o vei duce în casa sufletului tău care ma chemat atât de tandru, de atâtea ori. Mirele meu de lumină, vei fi împlinirea menirii mele.

Este sărbătoarea iubirii în noi și pe pământ.



Am muguri de lumină în păr, în trupul viu, legănat de vânturi calde în ceasul universului.

Trupul este strivit în iubire, strivit de buzele cerului, sărutul de culoarea cărnii din petalele ameţitor înmires-mate ale trandafirilor.

Uitarea lăsată în cărările uscate, în bocetul cetinilor ce mai respiră încă, sub poala zăpezilor risipite în uitare mai învie însă uneori. Arde dorul în gândul meu, arde cerul din mine, aprins de atingerea rămasă și acum pe buzele mele, prelinsă în adâncurile unde cerul nu mai săruta pământul.



Sunt din nou anxioasă, în sufletul meu se strecoară îndoiala: nu mă iubeşte! Azi sunt într-un eşec sigur şi chinuitor. Parcă vreau, insist să se realizeze ceva care pune stăpânire pe mine. Şi imaginaţia o ia pe cărările fanteziei dureroase, gata de distrugere. Caut identificarea cu Femeia Divină din mine, caut pacea şi liniştea sufletească.

De ce aştept doar de la el? Dacă sunt sortită altuia? De ce nu las lucrurile să se desfăşoare, acceptând jocul desăvârşit al înţelepciunii divine, care face ca întâmplările vieţii să fie perfecte, fără ca eu să intervin cu mintea mea, schimbând realitatea şi de zece ori pe zi? Fantasme care mă pot subjuga, eu însămi creândule, hrănindu-le.

Simt că singura realitate sunt eu însămi, născută din cea Divină.

Am simţit atingerea delicată a degetelor, mişcări lente, mângâietoare de ritual ancestral. Forţă şi gingăşie, spirit ludic. Mâna spune multe despre noi. Aşa ar trebui şi ne cunoaştem, prin jocul mâinilor, cu ochii închişi. Palmele tale mi-au mângâiat degetele, apoi braţele goale, pornind cu blândeţe pe umeri, pe gât, pe faţă, pe păr. Un val de emoţie urcă din adâncuri. Arderea buzele a strecurat în noi freamăt viu prin care mă apropii blând de tine.

Încep jocul frumos în realitatea vie a unui mare mister. Aşa cum ştiu să se joace copii şi îndrăgostiţii în lumea oricărui început; noi fiind actorii de mai târziu care vor relua uneori repetiţiile până la desăvârşirea rolului, jucat impecabil.

Învăţ că El foloseşte orice ocazie de a ajunge la noi, de a aşeza Cuvântul Său în inimă. Ne face mereu asemenea surprize plăcute. Să nu uităm cine este EL. Detalii imprevizibile fac opera Sa perfectă. Dacă înţelegem asta, jucăm cea mai frumoasă dintre versiuni. Putem juca râzând, prefăcându-ne că nu ştim, dar bucurându-ne ştiind că Tu ne vezi în acest joc cosmic, tainic, al iubirii.



„Ai tot ce îşi poate dori o femeie. Inteligenţă, situaţie socială, frumuseţe. Dar ai uitat să cauţi şi să devii un lucru esenţial: FEMEIE. Te-ai născut femeie, şi aceasta este calea ta proprie către perfecţiune. Frumuseţea trebuie învăţată prin inteligenţă să emane dragoste, altfel, minunile cu care ai fost dăruită nu au viaţă, nu vor fi puse în valoare. Vei fi ispitită de suferinţă, de dezamăgiri, de deziluzii. Nu fi asemenea Frumoasei adormite, nu-ţi ajută la nimic”.

Sunt cuvinte, înţelepciuni care m-au învăţat cine sunt. Spuse de glasul tău blând şi încrezător. Şi eu nu ştiam ce am şi ce pot fi. Îmi luai capul şi mă priveai adânc în suflet. Te priveam şi deveneam o unică răsuflare, în care ne topeam amândoi.

Simţeam din ce în ce mai puternic cum se umple inima de noi vibraţii, de noi culori, de o căldură căreia nu puteam să îi dau nume, dar care exista. În zilele când nu simţeam aşa, parcă nu trăiam. Am ajuns dependentă de iubire.

Şi-mi spuneai: „În ziua când vei fi FEMEIE, aşa te vor privi şi cei din jur, aşa îţi vei trăi viaţa. Dragostea care străbate fiinţa până la

moarte este mai de preţ decât fidelitatea faţă de o idee, sau chiar faţă de un om”.

Aveam să învăţ şi asta. Aveam să învăţ.



Am luat hotărârea de a fi singură, puternică, pe picioarele mele. Am fugit de multe ori când ai apărut tu în viaţa mea obişnuită, cu un mod normal, ziceam eu, de a privi lucrurile, lumea.

Odată cu întâlnirea noastră, a apărut conştientizarea căutării bărbatului a cărui iubire să intre, să ajungă în mine, în ascunzişurile cele mai profunde, cele mai tainice ale sufletului, apoi la inima mea, în care să vibreze acea unică strună, prima notă armonioasă din simfonia împlinirii, a unirii în Dumnezeu.

Într-o zi a iubirii, am să te chem, am să-ţi spun că te iubesc. Vei avea putere să vii să mă vezi?! Vei avea putere să spui: Te iubesc?! Va fi o sărbătoare a Iubirii sau voi rămâne prizonieră veşnic pentru că am deschis poarta magică?!

Dar împlinire nu a fost. Doar tulburătoare clipe care mi-au adus noi desluşiri.

Capul meu nu s-a odihnit pe inima ta, braţele tale nu m-au cuprins. Nu ai spus nimic, iar eu am lăsat cântul să urce singur în stele.

Un gând fără de trup pleacă spre ele. Se naşte o furtună în suflet, un cântec în ceruri şi minunile se împlinesc.

Acea strună tace acum; din când în când doar şoapte tulburătoare izvorăsc din ea. Ştiu că nu va muri niciodată, pentru că sunt eu însămi deplină în ea, dar cântecul nu va fi al nimănui. Va răsuna a dor în toate, cuprinzând totul, dar pe nimeni.

Cea mai adâncă, mai tainică, mai ascunsă dorinţa din inimă te călăuzeşte întotdeauna. Pe căi pe care nu le înţelegi, pe drumuri care ţi se par prea grele sau nefolositoare. Trebuie însă să înveţi să asculţi Calea Inimii, să o auzi, să o desluşeşti, să o auzi, să o urmezi. Va fi Calea Adevărului, vei ajunge acolo unde este împlinire.

Am venit în timpul de acum singură, să învăţ singurătatea Firii în deplinătatea ei, tocmai prin aceste unice clipe de armonie umană prin care trec, pentru că aceasta este Calea mea, cum aveam să înţeleg

mult mai târziu. Nu voi renunţa la nimic, nu mă voi dezice de nimic, dar nici nu voi păstra nimic. Voi trăi doar bucuria izvorâtă din fericire. Asta este împlinirea Veşniciei pe pământ. Bucuria care face clipele mereu vii.

Voi fi, voi rămâne ceea ce sunt. Inima omenească devine una cu inima divină, când trăieşte mă bucuria dumnezeiască a fiinţei.



Sunt dansul clipelor în care te caut, te chem. Alunec clipele în tine, să mă sorbi cu răsuflarea fierbinte şi să-ţi trasez linia vieţii.

Sunt singurul strop fierbinte de rouă din mătăniile cerului căzute pe pământ, strop care pătrunde tăcerea ta, uimit de taina din mine. O să mă recunoşti întotdeauna, dragostea mea.

Mai găsit când nici nu gândeam la tine. Noaptea a fost strivită de aroma buzelor mele, de trupul meu, în care jarul învierii descoperea foamea din tine.

Te chem încet în visul din zori, degetele mele răsfirându-ţi părul, ardere de dor în inima ta.

Închide ochii. Eşti îndrăgostit tot mai mult de poezia picurată din fiinţa mea, silabe din trupul meu alunecând în tine, devenind melodie în care mai tremură o taină.

Mie dor iubitul meu, dragostea mea. Îmbrăţişează-mă!



Gând răzleţ în noapte târzie. Gânduri, unul după altul, tropot care se îndepărtează, care se apropie, pleacă din mirarea mea crescândă că există sunete în afara mea şi în noaptea asta.

Ascult valurile care smulg gemete ţărmului. Din el sau din mine?

Ascult murmurul în nesfârşirea pe care nu o străbate niciun vânt; doar visul tău.

Cine sunt am aflat iubindu-te înăuntrul meu. Acolo o să te caut mereu, am să te aştept până zorii vor trece prin mine, risipindu-se-n flori sau în cuvintele altor gânduri, ca să le dea din puterea mea de femeie.

Voi fi a ta, lângă tine, iubitul meu, dragostea mea.

Jarul din mine topeşte punctele prinse în cercul magic din împărăţia zorilor fără de zi. Loc liniştitor ca un templu în care am băut odată iubirea, aroma ei strecurându-se, invadându-mi trupul care a devenit mireasma voluptăţilor fără limită de timp.



„Ştii tu cum e iubirea ta? Cum e chipul iubirii tale?", m-a întrebat cineva, după ce le ascultasem pe femei povestind despre bărbaţii din viaţa lor.

„Nu are chip", am răspuns zâmbind. „Dar ESTE".

Mi-au aruncat priviri fugare. Dar întrebarea a rămas în mine: „CUM e chipul iubirii mele?"

Ochii? Seninul cerului care coboară în fiinţa mea sau verdele ierbii care mă mângâie tandru?

Sau întunericul care mă cuprinde într-o învăluire cati-felată din care nu mă mai desprind?

Buzele? Doar şoapta lor o aud cum curge, torent arzând în mine, spunându-mi cele mai incredibile poveşti, pentru a mă convinge că basmele sunt reale.

Devin pulsaţia vieţii, gustul şi pofta ei care poartă atingerea cerului. Freamăt, boare, atingere imperceptibilă, când răsăritul caută apusul, ca să se ascundă în el, când pământul caută stele, ca să devină aidoma lor, când tu mă cauţi pe mine, neştiind că regăsirea devine Neînţeles cuprins în el însuşi.

Străbat aşa ceaţa amintirii, cu lumina razelor de foc pătrunzând în fiinţa ta. Răsfrângându-mă în liniicurcubee, care se despoaie de vechile păcate. Răul, sământă purtată în bezna veacurilor, bezna în care pătrund liniile de foc, născând tulpina arzândă care se va înălţa la lumina inimii, candelă veşnică, aprinzând-o cu ardoarea Iubirii.

Îmboboceşte un surâs într-o spirală de miere aurie, hrănind cu nectar de toate culorile, feeria misterelor vieţii pe care le port.

Chipul iubirii mele? E totalitatea fiinţei în care redevin eu însămi cântec de stea, într-o candoare de ritual al clipei, doar a unei clipe de infinit aflat între două răscruci: tu şi eu.

Devin ecoul unui strop de rouă într-un susur de izvor. Clipă tăioasă, care pleacă din inima mea pentru a deschide Calea.



Ascundemă în tine, Iubire! Chem cuvintele inimii pe buze, dar nu le pot şopti.

Iubirea? Taină sacră. Nu poate fi rostită, sar rostogoli în adâncimi răzvrătite, cuvintele ei însă sunt născătoare deplin într-o altă fiinţă.

Cei care se iubesc rămân mereu fără cuvinte, tăceri care unesc răsăriturile cu apusurile, cerul cu pământul.

Auzi tăcerea din mine? Te-am cuprins de atâtea ori în ea, încât acum mi se face frig de moarte. Dacă nu auzi atunci gestul miraculos al clipelor să destrămat.

Inima mea este altar în templul tău. Când o să vii, vei avea unde să te rogi. Un gând fără de trup pleacă spre stele. Se naşte o furtună în suflet, un cântec în ceruri.

O înfiorare a primăverii întreabă: „De ce oamenii nu sunt iubire?” Alta îi răspunde: „Pentru că ei nu ştiu încă cine sunt. Au suflete pe care le ascund după simţiri, sunete pe care le ascund după vorbe, zboară, dar sunt înspăimântaţi de cele două aripi: cunoaşterea şi iubirea”.

Sunt

Adiere.

Plâng.

Sunt.



Eram la marginea mării. Lăsam braţele în jos, briza străpungându-mi trupul. Mă ridicai în braţe, mă învârteai. Eram nebuni şi frumoşi, deschizând poarta sufletului cu un sărut, transformai totul în fericire. Fruntea mi se apropie caldă de nisip, ochii dor dincolo de ei.

„Eu sunt inima, Eu sunt una cu inima IUBIRII”, şoptesc iubirii din tine. „Femeie, eşti o rază a lui Dumnezeu strecurată în inima mea”, şopteşti iubirii din mine.

Am văzut tărâmul bucuriei şi al fericirii, nimic nu a mai rămas. În mijlocul inimii mele, a apărut o stea, şi cele şapte ceruri le-am absorbit gemând.

Te apleci asupra mea asemeni cerului înstelat: „Eşti femeie!” „Femeia ta?” şoptesc. Mă ridici privindu-mă în ochi şi spui din nou: „Eşti Femeia!” „SUNT!” răspund. „Tu eşti văpaie fără grai!”. Şi sărutul tău îmi cutremură fiinţa neştiută încă.

Din tine izbucneşte admiraţia privindu-mă, îndepărtându-mă uşor, îmbătându-te de deplinătatea frumuseţii izvorâtă în mine prin ochii tăi care mă ridică în ceruri, cuprinzându-mă în întregime. Braţele tale devin aripi care – mi cresc pe umeri, două şuvoaie de foc se împletesc, se ridică, se cuprind într-o armonie frenetică, vârtej de gheaţă fierbinte şi pătrunzător. Venele mele devin mai albastre, zbatere prin care unde fierbinţi fac sângele să alunece, transformat până la esenţă.

„LUANA!” şopteşti.

Deschid ochii. Visam, visam clipe! Numele mi-a dat bătăi de cap întotdeauna.

„Luana, deci”, ai spus cu o mirare în ochi. „Luana, iar mama mea ma coborât direct din stele”, am răspuns cu curaj ca şi-n alte dăţi.

„Să crezi, şi ai dreptate”.

Blândeţea cu care mai atins când ai şoptit uitându-te în adâncurile mele, pătrunzându-mă atunci cu totul, ma năucit. Puterea ta a stat întotdeauna în blândeţe. La început, mă speria. Nu eram pe deplin pregătită să primesc în viaţa mea existenţa unui spirit superior, anormal de normal. Mi să părut că violentează existenţa mea de perfectă muritoare. Mă înspăimântam ori de câte ori vedeam admiraţia din privirile tale.

Desfoliai înţelesurile cuvintelor, până ajungeam la miezul de foc al lor, plin de încărcătura spirituală, divină, în care am început să fiu.

Transformai pustiul din mine în mit sacru, în care am devenit eu însămi plină de taină şi de împlinire.

„Nu-s eu!” îmi ziceam. Şi într-o bună zi am fugit.

Dar lumea era prea mică să mă ascundă de tine. De mine. Aşa

am devenit iubirea în care neam contopit amândoi pentru veşnicie. Totul din jurul meu erai TU, te aveam aproape în fiecare clipă chiar dacă erai la celălalt capăt al lumii. Şi aşa am înţeles că trăim Taina Tainelor. ŞI TU mă vedeai ca unica fiinţă care te desăvârşeşte, oglindită în toată creaţia. Şi mi-ai şoptit: „Tu eşti EA", şi ţi-am şoptit: „Tu eşti EL" şi zorile cereşti ne-au cunoscut nuntirea.

Mai învăţat să depăşesc capcana poftelor, arătându-mi iubirea şi strălucirea ce emanau din inima mea când mă priveai.

Luciditate conştientă, împletită cu beatitudinea iubirii, în totala abandonare în Sine.



Fierbinte, înăbuşitoare, pătrunzătoare este în mine amintirea ta venită aievea. Întredeschid buzele, sorbind lacomă aroma clipelor în care cu un sărut prelung mângâiai deja uitarea, strecurându-te înspre clipele de acum.

Surâd amintirii care doare, răscolind ca primele raze marea adorată. Mag pierdut în depărtatarea albastră, redă-mi libertatea! Amintirile mă leagă prea profund de adâncul mării. Tăcere de abis, care coboară în imensitatea din ce în ce mai stranie, mai vastă.

Acolo nu este Cerul tău, este uitarea din care nu sorb decât vaietul prelung al despărţirii de prea demult. Ocean fără de sfârşit, într-un început despicat în două.

Mă las mângâiată de sunete răzleţe venite din ceruri pe care nu le mai ador. Pătrund în mine, modelând câteva note, apoi se transformă în pală de vânt. Mă înconjoară nisipurile, pietrificându-mi răsuflarea.

Iluzia se transformă într-o cruciadă de supravieţuire, fără a fi hotar nimănui. Ne desparte o poartă a uitării prin care vreau să pătrund în taina de dincolo. Să intru în iad sau în paradis.

Visul aleargă înainte, stârnind gânduri care apun în mare, lăsând un abur să plutească înspre mine. Nu e doar chipul tău, e o îngemănare de doi din care nu vreau să mă desprind. Ştiu că aşa visezi şi tu.



Mă strecor zâmbind în sufletul tău, unde este o poartă cât un bob de soare. Mai așteptat dintotdeauna în poarta sufletului tău. Voi bea apa vieții, pentru a sorbi setea vie de pe buzele tale, care aduc în mine învierea.

Pășesc abandonându-mă în taina dintre lumea din afară și cea în care mai chemat. Și mă strecor în bobul de soare, în ținutul veșniciei, când privirea mea se adâncește în tine. Zorii străbat ființa mea, desferecând visele din șoaptele care au pătruns în adâncurile tale.

Nu știu graiul îngerilor, dar pot mărturisi, cuprinzându-ți buzele, că eu sunt iubire; femeie din soare și vânt, din ploaie și din mireasma florilor, întrupată dintr-o geană de soare; jar strecurat în sângele meu răscolit de setea ta, păstrează-mă în visul tău.

Voi fi negreșit întrupare vie. O să strecor din nou în tine frumusețea cerească prin taina știută.



Ai venit obosit, cu îngrijorări, cu nemulțumiri, de parcă toate catastrofele lumii erau treaba ta. Eiii, dar avem un secret al nostru, nu?

Nu dragul meu, nu iubitule, nu te las așa.

Mă apropii și mă lipesc de tine, ispititoare. Știu că ești fără niciun chef. Trupul meu se alintă ca o liană. Te cuprind încet, cu atenție, cu tandrețe, răbdătoare. Nu intri încă în jocul meu. Știu că nici nu vrei să mă bruschezi, dându-mă deoparte.

Îți caut ochii. Te privesc adânc în pupile. Te hipnotizez. Pătrund prin ochi în tine, suav, dar cu o forță imensă: IUBIREA. A dispărut corpul meu. Ai înțeles ce îți dăruiam. Fără dorințe, fără legi, fără atracții, fără vise sau suspine, fără nimic sau cu toate acestea la un loc, ba chiar mult mai mult.

Încet-încet, mai tras la pieptul tău, mai tras toată în tine, sorbindu-mi sărutarea, unica, de care nu te mai săturai, izvor de apă vie; mi-ai întors sărutul, primind la rândul meu în mine viața din veșnicia bărbatului din tine.

Am devenit o îmbrățișare mută, uniți într-un etern în care

veşnicia este doar un simplu timp. Corpul tău flămând primeşte, absoarbe energia din mine. Devenim o singură flacără, ochi în ochi, un sărut fără de sfârşit. Mă cuprinzi tot mai puternic în îmbrăţişarea ta, mă apropii, mă lipeşti cu o tandreţe din ce în ce mai mare, mă absorbi prin toată fiinţa ta.

O energie caldă, aromitoare, a trecut din unul în altul, devenind vii amândoi, valuri de foc pătrunzându-ne în aceeaşi clipă. Trupurile noastre îşi transmiteau iubire, nerobite niciunui gând, prin intermediul cărnii, prin atingerea pătrunzătoare de dincolo de ea, dintr-un adânc al fiecăruia care devenea unic.

Nu orgie a simţurilor, ci curgere de foc sacru din unul în altul. După asemenea momente, putem să alegem, cum am făcut-o de atâtea ori. Putem face dragoste sau să ne vedem fiecare de alte treburi, privindu-ne cu o linişte tulburătoare, din când în când, ştiind noi ce secret teribil avem împreună. E la fel de minunat. Vibrează şi aerul până departe de ceea ce suntem noi. Puterea privirii pătrunde, te pătrunde în totalitate.

Am avut răbdare amândoi să învăţăm cum să ne apropiem. Ai ales şi în seara asta IUBIREA. Doar O ÎMBRĂŢIŞARE prin care trupurile noastre şi-au trimis, au transferat iubirea prin intermediul cărnii, prin vibraţia ei, pe care mai învăţat să mi-o cunosc. A detensionat totul în noi, între noi.

Îţi mângâi uşor părul din când în când. Tu ştii de ce. În faţa iubirii, dacă eşti ocupat, pierzi. Îşi fac loc ambiguităţile vieţii. Prin iubire vezi totul limpede. Disponibilitatea de a primi şi de a da iubire devine semnul deschiderii inimii. Lipsa duce la blocajul ei, la o disociere chiar şi de corpul fizic. Alegem iubirea în locul blocajelor de orice fel? De cele mai multe ori, nici nu ştim că se poate şi altfel. Credem în acele clipe, că numai iubire nu ne trebuie. Marea majoritate gândeşte şi se comportă aşa. Iubirea Femeii am învăţat-o prin tine, iubitul meu, dragostea mea.

Există un infern al iubirii? Oricât de mult ar cădea fiinţa umană, iubirea coboară şi mai în adâncuri, prin suferinţele pe care le provoacă, pentru ca apoi desăvârşirea să fie perfectă, să avem aripile sufletului curate în zborul spre desăvârşire.

Mărturisiri: „Nu există coborâre mai adâncă decât iubirea; iubirea e mai adâncă decât orice cădere. Ea este ştergerea oricărui

păcat. Iubirea topeşte iadul din noi”. În viaţa reală trecem de la rai în infern, determinând separarea. Puţini rezistă, pentru că focul arde, aprinde seva lăuntrică făcând-o să devină elixir din care mintea se va hrăni, apoi va picura în inimă. Dacă Focul urcă direct la inimă, va pârjoli viaţa. Când inima umană suferă, inima în care vinul divin coboară, gustă din sevele nemuririi. În doi. Numai în doi. Totul este în noi, totul este să nu împrăştiem niciun strop, totul este să nu ne golim.

Măsura coborârii în infern este măsura iubirii tale. Când te lepezi de durere şi de suferinţă. Dar probele sunt teribile, infernurile simţurilor caută să stârnească seva, să se hrănească din ea. Vărsarea Vasului Hermeneutic va hrăni infernurile.

Focul Iubirii care pătrunde adâncurile aprinzând candela va ridica Imn de Adorare. Clipe Divine.



Încet, încet, pe neştiute, au rămas numai ei doi. Copiii au crescut, au plecat după soarta lor.

Îl priveam din ce în ce mai des, pe furiş, prin perdeaua genelor, ca să nu vadă mirarea din mine, aşteptarea. Aşteptam ceva, ceva de tare demult, care uite, privea odată cu mine bărbatul.

Ea trebăluia prin casă, el stătea în fotoliu, după ce lăsa pajiştea singură cu poveştile ei. Îşi lăsa capul agale pe spate şi închidea ochii. Ar fi vrut să viseze, să-şi mai imagineze, să aibă măcar fantezii. Apăruse un gol în fiinţa lui cu care nu era obişnuit. Simţise demult cum vine. Un gol în care începuse să îşi audă inima bătând încet, încet. Acum şi-a dat seama că o şi auzea. Ştiuse că ea bate, dar nu o auzise niciodată aşa.

„Doamne ce dor îmi e de el!”, şopti uimită de revărsarea sufletului în întreaga ei fiinţă. Păşind uşor, cu sfială, cu smerenie, se apropie de el. Întinse mâna şi-i mângâie ca o părere ochii.

El tresări, dar rămase cu privirea înspre adâncuri, de unde o lumină apăru şi îi inundă chipul. Zâmbi. Nu auzea decât alunecarea suavă a mâinii ei dintotdeauna, dar mereu altfel. Cât de dor îi fusese de ea!

Se aşază uşor în braţele lui care o cuprind încet, cu blândeţe izvorâtă din inimă. O apropiau înconjurând-o, ocrotindo, păzindo ca pe

cea mai de preţ comoară. O apropiau tot mai mult, tot mai mult, până când capul ei se aşeză uşor pe inima lui.

Bucuria iubirii, îmbrăţişarea dragostei, suferinţa, jocurile nebuneşti ale căutării, rătăcirile şi reîntoarcerile sufletului. Doar o dată, doar o dată eşti îndrăgostit pe pământ sau în cer.

Frumuseţea iubirii este oceanul în care fiecare strop iubeşte întregul, întorcându-te în el, iubirea mea.

Aude bătăile inimii lui sau sunt cele ale inimii ei? Ascultă amândoi iubirea. Din ea, din el. Iubirea! Este doar un senin, un cer senin al inimilor în care amândoi se contopesc.

„Dumă fericire în sus, şi atingemi tâmpla de stele”. Să cadă, să se rostogolească, să mă acopere. Pulberi de sărutări peste amintirile mele.

Buzele mi se apropie calde şi tremurânde de gura ta flămândă de fiinţa mea. Cu cât eşti mai aproape, cu atât femeia din mine se trezeşte în taina Iubirii. Vibrăm într-o curată dar patimaşă, simplă dar arzătoare, împlinire.



Chem cuvintele inimii pe buze, dar nu le pot şopti. Iubirea? Taină sacră, nu poate fi rostită. Sar rostogoli în adâncimi răzvrătite cuvintele ei născătoare într-o altă fiinţă. Şi cei care se iubesc rămân mereu fără cuvinte; tăceri care unesc răsăriturile cu apusurile, cerul cu pământul. Auzi tăcerea din mine? Te-am cuprins de atâtea ori în ea, încât acum mi se face frig de moarte.

Dacă nu auzi, gestul miraculos al clipelor să destrămat. Şi inima mea, altar în templul tău, nu mai arde. Dar când o să vii, vei avea unde să te rogi.



Gândul meu devine sărut arzător înspre fiinţa ta. Mie dor! Pătrund în tine cu fiecare respiraţie, acolo, în depărtarea în care încă eşti. Te caut! Te caut cu îndârjirea cu care am coborât în lume pentru a redeveni zeiţă! Cândva privirea gândului Tău pătrundea în mine şi aşa

se năştea desăvârşirea.

Doar îmbrăţişarea TA poate cuprinde imensitatea din mine. Îţi caut îmbrăţişarea, poate uneori am să-ţi spun cât de deplină sunt în ea sau am să-ţi cer să mă cuprinzi în prag de adormire, doar aşa putând să te primesc în mine. Sunt întunericul atotcuprinzător de care te apropii ştiind că te caută, te cheamă. Sunt întunericul în care te chem, te aştept să pătrunzi, numai TU cunoscând lumina mea în care te laşi alintat şi mângâiat. Iar gingăşia din mine se transformă în puterea fiinţei tale. Valurile vieţii, te-au purtat pe ţărmuri străine, stranii, ca şi pe mine. Pământul străbun are forţa de a chema şi uni spiritele. Cerul de la apus devine răsăritul din inimă. Forţele vântului, pământului, apei care ne-au fost mereu alături.

Dar unica forţă a începutului este FOCUL SACRU, din inimi: IUBIREA! Manifestarea exterioară poate deveni iluzie, arderea interioară este pe deplin transformatoare! Al doilea botez al tuturor, făcut prin EL.

Apropierea altor fiinţe îmi poate lumina exteriorul, dar numai TU poţi înlătura iluzia. Acesta este întunericul de care se tem mulţi, pe care îl adoră căzând pradă propriilor reflexii, ca apoi, când se termină lumina din ei să se trezească singuri, fiecare singur, lumina din întuneric rămânându-le dea pururi necunoscută.



Iubirea o poţi dărui doar fiind tu însuţi iubire. Mulţi vor explicaţii. Iubirii fizice îi pot corespunde anumite transformări chimice. Dar IUBIRII aşa cum o doresc mulţi îi corespunzi tu însuţi.

Învăţ mai mult din vibraţiile celor din jur ce înseamnă manifestarea tainică a puterii feminine. Observ. Pentru aşa ceva nu sunt cursuri, nu se predau tehnici. Este starea reală în care Iubirea devine Femeie. Iar Femeia este dorită ca împlinire a Bărbatului. El este Puterea dar Forţa/energia este dată de Iubirea femeii. Altminteri sufletului bărbatului devine steril, uneori chiar monstruos.

Doar o adiere a degetelor mele pe tâmpla ta şi inteligenţa îţi va fi asemeni îngerilor. Iubirea este energie creatoare prin ea însăşi, focul care a luminat universurile amorfe din galaxii, din suflete, doar ea este deplinătatea puterii tale, domn al meu.

Edenul pierdut al neştiinţei îl transform în LUMEA CUNOAŞTERII, lacrimi şi focul lor, durere şi bucuria izbânzii. Dar totul prin credinţă. Neam pierdut puritatea cea dintâi. Neam pierdut unul de altul. Neam căutat regăsindu-ne parţial în multe întrupări. Niciodată nu am stat faţă în faţă doar noi doi pentru a ne întregi din nou.

Ştiu că un simplu gest poate naşte o lume de neînchipuite plăceri; poate transforma o zi întreagă în care iubirea să fie pecetea de jar din inima ta. Se vor termina vreodată aceste căutări prin care să mă vezi oglindită/fragmentată în mai multe femei?! Am hotărât să tE aştept: să fii unicul. O femeie poate lua mai uşor şi cu deplină înţelegere această hotărâre. Un bărbat, nu. Ştiu. Dezvoltarea puternică a corpului mental al omenirii a dus la schimbări de atitudine interioară. Nu putem să trecem peste ele. Nu putem reveni la marile epopei oricât de adevărate au fost ele. Au fost pentru acele timpuri. Puritatea sufletească este trecută prin filtrul gândului. Sentimentele devin arşiţă care pot cotropi sufletul.

Pot iubi întreaga lume, dar numai UNUL este împlinire. Pe poarta sufletului unei femei, pentru a deveni preot şi domn în Templu, nu poate intra decât un Bărbat. Cine nu înţelege asta răneşte îngerul Iubirii. În inima unui bărbat este întrupată doar o singură Femeie, Preoteasă şi Zeiţă. Cortegiul de bacante care l-au însoţit îl vor sfâşia dacă întoarce capul, nelăsându-i hămesite, nicio picătură de sânge în trup, rămânând mereu în jurul lui, energii nevăzute, dar cu atât mai prezente. Curăţenia sufletească depinde şi de cea trupească, din toate straturile corpurilor, nu numai a celui fizic.

Am citit undeva o frază: „Poţi iubi mai mulţi bărbaţi/femei, dacă eşti în stare, dar nu te culca decât cu unul/una, decât cu cel/cea pe care iubeşti. Nu există excepţie de la această regulă”.

Sensurile sunt mult mai profunde. Fiecare persoană, chiar în spirit, care trece prin gândul/patul, nostru, lasă ceva din ea, din energia ei, în noi, în structurile noastre. A spune că nu este aşa ne dezicem de ştiinţă, de fizica cuantică. Iar bacantele vor fi mereu la pândă pentru ca fermecata Liră să nu se mai audă vreodată. Iubim Totul, pentru că EL se răsfrânge în EA, CREAŢIA LUI, UNICĂ. De ce pe EL am fost învăţaţi să îl vedem ca UNUL iar pe EA multiplicată?! EL ESTE în EA multi-plicat la rândul LUI. Imităm grosolan în materie fără a accepta că sfinţenia cere dezicerea de biologic a materiei, de

inteligenţa biologică căreia îi suntem tributari de prea mult timp.

Timpuri în care suntem unici în întrupare. Asta sunt. Asta ma învăţat apropierea TA.

Tenacitatea mea poate trece, ca fază intermediară, prin deznădejde, dar nu prin negare.

Mă vei recunoaşte ca fiind întrupare a Femeii din inima TA!



5. Sunt duh din Duhul poveştilor

Sufletul pereche, Amintiri stelare în acum, Inorogii.
Fragilitatea gingășiei, Durerea alungă eternitatea.
Povestea unei poveşti

Sufletul pereche

O trecere halucinantă! Cum aş putea să descriu ce simt?

Bună dimineaţa, Soare!

Bună dimineaţa, primăvară a sufletului meu!

Bun venit, IUBIRE!

Cândva, demult tare, când eram încă formaţi din Lumină, când ne era uşor să fim Unul, când iubirea însemna să ne contopim într-o unică vibraţie, totală şi perfectă, am trăit clipa separării, a despărţirii.

Urmăream uimită cum TU te transformai într-o vibraţie necunoscută mie, vibraţie care te făcea să dispari uşor şi simplu, cu fiecare respiraţie a mea parcă. Am încetat să mai respir, pentru a te mai vedea, pentru a-ţi întârzia plecarea despre care înţelegeam că e definitivă. Am cunoscut atunci, pentru prima dată, ce este disperarea care mă cuprindea cu gheare de foc, cu gheare uscate şi negre ca tenebrele înfricoşătoare. Mă priveam pe mine însămi, văzând cum Lumina mea se transformă în întuneric, nu în afară, ci numai înăuntrul meu. Cum rubinul de foc, curat şi pur al inimii, rubin care strălucea precum inima Creatorului, se strânge dureros înăuntrul meu şi devine o inimă opacă şi închisă în ea însăşi. Acolo, pentru ultima oară, am absorbit imaginea TA, pentru a rămâne în veşnicie cu mine.

Am rămas sărman stâlp de lumină, străină de locurile care deveniseră şi ele întunecate. Simţeam cum creşte în mine o forţă cotropitoare, mai puternică decât tot ceea ce simţisem până atunci: URA.

Şi am strigat către EL, cel din care ne desprinsesem: „TE urăsc! Mă dezic de TINE, pentru că mai aruncat în Haosul întunecat! Pentru că mi l-ai luat fără ca măcar să ştiu, fără a-mi spune nici UNUL nimic. Sunteţi amândoi cruzi şi laşi. O să rămân aici şi o să mă răzbun pe toată Creaţia TA!"

EL a plecat, fără a-mi spune că TU ai vrut aşa. Iar Ura şi Mânia din mine sau transformat în forţe teribile care au cuprins totul în jur. Străpungea toate fiinţele pe a căror mirare, văzând că vine ceva nou care pătrunde în ele, le lăsa la voia mea. Şi voia mea era de a cotropi totul, pentru a distruge Creaţia LUI, cel care îmi luase/separase Lumina, lăsându-mă fiinţă firavă şi neştiutoare, la cheremul forţelor întunericului, demonice.

Am rămas pe această planetă transformată în durere şi ură, în negare faţă de TINE şi de EL.

Nici nu încercam să înţeleg de ce mi l-ai luat, de ce ne-ai separat, de ce pe EL l-ai chemat la TINE, iar pe mine mai lăsat aici, mai părăsit.

Iar EL să plece fără un cuvânt? Fără un gest? Doar ochii care se adânciseră în mine îi mai vedeam, doar de ei îmi mai aminteam în toate vieţile pe care le-am trăit de atunci, aici, pe această Planetă Albastră.

Ochii pe care am început să-i caut cu o disperare care cutremura totul în cale. Ochii care mai năşteau în mine amintiri vagi şi de care, treptat, a început să-mi fie dor. Ochii care m-au făcut, într-un târziu, să-mi ridic privirea la stele, la cer, la EL, în multele vieţi trăite aici.

Şi, de acolo, prima dată, am auzit spunându-mi că ţie dor de mine, că şi TU mai căutat printre eoni, că şi TU mai crezut pierdută prin veşnicia LUI. Uneori, înţelegeam mai bine, alteori, şoapta TA era ca un susur prea îndepărtat, pentru a o mai desluşi. Uneori, credeam că te-am găsit în vreo altă fiinţă, şi ea căutând la rândul ei. Îi priveam ochii mereu şi mereu, până vedeam că nu eşti TU. Atunci, o distrugeam sau eram distrusă, fără pic de milă din partea amândurora.

Şi am învăţat şi această ARTĂ teribilă, cea a distrugerii fără milă, totale. Dar nu găseam nicio satisfacţie în mine, nu puteam să umplu

golul hâd şi negru cu nimic. Făceam răul şi mai rău şi tot numi ajungea. Am învăţat să creez ura în jurul meu şi să-i învăţ şi pe alţii.

Am distrus vieţi şi am secerat capete ca pe spicele de grâu care se unduiau fără teamă sub mâinile mele. Doar ele îmi plăceau, doar ele mai potoleau mânia mea, doar bobul lor mă putea hrăni.

Iar ochii tăi mă urmăreau mereu, până când, într-un târziu, te-am auzit şoptindu-mi întruna: „Mie dor de tine! O să vin! Redevii Lumină!"

Iar într-o zi, mi-am tăiat sufletul într-un ciob de amintire şi am cunoscut prima LACRIMĂ a lui, lacrimă care a picurat pe inima mea, înroşindo.

Acea clipă a redeschis rubinul amintirii din sufletul meu... a amintirii când eram Lumină, două aripi care îngemănau doi coborâtori din stele.

Şi, viaţă după viaţă, an după an, clipă după clipă, lacrima din colţul ochiului unui înger care şi-a pierdut o aripă mia umplut ochii sufletului cu amintirea TA!

Ai cutreierat şi tu lumile şi ai revenit aici, căutându-mă.

Râsul meu de acum sparge clepsidra timpului.

Am învăţat bucuria râsului, cu lacrimile curgând, alunecări de curcubeie spre inima mea. Sau născut linii de Lumină înspre adâncurile cotropite de întuneric. Linii de Lumină care curg acum, reamintindu-ne.

Ochii sufletelor noastre se privesc. Voi vedea lumea LUI prin ochii tăi, vei vedea manifestarea LUI prin ochii mei. Aceasta înseamnă CREDINŢĂ, SPERANŢĂ ŞI IUBIRE.

Refacerea UNU – lui care îi cuprinde pe toţi înseamnă să priveşti doar la EL, în ochii LUI. Aceasta înseamnă credinţa, speranţa că vei fi mântuit, că ne vom întoarce ACASĂ prin IUBIRE.

EL ma desprins din SINE însuşi, pentru a învăţa să îl manifest. TU eşti EL, CEL prin care voi reveni.

DEZICEREA DE DUMNEZEU a fost căderea şi pierderea pe aici.

Regăsirea sufletelor, se face tot prin EL.

Dumnezeu se cunoaşte pe El prin noi, ceea ce învăţăm fiind ofranda pe care I-o dăruim. Dar, pentru ca această ofrandă să ajungă la EL, NOI trebuie să ne înălţăm, să stăm faţă în faţă când îi oferim Darul

cunoaşterii noastre.

DUMNEZEU este sufletul-pereche al tuturor. Iar manifestarea LUI suntem noi.

Cine sunt eu? Tu?

Bun venit, Iubite!



Amintiri stelare în ACUM

Miros de rocă încinsă îmi arde palmele şi obrajii. Ridic încet capul, lumina îmi atinge retina, precum un fulger. Strâng cu putere pleoapele peste văzduhul ars din mine însămi.

Mă dezmeticesc greu, întinsă pe cărarea muntelui. Privesc cerul, stâncile şi iarba pârjolită. Îmi privesc mâinile. Nu îmi aduc aminte cum am ajuns acolo şi cine sunt în deşertul din jur, dar şi în cel dinlăuntrul meu. Nu fac nicio mişcare, pentru că mie bine aşa, fără timpi şi spaţii.

Lumina Soarelui se scaldă în pupilele mele dilatate. Am ieşit din sactuarul planetei pentru ultima dată, iar de acum, uşa grea separă două lumi. Una în care am cunoscut veşnicia, şi cea de aici, prin care va trebui să învăţ semnele ascunse tot mai mult în adâncul firii. Semnele pe care le voi uita cu fiecare pas făcut în această lume. Ştiu, mai sunt ascunse în cineva, perfecte şi identice. Nimic în plus, nimic în minus.

Mă alintă o boare prin păr. E alt timp acum, o altă culoare a lui. Încerc să mă ridic încet, de parcă nu îmi mai amintesc mişcările. Şi totuşi, aerul tăcut, nu el ma mângâiat. Nu simt nicio diferenţă între mine şi tot ceea ce mă înconjoară, nu simt că exist, sunt acolo ca parte şi totuşi, nediferenţiată din tot.



Dalele reci sub paşi. Îmi recunosc fiinţa în femeia ca o rătăcire albastră pe coridoarele castelului. Sufletul ei este într-o lume, a spiritului cu un acelaşi alt cer, în care totul are o înfăţişare mai frumoasă decât orice închipuire. Timpul există, chiar trece prea repede, dar rămâne infinit.

Plutesc deasupra acestui loc, legătura este femeia cu inima pustiită de dorul iubitului care nu se va mai întoarce niciodată. A fost atras dincolo.

Sufletul ei a plecat să îl caute într-o lume în care soarele arde peste munţii de gheaţă ai văzduhului, transformând totul în mii de oglinzi care reflectă toate lumile. Ştiu că aici va trebui să aleg drumul, unicul, care mă va duce la el. Parcă ar fi locul creaţiei noastre.

Privesc în oglinzi clipe ale gesturilor care vor veni şi pe care, cândva, va trebui să mi le amintesc, pentru a le trăi amândoi în acelaşi Timp. Ştiu că voi pătrunde acum în toate visele noastre.

Te voi găsi? Ştii să aştepţi? Tu ştii că doar iubirea nu moare, că doar ea ne va aduce, cu toate spaimele, împreună? Îţi vei reaminti suficient de mult, încât să mă recunoşti?

O să port mereu două semne pe umeri. O să le vadă toţi, dar numai tu vei şti ce sunt.

Deschid ochii în Acum. Aerul rătăceşte în negura nopţii prin care fantasme de inorogi alunecă. Apare o stea care străluceşte în seara asta ca niciodată, ca o magie pe care o cunosc, o aştept. Ascult nemişcată tropotul inorogilor. Voi pleca cu ei. Undeva, în lumi. Mă aştepţi? „Nu-i timp de pierdut", îmi aud gândul.

Am ajuns aici pentru că trebuie să ne întâlnim. Ştiu că nu mă vei recunoaşte. Sau poate o vei face în clipe fugare. Va trebui să mă strecor în una dintre ele, va trebui să o fac să devină Timpul nostru.

Îmi ating semnele de pe umeri, cele cu care am venit şi în această viaţă, în timpul de acum. Sunt! Aşa m-am născut, cu ele vizibile, de data aceasta. Le acopăr cu câte un deget şi zâmbesc.

De Undeva, a venit amintirea unei coroniţe plutind pe ape. Întind mâna şi o iau. O las suspendată undeva, într-un spaţiu de unde doar el o poate vedea şi lua pentru împlinire.

A venit Timpul. Se aude tropotul inorogilor din ce în ce mai aproape.



Inorogii

Frânturi de gând prind trup din ceaţa amintirilor. Acelaşi cutremur al fiinţei, atât de cunoscut, prin care porţi se deschid, pătrunzând în lumile visurilor. De câteva nopţi, încerc să îl las să fie deplin, dar de fiecare dată, izbucnesc într-un plâns care nu conteneşte decât când ceva se rupe înăuntrul meu. Dimensiunile se întrepătrund, încât nu mai ştiu unde sunt.

INOROGUL alb şi maiestuos, blând ca toate şoaptele doinelor noastre, mirosind a văzduh de primăvară cu liliac şi lăcrămioare, a iarbă fragedă cu picături de rouă. În a lui coamă aş fi vrut să-mi afund obrazul, să-i cuprind grumazul cu braţele, într-o caldă îmbrăţişare. Am recitit legendele cu Inorogi. Dintru început cu Adam şi a lui Evă, cu fecioare, cu împăraţi, cu Maica. În toate religiile lumii apare El.

Şi mie dor, cu fiecare ceas mie tot mai dor de el. Ştiam că au existat herghelii de inorogi pe pământ, că oamenii erau vindecaţi de ei, de LACRIMILE lor. Se culcau în iarbă şi adormeau. Iar inorogii veneau la ei şi picurau lacrimi de iubire deasupra capetelor lor, iar aceştia, când se trezeau, erau vindecaţi.

Dar unii au înţeles că, dacă te ungi cu praf de corn de inorog, ai puteri magice, poţi stăpâni lumea, poţi avea totul, şi atunci a început masacrul. Până au rămas doar doi: el şi ea. Iar ei au fost luaţi şi duşi în alt cer. Sau poate că oamenii au căzut în altul, din cauza răutăţilor. Aşa a mai dispărut o şansă a veşniciei. Aşa se face că omul a ales în locul nemuririi, mărirea vremelnică.

Cineva mă visează, deschizându-mi poarta tărâmurilor. Sunt purtată uşor de o adiere blândă. Străbat spaţiile care sunt ale altor visători. Nu mă opresc. Chemarea lor nu este pentru mine. Ea vine de la altcineva, de la cineva care mă atrage cu o gingăşie inimaginabilă.

Un sunet straniu înfioară pădurea. Frunzele ascultă, iarba ridică tonuri de mlădieri, petalele răsfrâng arome vii. O lumină străvezie străbate aerul albastru ca al dorurilor mele, sub sigiliul lunii. Apar mlădioşi, mişcându-se ca o viziune a frumuseţii. El se apropie de mine privin-dumă, străpungându-mi sufletul cu o lumină blândă. Ea stă mai retrasă. Înţeleg că spaima de oameni încă există în amintirea ei. E sfioasă şi blândă ca o adiere. Dar temătoare, teamă pe care i-o înţeleg prea bine. Pe care am trăit-o de atâtea ori şi eu în apropierea oamenilor. Dar iubirea din ea este nemărginită.

Mă uit la ei, şi valuri de iubire îmi inundă sufletul. Se apropie

uşor, uitându-se în ochii mei. Un tremur mă cuprinde şi izbucnesc în plâns: „Iartă-mă, minune! Iartăne, Doamne pe noi, oamenii care au ucis iubirea, care iau îndepărtat şi pe Ei. Iartă-mă, Iubire!”

Îl cuprind cu braţele pe după gât, aşa cum mi-am dorit cu ardoare, băgându-mi capul în coama lui. Îi simt mirosul de ceruri. Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji, împletindu-se cu lacrimile lui. Şi îmi cer iertare înaintea lui şi a străbunilor lui, pentru toţi şi pentru toate câte le-am făcut. Îl mângâi pe bot şi îl sărut, lipindu-mi capul de obrazul lui. Nu ştiu cât stăm aşa, însă, la un moment dat, licorna se apropie şi mă lasă să o mângâi. Mă învăluie, îmi străbate fiinţa un val de iubire din care ştiu că nu aş mai vrea să revin. E tandreţea mamei, gingăşia iubitei, puritatea copilului, sentimente pe care mă lasă să le simt în deplinătatea lor. Mă alintă uşor, mângâindu-mi obrajii. Iar eu devin totalitatea fiinţei mele, aşa cum mi-am dorit dintotdeauna, aşa cum doar ştiam că poate fi, iar acum sunt.

Sunt frumoşi amândoi în dumnezeiască lor iubire. Apoi, scutură din cap şi dispar împreună ca o umbră, în adâncul pădurii.

Mi-au redat ceva, ceva ce nu pot defini. De atâta iubire, simt că o să îmi explodeze inima. Şi încet, se naşte TĂCEREA în mine, tăcere în care aud totul. Este muzica cosmică, sunetul veşniciei în fiecare fibră a trupului, în fiecare respiraţie, în fiecare gând.

Rămân nemişcată, cu o imensă pace în inimă. Nu voi mai fi singură, m-au chemat în visul lor.



Fragilitatea gingăşiei

Îi sunt recunoscătoare pentru marea lecţie de iubire dată. Nici nu ştiu cum îl cheamă. Ne oprisem la un popas să mâncăm, să ne mai dezmorţim. Peisajul era superb. O linişte în care fiecare fir de iarbă se căznea să se înalţe în primăvară, (o uriaşă victorie a vieţii din adâncul întunecat al seminţei), norii pluteau ici şi colo, străvezii, lăsând cerul să se bucure de splendoarea pământului.

Ceva să mişcat în dreapta mea, aşa, ca o părere. Doi ochi uriaşi mă priveau. Parcă atingeau cu delicateţe dar ferm totul în mine, parcă

verificau fiecare celulă, fiecare vibraţie. Am simţit cum mă predau acestui… seismograf care înregistra şi scana totul. Verifica rând pe rând, plimbând privirea aceea adâncă şi misterioasă prin întreaga mea fiinţă. Şi, ciudat, aveam încredere. Nu ştiu în ce, de ce… dar aveam încredere în cel căruia îi aparţineau ochii tulburători de luminoşi.

Aş fi vrut să se apropie… aş fi vrut să mă apropiu… Era o fragedă sfială între noi, în noi… Aerul părea încărcat de mii de volţi (aşa gândeşti într-o societate supertehnolo-gizată), încadrându-ne într-un spaţiu propriu, numai al nostru. Am ridicat încet mâna. Şi în clipa aceea am simţit deja degetele mele mângâindu-i pielea catifelată şi lucioasă şi netedă… În ochii lui apăruse un fel de mirare dar şi bucurie. Cineva îl mai mângâiase aşa, ştia bucuria ei.

Fragilitatea gingăşiei, asta simţeam în suflet! când tu însuţi ai vrea să spui ceva, să te apropii cu un gest de cineva dar… străbaţi spaţii de câţiva cm în… ani lumină! Sunt cele mai minunate clipe, pentru că trăieşti veşnicia care este cuprinsă doar în clipa prezentului, ea se dilată spre un viitor care devine aidoma. Şi atunci crezi că e… tot o clipă, dar cu ceva mai multe secunde decât ştiai până atunci. Intri în nemurire.

Palmele mele au alunecat, aproape fără al atinge, spre minunea din faţa mea. A înaintat încet, privindu-mă ţintă, până i-am înconjurat gâtul lipindu-mi obrazul de el. Mirosea a primăvară şi lăptic, a iarbă şi iubire. A închis ochii şi să lăsat îmbrăţişat. Imagini dragi au apărut sub pleoapele mele închise, a altor călători/zburători celeşti, de demult, mai de dinainte dar cu care am străbătut mereu spaţiile. Spaţiile din noi sau din universuri. Iar mânzul ăsta mititel şi fragil care îşi adăpostise boticul în palma mea, care de abia învăţa să meargă, era întruchiparea, zămislită pământean a visurilor prin care Dumnezeu ne dă posibilitatea reamintirilor, prin tot ceea ce ne înconjoară.

A venit stăpânul în fugă după el. Ieşise singurel… la plimbare!!! Un om bun pe care minunea de mânz la recunoscut după voce. Ia pus o legătură după gât şi a vrut să îl ia.

„Mai îmbrăţişaţivă odată!” a spus râzând omul, văzând cum ne privim, eu şi mânzul. Şi, om cum mis, am spus îmbrăţişând mirarea din faţa mea: „Să fii cuminte. Să creşti mare şi voinic”.

Am rămas cu amintirea acelei fragile gingăşii prin care neam apropiat. A redeşteptat în mine ceva, înţelegerea începuturilor. Când tu

crezi sau, mai bine zis, simţi apropierea de cineva, clipe în care se clădesc mii de culori şi sunete, mii de cuvinte care devin poeme nerostite şi pe care le înveţi desluşi mai târziu, uneori cu nostalgie. Când fragilitatea fiinţei umane în care suntem se poate prăbuşi în neant, între cei doi.

Darul iubirii necondiţionate care izvorăşte din noi în asemenea clipe este tulburător. Îl trăim cu precădere faţă de tot ceea ce ne înconjoară, şi flori, şi animale şi oameni. Cu o excepţie: când apare iubirea de cuplu, între doi oameni. Gând şi simţământ contopite în credinţă. Când citim aceeaşi filă din cartea vieţii, când fiecare cuvânt vibrează în adevăr adevărat inseparabil pentru amândoi.

Puterea care se naşte nu este datorată cuvântul în sine ci spiritul în care este el acceptat şi manifestat de amândoi. Eşti, trăieşti sublima stare de acum. În acum nu vrei nimic şi ai totul. În acum nu poţi schimba pe nimeni şi nimic, pentru că e totalitatea. Toţi trăim clipe din acestea. Acest ACUM este uluitor. Este echilibrul, starea absolută. Şi, a spune celuilalt „te iubesc” este cel mai frumos dar a spune… „CRED că mă iubeşti” este şi mai frumos. Asta după ce TRECE ceva timp, când încep manifestările umane cu acel „ai spus că mă iubeşti”. Fiecare gând poate fi trăit; fiecare gând poate fi întrupat vizibil. Orice stare în care eşti, aceea îţi întreţine viaţa.

Dar între două fiinţe, starea aceasta trebuie să se transmită conţinu. Să fie ACUM. Întreruperea ei înseamnă că unul are alte priorităţi, unde pe care transmite în alte zări. Şi de obicei nici nu acceptă că ştii. Şi ieşi din clipă. Din clipele vieţii. De ce nu au oamenii încredere decât din când în când?! JOCURILE… umane! Doar umane. Pentru că revenirea la starea sublimă în care un botic mic şi cald al unei fiinţe fragile se aşază în palma ta şi, ştii că eşti pe cea mai frumoasă planetă a iubirii, se face prin graţia LUI. Şi iubeşti totul atunci.

Mulţi spun că este posesivitate, dacă gândeşti aşa. E o subtilitate a stărilor dificil de demarcat. Şi asta datorită diferiţei constituive dintre bărbat şi femeie. Şi între care s-au mai interpus multe între timpurile parcurse.

Iubirea este unica forţă care devine indestructibilă când o laşi pe ea să se manifeste. Altminteri se transformă în reproş, sau aşteptare zadarnică. Primitorul când nu spune nimic e doar un primitor. Îl las să

se bucure pe deplin, şi mă bucur şi eu. Renunţarea la a cere răspuns... Un gând minunat a rămas undeva. Nu se pierde. Bucură în acea clipă pe cineva şi asta trebuie să te bucure şi pe tine... Şi pot să gândesc că a plecat spre stele şi luminează multe planete.

Când însă este întrupată în amândoi, atunci devine comuniune, aceeaşi cupă din care sorb amândoi nectarul divin, dar care nu este a niciunuia, ci a LUI. Ei, aici este fragilitatea fiinţei umane. Crezi... te apropii cu sfială, secundele devin eternităţi şi clipa rămâne uneori suspendată în trecut. Întoarce-te de la ceea ce este la ceea ce trebuie să fie şi mergi în armonie înainte.

Începutul?! Este o stare sublimă de adorare a tot ceea ce este dumnezeiesc în om, dar şi în tot ceea ce ne înconjoară. Pentru acele clipe în care acordurile inimilor şi făpturii au fost un unic şi celest cânt, mărturisesc că sunt deplin recunoscătoare şi de am fi suficient de liniştiţi pentru a auzi sunetul inimii, a credinţei, am şti ce se înţelege prin „muzica sferelor”, armonia auzită numai de zei.

Un lucru este sigur: Magia sublimă a Iubirii există! Darul de veşnicie a fiinţei fiecăruia. Nimic nu ni se întâmplă dacă nu există în propria noastră natură, iar iubirea este întotdeauna.

Îmi voi lua „aripile mele de dimineaţă” şi mă voi înfăşura în ele. Când soarele va străluci voi atinge cu ele marginile mării apoi mă voi odihni pe culmile munţilor pentru a fi cu o secundă a clipei mai aproape de Dumnezeu!



Durerea alungă eternitatea

Arpegii în tonalităţi vag cunoscute mă cuprind trecând de bariera frigului, ploii care urlă cu stropi puternici parcă opunându-se vântului care vrea să o spulbere, să o desfiinţeze, să nu o lase să curgă aşezându-se, alunecând în pământ.

Adevărată luptă între forţe puternice care ştiu să mângâie dar şi să lovească, să creeze dar şi să distrugă. Dezlănţuire între două stihii...

Încerc să îmi aud bătăile inimii. Dacă simţurile sunt cuprinse în

vârtejul de afară inima are calea ei de înţelepciune. Blândă şi desăvârşită. Cândva creasem un ecran între ea şi ceea ce era în jur. Credeam că pe ea o doare, că suferă, că plânge. Şi voiam să o ocrotesc. Cât de tare mă înşelam. Mă privam de unica ocrotire pe care o puteam avea aici dar şi în toate devenirile trecute şi viitoare. Ecranul era ca ea să nu vadă dizarmoniile iscate în mine de simţuri, de gândire.

Dacă ar fi să spun de ce am ales singurătatea ştiu că nu o pot face în totalitate. Există încă undeva o reticenţă… poate o dorinţă de împlinire pe care nu pot să o mai rostesc.

În sufletul uman există o forţă brută, focul vieţii pulsând într-o energie mai puţin rafinată care domină şi hrăneşte simţurile. Nu ne este suficient la marea majoritate. Bezna suferinţei este a materiei dominată de simţuri prin care ne legăm de cei din jur, fie că sunt fie că nu mai sunt în această dimensiune.

Inima fizică doare, prin ea ne hrănim orgoliile şi patimile. Ştim noi ce facem cu puterea noastră?! Cei mai mulţi clar, nu!!! Avem o inimă fizică, de carne prin care sângele circulă preluând nu numai oxigenul (care la nivel subtil, de esenţă înseamnă orgoliu şi ataşament), sângele care este cald şi roşu. Căldura lui este plăcută dar… când nu se transformă în patimi, roşu este benefic dar când nu se transformă în ataşamente.

Atunci sângele devine ca oţetul, aşa cum însuşi vinul (substitul, nu întâmplător al sângelui chiar şi în ritualul ortodox) se oţeteşte transformându-şi proprietăţile. Avem şi o inimă spirituală, care este cea divină, cu un singur locuitor: Dumnezeu prin Fiul său Iisus (la ortodocşi) sau El, fiecare în credinţa lui.

În iubirile noastre ce facem?! Păstrăm cu mânie, cu încrâncenare chiar şi cu dorinţa de răzbunare, amintirile. Cu ranchiună, cu speranţă… Daaar… tot ne dorim o altă iubire. Unde? Într-o inimă plină de deziceri, de încăpăţânare, de amintiri care bântuie ca stafiile în vechile castele?! Păi cine ne suportă cu tot cu stafii?! Vrem să fim oameni… spirituali! dar nu ne asumăm practica exerciţiului spiritual.

Trăim într-o lume zicem reală dar bântuită de sufletul celui pe care nu îl lăsăm să-şi vadă de viaţa lui. Nici el nu va fi fericit şi, mai ales, noi. Îi facem… prizonierii gândurilor noastre, cum se spune pe bună dreptate. Dacă sunt oameni puternici se desprind ei primii (aşa cum se întâmplă de cele mai multe ori) iar noi rămânem într-un vid din care

cu greu vom ieşi. Ne şi complăcem (nu am zis că ne place, pentru că am venit să învăţăm să fim fericiţi nu să trăim în iadul propriu).

Un vid pe care îl arătăm aproape tuturor sau măcar îi determinăm să îl ghicească. Vrem să obţinem compătimire. Real nu ne dăm seama că asta facem. Dacă ne spune cineva zicem că nu ne înţelege sau e fără inimă… sau găsim orice altă motivaţie de a învinovăţi sau chiar înjosi persoanele respective.

Doare!!! Ştiu, ştiu cât doare sufletul uman, inima umană. Uneori spuneam: „Gata! Gata, Doamne, nu mai pot! fierţi milă de mine" de parcă EL voia să sufăr. Credeam că nu mai apuc dimineaţa sau seara. Voiam să fiu oriunde în altă parte numai aici, pe pământ nu. Umanul, biologicul cu ale lui ataşamente pe care le ducem de bunăvoie după noi, în braţe sau în spate…

Şi totuşi… chiar nu mai avem nimic? Zâmbetul bărbatului de lângă noi, sau zâmbetul şi sufletele copiilor care te aşteaptă să vii de prin peregrinările din zone cel puţin… umbroase sau…

Sau pur şi simplu, un răsărit sau un asfinţit de soare cum în alte universuri nu sunt.



Povestea unei poveşti

Îşi strecura paşii uşori pe străduţa dintre ale cărei garduri năvăleau în noapte flori fără chip. Cascade de miresme se întretăiau într-un dans al vieţii cu moartea.

Firescul zilelor dispăruse de mult. Sau se împletise cu un alt firesc, din ce în ce mai clar, dezvelindu-i sensurile pe care doar le păstrase în ea. Le ştia de mult, pentru că erau visele care reveneau din când în când. Acum, simţea că e la marginea unui alt vis, care voia să devină real, pentru că deja era undeva. Visul spre împlinire scris de o mână pe care o simţea caldă, adierea de abur care o străbătea din când în când, umplându-i tot trupul. O cunoştea. Ar fi recunoscut-o din tot freamătul din jur, în care uneori se mai ascundea.

Zâmbea amintirii din acea zi. Munţii! Cei care iau dăruit prin preoţii lor o altă desluşire. Încercase să se împotrivească o secundă.

Umanul din ea voise o cale umană. Încă nu totală, ştia că nu avea cum, dar încerca. Nu pentru ea, ci pentru celălalt. Nu a fost să fie. Simţise forţa nevăzută care ştia că o ocroteşte, că o îndrumă, dacă e cuminte. Şi a hotărât să fie cuminte şi să lase împlinirea menirii ei să vină. Pentru că asta spunea deja zâmbetul de pe chipul ei.

Altă dată, ar fi găsit o scrisoare sau numai o foaie cu un scris mărunt, deasupra căreia s-ar fi oprit pasul. Acum e mai simplu, poate fi chiar mai aproape, mai apropiat totul. Un simplu ecran pe care e scris ceva ce sufletul începe să desluşească. Cuvinte care nu sunt înţelese, pentru că pătrund în inimă. Nici nu le prinde conturul. Ele curg umplând spaţiul care le era destinat în ea. Le ştie fără rostiri. Şi, încet-încet, în fiecare noapte, primeşte în ea zămislirea celui pe care îl ştia fără nume. Pe care la căutat şi de care vag îşi aducea aminte că îl găsea uneori când se întâlneau unul în visul celuilalt; amintirea lui revenea acum clară în ea. Ştia că o caută, că o aşteptă cu, uneori, aceeaşi disperare a durerii care nu ţipă, nu plânge, ci doar există ca taină care se cere desluşită.

Au trecut împreună prin tărâmuri pe care le colindaseră singuri, unul în căutarea celuilalt. Au descoperit că trăiseră aceleaşi dureri aproape în aceleaşi clipe ale vieţii de acum. El, pe Calea Bărbatului, Ea, pe Calea Femeii. Îşi împliniseră menirea umană. Acum, se căutau doar pe ei. Şi s-au găsit într-un atât de firesc mijloc de comunicare… Banal, nevăzut, dar ce importanţă avea? Se vedeau în fiecare noapte… Femeia îl lasă să pătrundă în ea. Din ce în ce mai profund, el renăştea în fiinţa ei. Îl recunoştea ca fiind Bărbatul dintru început…

El a căutat-o toată viaţa. Ştia că există, pentru că o întâlnise, pentru că venise de câteva ori la el. Ştia asta. Nicio clipă nu putea uita. De ascuns însă, putea ascunde. Uneori, durerea a fost atât de mare, încât se hotăra să o alunge cumva. Credea că nu va mai apuca clipa de alături, dacă o mai lasă în el să existe. Era cutremurător dorul de ea, dar învăţa să trăiască singur, doar cu amintirea unei năluci. Iar acea nălucă, tocmai acea nălucă, a început lupta pentru propria supravieţuire.

Femeia vedea că este în el. Simţea dorul lui mistuitor, care voia s-o tragă înăuntrul lui, pentru a se putea hrăni cu Iubirea care era EA, cea vie, reală, şi în care deja se vedea născut pentru o ultimă oară. Un

început pentru întregirea, contopirea, fără de care el nu mai exista lumii acesteia. Nu ar mai fi avut puterea de a fi om.

Dar năluca născută în El, care adunase toate durerile lui, a început treptat să n-o lase să se apropie. Dacă EA l-ar fi hrănit cu iubirea Ei, ea, năluca, ar fi fost învinsă. Aşa credea, pentru că şi Bărbatul se temea. În timp, din ce în ce mai des, trecea vârtej prin viaţa ei. Sau căsătorit dincolo de lumea nălucii, într-o lume a lor, o lume din care să aibă puterea de a hrăni şi realul.

Dar El, prin năluca din lăuntru, nu a lăsat-o să îmbrace unica rochie pe care nu o purtase niciodată… Niciodată, în viaţa reală. Unica rochie, încă imaculată, străvezie şi strălucind de toate dorinţele ţesute în ea, de când se ţinea minte pe ea însăşi. Ştia că asta este împlinire. Să poarte rochia de Mireasă pe care a visato atât… Să poarte Corona de aur şi să dănţuiască în acel Cerc al Vieţii. Împreună. Căsătoria în alt cer a fost un gest al lui, poate acela de a o chema mai aproape, poate doar de a înșela năluca, poate doar de a mai avea timp…

Dar zorii sau prăbuşit din nou în noapte. Rochia… Rochia de Mireasă el o aruncase aiurea. No văzuse îmbrăcată cu Rochia. Ea devenise, era deja una oarecare. Amăgirea venise de la năluca din el, care a respirat uşurată.

Iubirea Femeii, iubirea pe care EL simţise că pătrunde în inima lui din când în când, a șters lacrima de pe obrajii femeii, obraji care tremurau de plânsul ce îi zguduia fiinţa. EL, el mai exista? Nu înţelegea cu cine se luptă, dacă trebuie să se lupte. Lăsa iubirea să fie măcar în jurul lui. Să îl ocrotească aşa. Iar, într-o noapte, să întâlnit cu năluca din el. Sau privit uluite. Erau UNA şi aceeaşi. Dar năluca, cea care, atâta timp aproape amorţise, nu a înţeles că iubirea femeii din faţa ei pe EA o va face să fie VIE.

Iar ea, FEMEIA, uneori se comporta asemeni nălucii din el, zăpăcindu-i pe amândoi. Dacă, încet, EL ar fi înţeles într-o bună zi şi ar fi lăsat Iubirea El să pătrundă în el definitiv, năluca ar fi devenit în sfârşit FEMEIE.

El începuse din când în când să îi mai spună câte un cuvânt… Ea începuse să îl asculte dincolo de cuvintele înţelepte pe care le rostuia ca înţelegere analitică a lumii în care trăiau. Îl asculta, lăsa cuvintele să vină, pentru al înţelege pe el.

A închis pleoapele peste ochii uscaţi. A chemat iubirea să vină

înăuntrul ei, ca să nu-l mai doară pe el… Năluca… El hotărâse că năluca poate rămâne, pentru că o putea domina. Se obişnuiseră amândoi, se obişnuise prea tare cu ea. Îl domina ea pe el, dar el nici nu îşi dădea seama de asta. Peste voinţa omului nu trec cerurile. Iar voinţa Bărbatului poate alunga Iubirea. Pentru că lui îi e greu să se predea. Pentru că Femeia existentă în el se opune Femeii din afară, chiar şi când este EA ÎNSĂŞI. Aşa este, aşa a fost întotdeauna. Până când? Nu ştiu… Nu ştiu!

Dacă Bărbatul nu primeşte şi nu lasă Femeia în el, în inima lui, să fie IUBIREA după menirea cerească, fiind conştient că aceasta este Viaţa, ştiind că totul va deveni mult mai uşor de înfăptuit datorită iubirii ei, ştiind că hrana lui de clipă cu clipă este Femeia Vie din el… EA pleacă. Pleacă aiurea…

Şi, într-o zi, ea a chemat iubirea care să ascuns într-un strop de lumină ce a devenit întuneric într-un ungher din care nu va mai ieşi, pentru că viaţa aici, pe pământ, atât e.

Şi a devenit într-o bună dimineaţă doar o trecătoare oarecare, cu care el a schimbat un zâmbet. Un simplu zâmbet. Nu avea cum să-şi mai amintească de EA; pentru că iubirea Ei nu mai era, nu mai era în el, nul mai hrănea cu nevăzutele neştiutului care trăiau vii doar în poveşti. Nici amintiri unul despre altul nu mai aveau. Le alungaseră amândoi, în somnul nefiinţei.

Se strecuraseră din nou în alte proprii poveşti. E doar o poveste.



6. Şarpele de aramă

Luna albastră, revelionul şi sufletul.

Descântul îngerului Pământului, Cântul mării – unic cânt al abisului.

Icoana surâsului, Focul florii.

Suflet de primăvară într-un copil cuminte, Crucea florii de liliac

Luna albastră, revelionul şi sufletul

A trecut şi faza de Lună albastră, a trecut şi Revelionul – nici pe el nu am avut cum să îl privesc, pentru că erau prea multe artificii la mine în suflet – aşa se spune.

Aşa că astăzi mi s-au aprins neuronii când am auzit: „Este frumos la tine în suflet!”

Să iscat o curiozitate de zile mari. O fi frumos, dar cum vede el Sufletul? Că eu doar zic aşa, dar, de fapt, nu l-am văzut niciodată. Presupun, logic, odată ce a zis că îl vede, nu are halucinaţii, ba chiar îi şi atribuie o calitate (compliment doar?!).

Îl întreb: „Cum este? Unde îl vezi?”

Se uită la mine de parcă nu înţelege.

„Sufletul. De el vorbeai. Unde vezi tu sufletul meu frumos?”

Şi mă uit intens la el, aşteptând un răspuns, care a devenit foarte urgent, pentru că ştiu că am multe lipsuri, măcar să găsesc ceva ce eu nu mai cred/ştiu că am, dar uite, cineva spune că da.

Aştept şi, după foiala celuilalt, îmi dau seama că ceva este în neregulă. I s-a schimbat şi privirea, iar zâmbetul lui a devenit îndoielnic.

Gândesc fugitiv: „Deci nu o să aflu prea uşor sau prea repede unde mie sufletul. O fi el frumos, o fi colorat sau sună frumos?”

„Ce culoare are sau ce sunet?”, întreb repede.

El priveşte undeva, dincolo de mine. „Mi să mutat sufletul pe afară”, gândesc puţin dezamăgită. „Ori se dezintegrează, ori se colorează cu alte culori. Lor mai recunoaşte?”

Îmi dau brusc seama că nu voi afla nimic mai mult despre sufletul meu, unde este, cum este, frumos (cică), de la cel din faţa mea. Eu nu pot să îi văd sufletul. O fi ocupat cu alte suflete. Sigur, asta e!

Îmi iau rămas-bun şi dau să plec. Stă în faţa cănilor de cafea, parcă niţel îngândurat.

„Doar nu îi pare rău după sufletul meu, pe care cred totuşi că nu la văzut”.

Hmmm… Pare însă preocupat. Şi-o fi adus aminte de alt suflet şi caută răspunsurile acolo?

„Fericire îţi doresc”, zic şi plec. Omul se uită de parcă mă vede prima oară.

„Mai stai”, şopteşte. „Nu pot, am o întâlnire importantă”, zic eu

ca să mă scuz... elegant.

De fapt, chiar am. Reiau pe strada aproape pustie conversaţia cu mine însămi.

Cu „frumosul”, asta este! O fi frumos şi gata. Fiecare are o idee proprie despre frumos şi, cum nu am aflat cum vede el frumosul, trebuie să văd eu, după ce îmi găsesc sufletul.

„În suflet”. Ciudat! Deci nu EL este frumos, ci undeva, înăuntrul lui. O mai fi ceva acolo? Într-un măr, da. Miezul, sâmburii, vitaminele. Are şi gust înăuntrul lui, şi parfum, dar astea sunt mai „sensibile” la vedere. Uau, câte sunt într-un măr! Oare şi în sufletul meu or fi atâtea?

Las întrebarea suspendată... undeva. Sigur se va întoarce cu un răspuns. Am mai păţit asta, aşa că am încredere şi acum.

Ajung acasă şi mă întind pe pat. Devenim una. Parcă nu am mai stat aşa de vremi bune. Stau întinsă cu ochii în tavan. Nu mai număr şipcile de lemn, sau cumsor fi numind, ci doar le privesc, mi se opreşte privirea în ele. Hmmm... Nu am o privire prea insistentă? Mă amuz singură.

E suficient să îmi arunc ochii, (adică nu, nu arunc nimic), arunc (iar?) o privire pe geam şi mă opresc drept în copacul din grădina vecină. (O să plantez un copac şi la mine, în dreptul geamului, ca să mă opresc în el, să nu mai zbârnîi prin cel al vecinilor, că or să spună că le-au căzut frunzele (copacilor, deh) din cauza mea).

Aş bea o gură de cafea. Cana e la 2030 centimetri. Realizez că între gând şi mişcarea mâinii nu mai este legătura de până acum, instantanee, de nici no luam în seamă.

Aştept să se mişte mâna. Nu. Gândul nu a ajuns de data asta, aşa că mâna mea e inertă. Am zis eu că am devenit una cu patul, dar nici chiar aşa. Între gând şi mişcare nu mai este nicio corelare ştiută/învăţată de atâta timp, încât nu-i mai dădeam nicio importanţă. Legătura sa rupt pe undeva. Toate devin anapoda, brusc.

Parcă e o mare imensă în mine. Habar nu am de ce/cum/cât de imensă, dar, dacă simt aşa, asta e! Gândesc că e roşie. Nu, nu e roşie. A luat locul sângelui care să scurs neştiut, fără să anunţe, undeva. Halal! Şi eu i-am purtat atâta timp, având grijă chiar şi când o picătură curgea, să nu las să se piardă prea mult, iar el acum, dispare aşa, fără să spună nimic.

Caut o dâră, o urmă până la gândul meu, poate oi reuşi să iau

cana de cafea. Nimic. Renunţ deocamdată la cafea. Bine că există cana, totuşi, acolo.

Mă întorc la marea din lăuntru. E străvezie, aşa, ca lacrimile. Deci vor curge lacrimi prin venele mele de acum înainte? Uluitoare devenire. Pentru că eu nu prea plâng (pot să număr pe degetele de la o mână de câte ori am plâns în viaţă). Doar, uneori, când mă bucuram, mi se umezeau aşa, dintr-odată, ochii.

Deci, reiau, vor curge lacrimi de bucurie care vor ajunge la inimă şi... Şi inima va deveni şi ea o lacrimă imensă, va străluci cât toate lacrimile de bucurie la un loc.

Simt că mi se opreşte inima. Probabil a auzit şi ea „gândul". Începe să bată tare, rar. Zguduie niţeluş, dar e plăcut. Sunt convinsă că o să-i placă să devină asemenea unui cristal strălucitor, transparent şi clar, doar o imensă Lacrimă. Poate io fi mai uşor cu marea asta de lacrimi, decât cu sângele roşu...

Ce să mai fac? Încă nu mă pot mişca. Reiau cu ochii minţii (ciudată şi expresia asta) ziua de azi. Adică evenimentele ei. Nu ştiu, orice aş spune/gândi, parcă o fac pe două planuri. Cuvintele sunt una, pe când gândul e mult mai clar, direct. Las asta pe mai târziu.

A! CEVA demn de „gândit". Am trecut în fugăfugă peste mesajele din calculator. Nu am avut starea să le citesc. Multe, foarte multe.

„CINE o fi în spatele lor totuşi? O fi frumos la ele în suflet?"

În calculatorul meu este o lume dincolo de lume, o lume în care nu pot spune că am un loc. Am încercat o dată, dar a venit cineva şi mi-a spus că nu e bine. Am crezut, dar aveam să mă conving că nu mi-a spus adevărul, motivele fiind ale sufletului lui, nu ale mele.

Liniile astea pe care le văd şi care fac legătura între mai multe puncte din calculator tare încâlcite mai sunt. (Uau! Reuşesc să ridic mâna câţiva centimetri în direcţia dorită, cana cu cafea. Hmmm... Oi fi reuşit să mă apropii de gândul pe care l-am avut iniţial? Aşa se pare).

Sunt prea multe fire în calculatorul meu. Pe unii îi înconjoară chiar foarte multe (oare îi sufocă? Prin alţii, cei drept, foarte puţini, firele parcă doar trec). Când îi ating, ei „emit" o lumină scurtă, de culori diferite, apoi se sting. Fire calme pleacă de la câteva puncte şi încarcă altele care încep să strălucească. E frumos.

Uite: un punct care parcă e asaltat. E „zăpăcit" niţeluş deja. Zbârnâie dezordonat. Cred că nu va rămâne mare lucru din el, după

atâtea „impacturi”... cu/ în alte suflete.

Altul! Pleacă spre mai multe puncte, iar ele, când sunt legate cu el „zbârnâie” straniu. Parcă se... Da! ce mai?! se prăjesc de-a binelea de la intensitatea cu care au preluat „mesajul”.

Cerule! Ce doctorie le-o fi necesară?

Între alte două puncte este un fir minunat, superb. Stau, privesc şi mi se umezesc ochii. A! Deci inima lucrează cu noua substanţă.

Fiecare punct trimite din ce în ce mai multă vibraţie spre celălalt. Ce frumos e! Parcă se formează un univers unic, care îi cuprinde pe cei doi. Hmmm... O să devină şi altfel?

Sper că da, e prea frumos şi straniu de curat! A, nu! Şi spre unul, şi spre celălalt se îndreaptă fire care parcă ar vrea să îi sugrume. Doamne, ce se întâmplă în calculatorul meu? Război galactic?! Îmi vine să ţip la cei doi. „Fugiţi, dispăreţi amândoi de aici sau nu vă lăsaţi înconjuraţi de alţii!” Firele încep să îi înconjoare, devin tentacule care sug lacome prada...

Închid calculatorul. Nu am putere să mai privesc, nu am putere să fac nimic. Nimic. A! Am reuşit să mai prind fugar, cu coada ochiului, câteva fire care vin şi spre mine, ba unul chiar mă loveşte mai tare, e chiar un mesaj. „Nu, nu! no să-l citesc, ca să nu mă „racordez” la cine ştie câte alte fire ascunse în/după el. Îmi ajunge cât am văzut!”

Câtă/ce diferenţă este între firele din calculator şi cele din afară? Una ar fi că firele din calculator spun mai multe decât cele din afară, cele pe care le oprim să mai plece, prin „cuvinte”. Credem că nu ajung. Of! Asta e o altă discuţie. Da. Aici, în calculator, trimitem fire pe care nu le mai descâlcim... în afară. Mai bine fără!

NINGE! Copacul vecin are crengile albe, pufoase. Nu mai aterizez în el, ca să nu-i scutur gândurile (iar gânduri? Ei, fie şi aşa, dacă asta vreau eu acum), care s-au aşezat cuminţi pe crengile lui. Poate au să-şi spună multe, de asta au străbătut văzduhurile cine ştie de unde venind.

Oare ceva din exterior (copacul, fulgii, perdeaua de la geam, gândul tău) poate lăsa urme în interiorul nostru? Găsim o cale de a cunoaşte exteriorul şi altfel decât privindu-l?” O fluctuaţie a unui parametru fizic lasă o urmă în trăirea subiectivă”, spun cu glas tare.

Oare firele din calculatorul meu (am eu ceva azi cu el, sau el cu mine!), lasă urme în trăirea subiectivă a subiectului/subiectelor (punctelor) implicate? Uf, da, doar se „vede” cu ochiul liber. Trăire

subiectivă indusă, care se transformă într-o autotrăire, de se pot forma multe galaxii până… te trezeşti.

Subiectiva din mine creează deocamdată tăcere, adică nu, sunt mai multe tăceri. Cred că ar fi bine să devină una singură, o unică tăcere. Sunt sursa, dar şi substratul ei, ca nemanifestare încă. Deci pot influenţa o tăcere nerostită, neformată încă…

Câte n-am putea face noi, oamenii, dacă am fi pe deplini conştienţi de o altă ştiinţă? Cea a intuiţiei. Intuiţia e cea mai obiectivă dintre toate şi tot ea e cea mai… Gata, vreau să mă opresc aici. Ce? Eu îmi ascult intuiţia? Sigur că da, dar după ce o iau peste ochi, de cele mai multe ori. Sper să ies din această obişnuinţă cât mai curând.

Sună un telefon. Îmi desprind/dezlipesc privirea, gândurile, din înalturile pe care le-am golit de nori, dar voi mai reveni, sunt sigură.

Aşa că atenţie când mai priviţi norii! Dacă vă vine un gând mai ciudat, ca să zic aşa, tocmai mi-aţi citit unul (o să recit poezii mai des, ca să îmi ţin gândurile ocupate, că vedeţi ce iese…)

Privesc telefonul… Oare o fi sunat?

O fi iar „frumos la mine în suflet?” Ciudat Sufletul ăsta, dar, dar dacă tot se zice că îl avem, asta e!

Frumuseţe în sufletele voastre, ale tuturor!



Descântul îngerului pământului

Ceramica de Horezu ma încântat şi acum. Îmi place să simt recele adânc al lutului care începe să vibreze a poveste. Îngerul pământului, cum i se spune în popor. Îmi place să-mi beau cafeaua în cană de lut. Dar acum iau două. „Pentru a pune apă vie în ele” e gândul care se naşte din mine clar şi limpede. Zâmbesc şi ştiu că aşa voi face în curând.

Bătrânul olar îmi spune că el a făcut cănile şi mă priveşte zâmbind îngăduitor. Privesc şi eu împrejururile care adăpostesc atâtea legende mai vechi sau mai noi. Privirea îmi este mereu atrasă de un punct îndepărtat şi tot revine spre el. Un fior parcă se strecoară în mine.

„Acolo unde vă tot uitaţi a fost un conac boieresc şi, într-o vară, au venit mai multe domniţe să se bucure de aerul de aici. Una era frumoasă foc. Boierul tânăr pusese ochii pe ea. Dar se spune că, umblând prin sat, a ajuns la casa unui olar. A cumpărat oale, străchini, dar nu se mai dădea dusă. Ucenicul olarului, un tânăr chipeş, nu-şi mai dezlipea nici el ochii de la domniţă. Ia promis că îi va face în câteva zile ceva frumos, unic. „Numai pentru noi doi”, cică ar fi şoptit fata”. Numai pentru noi. Atunci, aşa o să fie. O să fac două căni din care o să ne astâmpărăm setea”. Şi, cum necum, sau întâlnit într-un amurg prin pădurile de folose. Aşa au dus-o toată vară, în beţia fânului proaspăt cosit şi însoţiţi de cântecul pădurii şi al păsărilor cerului. Boierul cel tânăr s-a supărat foc. La o vânătoare, la împuşcat pe olarul cel frumos. L-au părăsit în pădure. Domniţa a alergat la el şi a văzut că mai suflă. Cu cele două căni a cărat apă, de i-a dat să bea şi ia spălat rănile. La vegheat zi şi noapte pe iubitul ei olar, cântând încetişor. Veneau jivinele pe rând şi stăteau cu ea. Păsările cântau dulce, iar pădurea toată părea îndurerată de suferinţa celor doi. Până când, într-o zi, a apărut Zâna Pădurii şi a învăţat-o descântece, câte unul pentru fiecare cană. Unul pentru apă moartă, iar celălalt pentru apă vie. Cu care să-şi ajute iubitul. Şi a tot descântat fata, până când, într-o zi, tânărul olar şi-a venit în simţiri. Au plecat împreună, şi cică au trăit fericiţi multe sute de ani. Fiindcă domniţa învăţase descântecul Apei Vii, pe care îl şoptea mereu. Nimeni nu ştie acel descântec. Dar se spune că argila/îngerul pământului îl ştie, iar dacă sunt două căni pentru îndrăgostiţi, atunci fata ştie în inima ei să descifreze descântecul şi să fie fericiţi.

Mă uit uluită la bătrânul olar. Deci descântecul EXISTĂ! Nu a fost un gând răzleţ. Îl sărut cu bucurie şi recunoştinţă pe amândoi obrajii arşi de soare, de vânt, brăzdaţi de ani. Are ochii că ai pădurii, frumoşi şi buni.

„Aveţi grijă cu descântatul! Dacă nu e cel care vă e sortit, să daţi cănile de pomană la sâmbăta morţilor! Altfel, vă aduc nenoroc”.

Încă privesc cele două căni de lut. Sunt albe, cu frunze, flori şi spirale… Le rotesc încet, ca să pot cuprinde tot desenul de pe ele. Şi ele parcă se tot rotesc într-o spirală de cânt. Poate voi dărui o cană… Săi şoptesc iubirii: „Beamă până la cel din urmă strop, ca să fiu în tine!”

Stau întinsă pe pat, cu fereastra larg deschisă. Peste drum, e o

cădere de apă. În noapte, sunetele ei sunt când puternice, când line.

În vuietul apei curgătoare, revine un vis. Apa are ritmul unei magii în care rămân suspendată între liniştea dintre sunete. Uşor, ele desenează în mine un alt peisaj, un spaţiu de libertate, în care m-am abandonat de atâtea ori, sorbindul, extrăgându-l dintr-un timp abstract.

Acum, vreau să îl aduc în sfârşit în prezent, acesta să devină adevăratul lui timp.

Întind palmele spre timpul din faţa mea, dar e un timp despre care ştiu că e trecutul încă netrăit. Simt în ele o arsură ca aceea a unui sărut cu o putere divină, sărut primit de la o fiinţă mult iubită. Timpul nostru lăuntric, în care intrăm de atâtea ori, este, în realitate, Timpul etern în care uităm să revenim, locuind numai cu privirile pe dinafara noastră, în acele urzeli care ne încâlcesc deseori destinele…

Dar Aproapele devine în câteva secunde o depărtare din care cu greu reuşesc să mă dezmeticesc. Nu s-a întâmplat nimic, doar cerul inimii a fost acoperit de o imensă mantie. Privisem o secundă doi ochi care însă sau întors spre altcineva. Ochii pe care îi caut de la începuturi, ochii LUI, încă nu i-am privit, nu i-am regăsit privirea în care să mă pierd fără urmă de împotrivire. Ochii sufletului, care să se contopească într-o arzătoare adorare.

Plec uşor, pentru că, oricât de vag, atunci când îngerul iubirii e chemat de două priviri, nu e bine să te amesteci. Trebuie să laşi de acum încolo oamenii să încerce să descifreze ce le şopteşte îngerul. Cum/cât vor reuşi… e povestea lor.

Undeva, sus, în ceruri, zgomot de ceramică spartă… Două căni redevin lut. Vreodată, poate cineva le va da forma a doua suflete.

„Aveţi grijă cu descântatul! Dacă nu e cel care vă e sortit, să daţi cănile de pomană la sâmbăta morţilor. Altfel, vă aduc nenoroc”. Aşa voi face.

Îmi aşez palmele pe inimă, şi acolo e o armonie nouă.

Am primit o mare Taină. Cântuldescântul de apă vie există!



Cântul mării – unic cânt al abisului

„Dacă te uiţi prelung în abis, abisul se va uita prelung în tine”.
Friedrich Nietzsche

În ultima vreme făceam ce făceam şi tot despre Abisuri dădeam. Sau… dădeau ele peste mine. Aveam senzaţia că nu există carte în care acest cuvânt să nu fie scris măcar odată. Un răspuns tot avea să vină, cumva. Dar metafizic, gândeam. Avea să vină dar, în deplinătatea lui vizibilă… fizic.

Mergeam încet, prin orele înspre pragul nopţii spre mare. Aveam de îndeplinit o promisiune. Întâlnirea cuiva cu Marea prin mine. Să îi spun ceva, să creez un gând prin care să ajungă să se regăsească două fioruri. Şi am aflat că este uşor de ajuns… la malul mării. „Pe străduţă drept înainte”.

Mergeam şi mă gândeam la sufletele întâlnite în acea seară. Cât de simplu este să le modelezi dar ce responsabilitate enormă. O simplă informaţie spusă cu o anumită tonalitate îi poate arunca în… abis, desigur. Gata! Hotărăsc solemn că nu mai vreau cuvântul acesta. Mă înfioară deja.

Străduţa pe care merg spre mare e tăcută. Aud/disting marea, pescăruşii. Mi s-a spus că la capătul ei este EA. Deocamdată mie suficient. Casele sunt tăcute. Nu muzică, nu zgomote. Câte o lumină stingheră parcă, la câte vreun geam. Privesc copacii. Nucii deja nu mai au frunze. Sunt străjeri la porţi, încă nu ai impresia că sunt stingheri, trişti înspre iarnă. Dar unii copaci sunt uluitori sub razele de lună. Stau şi îi privesc îndelung. Mă farmecă culoarea argintie pe care o au frunzele. Unele, cele luminate de razele lunii. Celelalte au o întunecime… Am bufnit în râs. Ei da, au o întunecime de abis şi gata.

Din când în când las senzaţia apropierii de Mare să fie mai prezentă în mine, mai conştientă. Apoi privesc din nou în jur. Flori la fiecare casă. Trec din culori în alte culori, din miresme în altele tot mai răscolitoare…

O tresărire bruscă, un mic balans şi… mă opresc parcă suspendată în necunoscut. Nu mai am unde face următorul pas pentru că… e ABISUL. Văzut cu ochii fizici. REAL, în faţa mea.

Zeci de stele într-un întuneric deasupra care se continuă sub mine. Imens. Dar în acea întindere nu strălucesc, e doar un hău imens

din care... se aud valuri.

E MAREA. Ea parcă absoarbe stelele în adâncuri. E cutremurător.

Mă retrag uşor, mă asigur că simt pământul sub picioare. O clipă nici faptul că este un întreg oraş înapoia mea, nu am mai ştiut. Formez un număr şi... cineva se reîntâlneşte cu marea. Misiune îndeplinită.

Apoi... mă las să alunec în vrajă. A mai găsit destinul un pretext pentru a mă aduce aici. Las zbaterea valurilor să creeze culoar înspre adâncurile mării. Înspre acel abis pe care doream să îl cunosc, să îl ştiu... metafizic sau poate au fost clipe în viaţă când credeam că sunt în el... Impactul a fost însă atât de puternic încât a şters orice altă amintire. Un mic pas şi m-aş fi trezit rostogolin-dumă (tot aievea) înspre el.

Mă aşez cuminte pe pământ cu picioarele în golul imens.

Nu se distinge linia dintre Mare şi Cerul mare şi înstelat.

Doar că sus sunt stele iar dedesubt sunt... tainele lor. În adânc, în ABIS.

Valurile doar apără Taina sau cheamă înspre adânc de Taină. Fiecare va simţi altfel. Pe mine mă cheamă. Mă gândesc că bariera valurilor este... o barieră. „Da, şi?!" Opresc gândul şi mă las să alunec. E cald şi învăluitor. „Ciudatele... găuri negre. (chiar şi cele create la ultimul experiment al omenirii, de acu câteva zile)". Hai să las lumea cu ale ei trebi... Îmi pare rău de secunda de gând. Am pierdut aşa o porţiune din alunecare. Revin şi simt marea, uriaşa ei putere de apă cum e din ce în ce mai calmă, mai lină, atotcuprinzătoare dar într-o îmbrăţişare tandră, ispititoare de a fi mai în adâncul ei. Simt cum se apropie Puterea unei Tăceri. Mie cumva cunoscută. Şi brusc apare o imensă explozie de lumină. Cerul şi marea sau întâlnit şi m-au făcut din nou să trec barierele umanului din mine, când toate câte sunt /există, dar şi toate câte nu sunt le simţi că te aşteaptă, că sunt pentru tine, în tine.

„Doamne, câtă Putere, câtă strălucire, câţi sori adunaţi în Inima mării din adâncul ei. Şi iubesc acest adânc al Tainei, această inimă cerească care este în ea. Care este în mine acum. Pentru că acea explozie a dizolvat existenţa mea pământeană. A pătruns în mine cu o asemenea forţă, minunat şi dulce, liniştit şi cu ardoare, foc care topeşte mistuind şi ultimele mele bariere. În mine pătrunde sufletul adâncului

făcându-mă să-mi văd dorurile ascunse de atâta timp încât nu mai ştiam că există. Acolo, în tăcerea Abisului, dorul din inimă a învins până şi visele.

„Dacă te uiţi prelung în abis, abisul se va uita prelung în tine” – ochii noştri sau întâlnit.

Ce este un Abis?! este cel care rupe cercul închis al cauzalităţii, dincolo de legile şi ordinea cauzală în care suntem?! Dar cum, CUM să rupi tu… ceea ce nu a fost creat/ manifestat dar totuşi există?!

Care absoarbe cu o forţă care credem că atrage fără putinţă de scăpare. Şi atunci… ce căutăm acolo?! Într-un portal care deschide calea spre infinit, dincolo de limitările şi legile cosmice.

Putem distruge toate iluziile existenţei efemere ale cosmosului creat de noi înşine?! Cred că încă ne este teamă de… necunoscutul Abis din noi.

Îi putem spune IUBIRE pur şi simplu, mai presus de lume dar ascunsă în ea. Dumnezeiască dovadă de Iubire dar din care nu ne lăsăm împărtăşiţi (cel puţin nu cu uşurinţă că doar avem experienţe motivatoare care ne ajută să ne dezicem cu maaare uşurinţă).

Iar până a ajunge la ea… mulţi renunţă. Totalitatea fiinţei sperie, ea absorbind şi dezintegrând doar… spaimele şi temerile, dezicerile din noi. Sunt obişnuiţi cu ele marea majoritate mai mult decât vor/pot să recunoască. Doar… datorită obişnuinţei se simt stabili, stăpâni. Pe ce? Pe frânturi… de soartă. Care tot încearcă să îi întoarcă cu faţa spre Adevărul lor. Punându-i în faţa repetabilităţilor… Care de fapt nu însemnă nimic, eventual o dezicere de taman ceea ce ar trebui să… iei în braţe la orice răscruce ai fi, să te laşi pătruns/să pătrunzi, până în totalitatea Fiinţei… (aveam să văd în curând o nouă demonstraţie…).

Aud un foşnet uşor în jur. Un om stă la câţiva metri şi priveşte şi el înspre Tăcerea din faţa noastră. Pentru că nu se mai aud valurile. Contopirea cerului cu marea este deplină.

„Vam vegheat! Nu, nu m-am gândit la altceva să ştiţi. Pe aceia îi cunosc. Parcă… cântaţi împreună cu Marea. A fost o seară frumoasă şi pentru mine”. Nu pot decât să zâmbesc. Stă la câţiva metri şi priveşte din nou, tăcut marea. Nu ştiu de cât timp e acolo. Nu are nicio importanţă. Vreau să îl las acolo, să nu-l tulbur şi plec pe străduţa pe

care parcă o cunosc de poate mult timp. Îi aud paşii în urma mea. Rari, la aceeaşi distanţă. Când ajung la Bulevardul luminat, cu zgomot de maşini ca la raliu… se opreşte. Probabil… e zona altcuiva, mă întorc şi îl salut ridicând uşor mâna.

Se apleacă într-un salut atingând aproape pământul cu mână. Nu imită pe nimeni. E un gest coborât din alt timp pe care parcă dorea să îl mai facă odată. Ridic mâna la inimă şi înclin uşor capul. Rămâne nemişcat iar eu mă întorc şi plec.

Plec spre un „Acasă”, poate într-o inimă umană care ştie Abisul şi mă aşteaptă de mult timp iar eu nu am ştiut că există din cauză că… nu lăsasem abisul să pătrundă în mine, să mă descopere pe mine mie însămi. Teamă? Nu. Neîncredere? Poate. Sau alungarea într-o uitare voită.

Mai fac din când în când câte o plimbare prin gândurile, prin şoaptele, prin tăcerile mele, ale tale.

Parcă e o regăsire netrăită dar prezentă, a mea – a nimănui cu nimeni, eliberare dintr-o absenţă a oricui de oricine, absenţă în care nu am fost dar în care putem fi în oricare din clipele care vor veni.

Las geamul deschis şi încet /încet aud din ce în ce mai clar MAREA. Disting foşnetul, alunecarea valurilor înspre un ţărm şi retragerea lor înspre adâncuri de cer coborât în Ea… Revin uneori cu putere alteori cu o imensă blândeţe, parcă alintând… iar inima mea cuprinde nemărginirea în ea. Devenim UNA, contopire de Cer şi Mare, un Unic Cânt al Abisului.

Dorul – un suflet călător la o răscruce dintr-un adânc dintre mine şi nimeni.



Icoana surâsului

Am primit o icoană. Ciudată. Expresia chipului e martorul din interiorul meu. În lumina zilei, nu descopăr nimic. Senzaţie clară că figura poate dispărea oricând în vid. Moment pe deplin surprins nu când privesc direct, ci doar fugitiv, ca o alunecare de gând. Simt cum se fixează tot mai profund în mine, suprapunându-se, perfecţiune nebănuită.

Descopăr un surâs teribil venit de nicăieri, care luminează chipul. Legătură urzită numai de vraja prin care Absolutul coboară în Manifestare. Şi se întâmplă doar prin Vidul surâsului, care devine Vis ascuns în mine. Blestem şi Binecuvântare, cer şi infern, trezire și adânc de somn, indiferenţă şi aprindere, antinomii care susţin stau agăţate de acest surâs, pentru a vedea că exist.

Nu există sunet, pentru că tăcerea e prea grăitoare. Lumina devine alunecare, Hierogamie, dar fără să o denumeşti, devine prin cuvânt duală. Starea fiinţială în care cuvântul separă. În nerostire stă Taina. De nerostit, pentru că se divide prin explicaţii. Sunt îndrăgostită datorită surâsului. Mortal şi îmbietor, asemenea seminţelor care, surprinse în somn, îşi dezghioacă secretele sau, cine ştie, vor doar să surâdă în sărutul cerului.

Surâd fără să mai privesc icoana. Toată manifestarea, toate lumile văzute sau nevăzute din ceruri sau din adâncuri stau agăţate de acest surâs. Nimic nu pare a se mişca, pentru a nu rupe fiorul – fir între Neant şi înfăţişarea manifestată. Surâsul din icoană era compasiune infinită, dar indiferentă. Asta a născut spaima din privitorii de până acum. Mil amintesc şi eu vag, ca o ameninţare asupra celui care îndrăzneşte să mişte sau să respire – mişcare prin care se cheamă viaţa. Creează spaimă misterul de dincolo de surâs, devenit pol, poartă prin care ieşi pentru a te întoarce. Ducând cu tine Surâsul ceresc în faţa celui Infernal, în neantul pe care îl afli jos.



Focul florii

Am primit o Floare Roșie.

Culoarea ei de Foc Aprins mia sorbit privirea. Un tremur uşor, îmbătător, ma cuprins în cea mai tandră îmbrăţişare în care am lunecat ameţită de atâta căldură şi putere, când degetele, palmele mele au mângâiato uşor. Îndărătul ei se află un suflet, iar în acel suflet vreau să fiu şi eu. Adoratorii iubirii fac cerc în jurul ei şi-şi întind braţele deasupra pentru a se încălzi.

Întindem braţele cu atâta credinţă deasupra unei Flori Roşii? Avem credinţa care ne poate încălzi? Avem sinceritatea şi puritatea şi încrederea că aşa este?

Focul dinlăuntrul florii este veşnic. El reapare mereu şi mereu. Mă gândesc uneori că, datorită nouă, florile înfloresc iar şi iar. Mesajul lor nu îl pricepem IUBIREA E VEŞNICĂ. Iar noi avem/trăim doar stări.

Până învăţăm să ne lăsăm cuprinşi în abandonul total fiecare pas doare, fiecare gând sună în mii de tonalităţi. Culorile se amestecă, iar înmiresmarea lor ne zăpăceşte. Nu mai ştim uneori de unde/cine este cel care ne dăruieşte Floarea Roşie. Şi totuşi, arderea trebuie să fie deplină.

„Un visător de ceruri trebuie să descifreze în fiecare floare culoarea unui cer", vine o şoaptă.

Şi originea florală a focului! Cât mister al vieţii care pătrunde în adâncimile cele mai abisale, cuprins într-o sămânţă care va înflori în roşu. „Culoarea este o epifanie a focului, floarea este o ontofanie a luminii" – citiseam cândva.

Floarea lăuntrică a focului pătrunde fiinţa care i se dăruie. Nu se poate altminteri decât întinzând braţele deasupra florii purpurii, primind seva arzândă pe care o simţi cum trece din floare în tine. Şi devii tu purtătorul de foc al florii, tu însuţi rug de seve mistuitoare.

Am primit o Floare Roşie. Rugul aprins de ea mistuie ultimele fărâme ale trecerii mele.



Suflet de primăvară într-un copil cuminte

Poate suna ciudat în alt context sau spaţiu, dar acum, aici, în singurătatea plină de adevăr a muntelui, parcă sunt formată din aceleaşi esenţe ale misterului care alcătuiesc visele. Fulgerul care coboară pe pământ luând înfăţişare de şarpe când se ridică deasupra norilor devine veritabil Balaur – măreaţă simbioză pe care o întrezăresc în răstimpuri, aduceri aminte din legende şi poveşti. Câmp de bătălie între cer şi infern. Spiralele Balaurului sunt trepte pe care urcăm.

Mă uluieşte puterea omului în a se lăsa asimilat Vortexului Sferic, rămânând entitate. Înţelepciune transformatoare când e supusă pazei simţurilor, singurele în stare să „zăpăcească”... Cu ele nu lupţi, ci le schimbi direcţia. Nici măcar semnul, ele fiind în partea de dedesubtul orizontalei, vălul fiind starea crepusculară a fiinţei.

Alunec în frântura de vis... realizez că tăcerea muntelui îmi măsoară credinţa, măsură a înaltului care aici mi-a fost întotdeauna mai aproape.

Mie din ce în ce mai frumos... în Primăvară, în dezlănţuirea clipelor care curg din veşnicie, în alunecarea lor înmiresmată pe pământ – scaldă de îmbătătoare arome, verzi seve prin albastrele vene ale trupului urzit în tăceri de aştri în care renasc.



Crucea florii de liliac

„Oamenii mari nu pricep niciodată nimic şi este obositor pentru copii să le dea întruna explicaţii”. (*Micul Prinţ*)

Zile de primăvară, sărbători ale vieţii în cercul celor văzute, basme păstrate/venite din lumea celor nevăzute... care pătrund în mine în adâncimea nopţilor din ce în ce mai calde.

Păşesc obosită, cu gânduri pe care le vreau pentru mai târziu. Sau adunat atâtea nedumeriri, mai ales ale altora în mine... Ştiu că le voi da de capăt... pentru că, pentru că oamenii sunt iubiţi, chiar şi când a rămas doar o părticică din sufletul lor, netulburată în vremile de acum.

De undeva apare motănelul meu. Mergem agale amândoi pe străduţa îngustă. Parcă aş vrea să deschid ochii spre ceva anume, dar încă nu pot. E o oboseală mare în mine, un zâmbet trist...

În dreptul porţii ne despărţim: Bizu sare pe gard pentru că, dincolo de poartă mă (ne) aşteaptă Nad. Doar îl ghicesc în noaptea neagră. Îi simt botul cald cum se apropie de mâna mea. Scânceşte ca un copil de bucurie...

Tămăduire!!! Nu vindecare, ci de tămăduire au nevoie oamenii. Tămăduire care pleacă din minte pentru a îmbrăţişa inima. Pentru a fi una cu ea, suspin în adânc de foc, în inima Fiinţei.

O mireasmă caldă mă învăluie. Degetele mele se strecuraseră în ramurile de liliac primite de la bunele mele vecine. Unele le dau drumul în curte sau le lasă agăţate pe poartă. Sunt multe culori... nuanţe de violet care par vii în aroma ce se răspândeşte valuri, unduinde în geometrii numai de ele ştiute.

ŞTIU... sunt seri, nopţi de când, ca în fiecare primăvară, apare aceeaşi întrebare cu acelaşi răspuns. (Din... copilărie, evident).

Mă întrebau de ce dorm sub tufele de liliac, de ce mă învălui în ele. Luam ramurile şi le înfăşuram, atentă, fără să le rup, în jurul meu. Rămâneam aşa... ca o statuie, mult timp. Răspundeam invariabil: „Dorm sub CRUCEA florilor de liliac. Adun florile – în cruci în jurul meu”.

Da, e o altă poveste din povestea care curge acum prin starea mea de copil al nopţii. Ştiu... ştiu că toate poveştile sunt deja scrise undeva. Noi le citim din când în când de pe filele sufletului nostru saaau, al altora, uneori. Atunci când ne invită, când ne dă voie sau chiar ni le citeşte. Se întâmplă... şi aşa. Uneori, chiar rămânem unul în povestea altuia aşa cum a rămas CRUCEA florii de LILIAC în povestea mea.

Crucea „cheie şi izvod uman şi cosmic”.

Mă plimb în crucea nopţii, în mirarea razelor lunii pline, pe străduţele tăcute. Strălucesc florile liliacului sub razele ei şi a stelelor. E o înfiorare de miresme şi culori care străbat umbrele din mine. Mă las absorbită de aroma care pătrunde în fiecare suspin al sufletului... Nimeni nu cred că i s-ar putea împotrivi.

Devin culoarea, catifelarea petalelor mici... devin crucea care mă atrage în adânc de fiinţă. Ochiul credinţei din mine e atras de acel dincolo de catapeteasma inimii. Acolo nu mai există în seara asta numire a nimic ci doar o cunoaştere simplă aşa că în sufletul copilăriei, mai presus de culoare, semn, alcătuire, numire sau denumire care ar limita ceea ce devine mişcare în nevăzutul rugăciunii, într-un spaţiu în care sunt cuprinse toate, dintotdeauna. Un dincolo în care simţurile nu mai sunt stări ale lumii văzute, devenind de prisos în ruga care se rosteşte neîncetat.

Poate niciodată nu am trăit atât de profund starea crucii. O gândeam… o imaginam… o simţeam, dar ea nu era VIE în mine.

O Liturghie netrupească rostită pe altarul inimii, care se săvârşeşte din Nefiinţă.

Sufletul meu este cuprins în mirare, doar uimirea contemplării…

Doar atât: uimire într-o lacrimă, dulce suspin de tămăduire dintr-o noapte cu arome suave, tandre, dulci amărui, din Crucile Floriidelíliac…



7. Supt semnul SÂNZIENEI

Timpul, Clipa gând, Cuvântul.
Împlinirea tăcerii, Iubirea, Joaca, Sunt doar ploaia.
Rostiri, Sunt azi din ieri, Iertarea, Îmbrăţişare.
Sacralitate, A dărui, Împlinire.
Eternul feminin

Timpul

Închid ochii peste pleoapa timpului trecător printre tâmplelele mele. Cer suspendat a viselor, gândurilor, chemărilor.

Calc peste clipele care vin. Am vrut să plec din ele, luând cu mine verdele din liniile vieţii frunzelor, batere înfioarată a copacilor, albul din sideful perlei în care s-au ascuns razele de lună, gândul argintiu al Crăiesei, roşul din sărutul soarelui răsfrânt pe buzele tale care topeau în fiinţa mea mireasmă de aprinsă floare în al cărei potir pătrunzi însetat, ca să mă regăseşti în nopţile nesomnului.

Luând albastrul din neantul în care gândurile tale caută dorul împlinirii din răsăritul atingerilor rămase în delirul zidurilor reci răstignite în arcada timpului obosit de el însuşi, în surâs nemişcat.

Am vrut să plec prin nopţi cu stele, să mă dezbrac în surâsul nemişcat al albastrului de sub pleoapele tale…

Redesenează-mă în el, în conturul gândului tău, la fiecare răsărit

sau apus, sau înserare sau lasă-mă să plec în nefiinţă.



Clipa gând

Clipă – un simplu popas al florii între sămânţă şi uimirea înfloririi hrănită de lumina bobului de rouă nerostit. Clipă în cuvintele însetate de taina din ele, din fiecare răsărit sau apus, şerpuind în lungul universului curcubeul negândului; un simplu cânt deasupra zorilor.

Aşteptarea tăcerilor care vor rostogoli cuvintele pe margini de lumi, numărând unduirile argintii ale vieţii în noaptea care desparte un gând.

Clipele curg, gânduri rostite-nerostite, ape de Stele; Cununile neursite între cer şi pământ. La rădăcina lor, aştept roua de seară, sărut al nopţii în inima gândului.

Mi-e dor să fiu doar sunet nerostit în taina Vieţii începutului, Doamne!



Cuvântul

Şoptesc şi apoi închid în mine Cuvântul. Se preface în murmur şi îl las să se aşeze în inima mea, adânc care cheamă Adâncul.

De ce o fi rănită? Un înger se aşază alături şi zâmbeşte.

Ce-o fi ştiind de fiinţa lui mă învăluie ca ropotul-cântec al ploii? Ah! Am uitat: Cuvântul.

Şi eu, care voiam să-l şoptesc din nou. Pentru că, la începuturi, întotdeauna îţi răspundeam, chiar când nu-mi spuneai nicio vorbă. Învăţasem să ascult privirile Tale. Să te caut şi să te găsesc înăuntrul adâncurilor mele. Şi acum eşti în atingerea Cuvântului uitat de când nu l-am mai şoptit. Rostirea lui rămâne suspendată, nemişcată, în tăcerea dintre noi.

Iar sufletul meu începe să-şi amintească, respirând în iubire,

sunet cu sunet, Taina cea demult uitată.

Lasă fereastra deschisă, ca să pot pătrunde în tăcerea inimii tale, unde să ne regăsim. Am fost acolo dintotdeauna. Chiar dacă acum ne este greu să mai înţelegem unde începe cerul, Lumina care înconjoară necuprinsul.

Până atunci, boabă de rouă, voi aştepta Soarele să mă sărute, transformându-mă în curcubeu, pod de culori între visele noastre.

Iar Tu vei şopti înconjurându-mă cald şi blând, ca să nu mă doară sunetele Lui.

Cuvântul.



Împlinirea tăcerii

Uneori, nu mă pot uita în ochii TĂI care mă învăluie în privirea lor de la începutul începuturilor.

Alteori, îi caut şi vreau să mă afund în adâncul lor clar, să mă pierd în limpezimea ce mă învăluie în deplina Lumină care vine, s-aşază lin în inimă şi-mi cuprinde tot spaţiul din jur, şi nu mai am altă scăpare decât să devin parte din EL.

E-atâta Eternitate în priviri, încât, de vorbesc sau tac, se nasc mereu alte ETERNITĂŢI. Şi învăţ cum tac Cuvintele… Sufletul meu o vreme le mai poartă umbrele spre înalt, spre depărtări. Liniştea se aşază, ESTE, blând, în mine. În adâncul Tăcerii, dezleg Tainele Timpului care par a căuta un trup pentru a se naşte. În taină, plăpând, încep să mă cunosc. Mă înalţ şi cobor din stele, ştiind că TU exişti! Doamne, dacă sunt copil al stelelor, priveşte-mă încă o dată!



Iubirea

Ochii Veşniciei! Taină închisă sub pleoape.

Cine rămâne în acest DINCOLO?

Ochii mei nu TE caută şi nu TE privesc şi totuşi TE VĂD.

Şi tac!

Pentru că EXIŞTI, şi eu sunt UNA cu TINE.

Fac parte din Eternitatea TA.

În Lumina TA

nu voi mai fi niciodată o aripă frântă.

Trupul meu nu ştie că a fost cuprins în IUBIREA TA. Sunetele îl dor.

M-am răzvrătit împotriva lui, acum îi iubesc fiecare freamăt.

Nu vreau să plâng.

Prin ochii mei s-ar prelinge stropi de cer.

Plânsul ar deşerta nevăzutul.

Devin strop de rouă în cupa florilor, ca să pot săruta Soarele!

Să mă las sorbită de primele lui raze.

Atunci, voi ŞTI unde este Răsăritul.

Sinele meu respiră numai îmbrăţişând în totală Iubire, un celălalt Sine.

Cunoscut numai prin dăruirea ce se cunoaşte în contopire.



Joaca

Oare cum se joacă îngerii?

Aruncă cu bulgări de Iubire unii spre alţii? Sărută florile pentru a le împrăştia parfumul şi culoarea? Clipesc râzând în curcubeiele apelor?

Se aruncă însetaţi de dor în razele soarelui? Şoptesc blând poveşti printre frunzele copacilor? Acoperă cu clar de lună iubirea temătoare a pământenilor?

Cum este iubirea îngerilor când ei se contopesc în unicul cânt de slavă al iubirii Lui?! Se iubesc iubind Iubirea Veşnică împlinindu-se prin ea, negrăită rostire încă pe pământ.

Cum este oare cântecul îngerilor? Un freamăt de vânt? O tresărire a zorilor? Mirare? O mângâiare şi o desfătare a Slavei? Sau

Tăcerea tăcerilor noastre? Cântecul lor are limpezimi ce taie adânc împletirea dintre trup şi suflet.

Copil, sufletul meu ascultă în răstimpuri cântecul îngerilor!



Sunt doar ploaia

Vreau să mă transform în ploaie, să râd, să plâng, şiroind năvalnic în toate timpurile şi visele prin care am trecut, ascunşi în umbrele unor chemări.

Sunt mirajul ce arde-n ruguri ofrandele din palmele-mi – flăcări sacre, mereu reînnoite când ţi-ating inima.

Vreau să fiu focul pătrunzând în ascunsele lemniţi ale minţii tale, să mă transform în unicul tău gând…

Balaurul din adâncul zărilor s-a apropiat ca o vijelie mare, rănind seninul cerului cu tunete şi cu fulgere pe care am învăţat să le transform, iubindu-te, în curcubeie.

Vreau să fiu vântul care mângâie zilele tale de călător, când pescăruşul cu aripi verzi transformă în realitate chemarea ta.

Închide ochii! Sunt altarul lăuntric unde să-ţi aşezi gândurile în fiecare seară.

Vreau să fiu neuitarea ta, în viul visului care coboară cerul, seninul din ochii tăi când mă priveşti. Vreau să fiu… doar ploaia?

Închide ochii. Ne întâlnim în inima lumii. E doar un gând al Dorului.



Rostiri

Cuvinte – zidiri îngheţate topite de pecetea jarului pătrunsă în inimă prin lacrima primului Botez.

Cuvinte care ne-au zămislit din Fiinţa Lui înviază din mormântul patimilor, pecete de mir adunată-n cerul minţii.

Cuvântul e taină şi icoană, inima şi ruga ei.

Sunet nerostit în materie.

Duh, coboară prin lacrima tăcerii în spovedania din neantul firii, devenind întrupare nemistuită în tulpina

Rugului veşnic Aprins.

Sunete devin Cuvânt Tăcut, în revărsare necurmată statornicindu-mă în rugă, necovârşită îmbrăţişare.

Înalţ rug de tămâie, prin care cuvintele-mi pătrunse de fulgerul gândului de gheaţă, devin întrupare…

adânca tăcere a ultimului strigăt/suspin.



Sunt azi din ieri

Alunec, lacrimă – mărgăritar, cu înmiresmare de tămâie, văpaie făr’ de grai, lovită de marginile lumii stârnind pustiul, sobornicind în cupolele albastre… în ceas tainic al zorilor de rugă.

Sunt un vânt, o vijelie năprasnică, un vuiet de ape mari, ţipăt din adâncurile tale, căutându-mă.

O suavă aromă/aromitoare.

Mireasa, când din potir mirele varsă mir în noaptea cea dintâi.

Prezenţa misterioasă, auzită în stâncile despicate unde s-a furişat viul, crezând că e singur pe pământ.

Când vin furtunile năprasnice şi nu sunt acolo, se înalţă focul răsucindu-se într-o adiere blândă, suspin din mângâierea cea dintâi.

Sunt în bătaia lină, tainică. Formă abia simţită, abia susur, abia murmur, până când, în ziua florilor, pătrund înăuntrul/adâncul tău.

Ating lumea, sună vântul peste ierburi, împrăştiind miresmele, în amurg se stârneşte o legănare; înfiorările se revarsă peste pământ, se umple de vis, de frumuseţe şi de dor înfăţişarea lumii.

Vin, ating şi plec; plec în Împărăţia mea.



Iertarea

Se nasc o cruce şi o melodie din împotrivirea dureroasă a strunelor, arcuşului.

Uimirea cerurilor îmi străbate fiinţa, în cuptorul gândirii arzând de doruri ce caută izbânda, neaducându-şi aminte obârşia luminii ce înnoieşte vieţuirea pentru patima iubirii.

În ceasul în care am fost pustie, ai pus clipă de veşnicie, îndepărtând fiarele cele gânditoare, întru împlinirea făgăduinţei.

De aş arde în foc, focul meu este mai mare, devin flacără care nu arde, ci împlineşte dorurile şoptite, când aripile-mi devin de ceară.

Rămâi în inima mea uimire în Adevăr-Adevărat, de deasupra luptei din cer şi din iad.

— Împotriva cerurilor şi iadurilor –, doimică alcătuire a nevăzutelor.

Zăpada – apă de Botez – devine hrană a minţii în rostirea rugăciunii adunată în inimă.

Respir frigul de afară; frigul din mine este mai mare, arzând în suspinul doririi Tale.

Miluieşte-mă, Tu, Doamne în necuvântul Tău, rostit în fiinţa mea la ceas de Liturghie a zorilor, când s-a dărâmat cu nădejdea, absurdul.

Doimea din Cruce primeşte Iertarea Cuvântului prin Duhul Sfânt de Viaţă dătător, neîmpărţindu-ne în două, dar nici reducându-ne la unitate.

Devenind Arheul în care toate se împlinesc.



Îmbrăţişare

Te înfăşor în sunetele privirilor. Îmbrăţişare în care se rostogoleşte ecoul cuvintelor încă nevorbite. Deschid aripile crescute-nlăuntru, pentru a te primi, întruparea celui care iubeşte.

Înalţă-mi cânt de iubire, numai aşa vei pătrunde frumuseţea mea.

Înălţa-voi cânt de slăvire, numai aşa chematul din fire, ca aurul

din linişti de pietre, va ţâşni în uimirea înfăptuită, născându-ne din toate.

Cântul slăvitor este iubire, iar în inimi a modelat chipul Unic pe care străluceşte aprinzându-l, Lumina, candelă dinlăuntrul de taină a minţii.

Naşte-mi inima din toate cânturile, înălţându-ne până ce, încet, încet, ne pătrunde puţina veşnicie.

Picuri de ploaie, lacrimi pe care doar cerul le mai poate plânge, dintr-un dor topit pe chipul blând al Nemuririi, botezul mult aşteptat. Nu e totuna să fii din lut sau din pulbere de stele. Doar sufletul ştie ajungerea pe ţărmul liniştii, acolo unde ne întâlnim cu dorul lăsat tare de demult.

Pe drumul acesta îmi primenesc trupul cu apa izvorului neprihănit, alunec printre vise în miez de noapte, alerg desculţă prin roua gândurilor din care mă voi trezi, în zori de iubire, învelită în aripa sfinţeniei.

Din veşnicia timpurilor, Tu, numai tu îmi eşti domn şi preot, căci rămânere nu e nicăieri.



Sacralitate

Iubirea în gingăşia unei femei este suferinţă şi durere, chipuri de înfăptuire a frumosului vieţii.

Trăind un gând-o idee, transformând-o în realitate, face din sine însăşi icoana vie a darului prin care toate devin posibile, toate miriadele care nu şi-au aflat împlinire.

Femeia este rană de dragoste, ţipăt de săgeată azvârlit în cer, nebunia înţelepciunii care se dăruieşte pe sine în coborârea spre abisul cel mai de jos, ajungând în taina inimii.

În Împărăţia cerurilor, în taina începuturilor, peste faţa adâncului, abisul apelor sacre pluteşte în nemişcare, coborând în alt abis, descoperind numai prin minune lăuntrică, simplitatea firească a inimii femeii.

Darul luminii de a săruta toată înfăptuirea.

Femeia poate fi ispitirea, blestemul, dar şi judecata. Realitate înfricoşătoare, de neîndurat şi de nedorit, dar toate sunt cuprinse în ea. Metafizica şi sacralitatea. O încercare prin ea însăşi. Putere şi slăbiciune, slăbiciunea puterii. Femeia este împlinirea care face seva să circule în toată unitatea vieţii, prin transcrierea lăuntrică a peceţii iniţiale. Cerul în plinul puterii de senin, covârşitor, uriaş, uluitor, se naşte din privirea femeii. Deschidere de cer, lăuntrică minune de auzire luminoasă în care toate se cuprind.



A dărui

Revărsarea sunetelor în tăcerea dintre clipe, m-a surprins şi de această dată. Doar în acele stranii adâncuri simt că exist cu adevărat. Orice sentiment se amplifică atunci cu o putere inimaginabilă, greu de prevăzut. Cu cât am devenit mai conştientă de acele tăceri cu atât ele s-au amplificat reverberând, dăruindu-se. Altfel devine insuportabilă povară, un ţipăt care străpunge carnea şi nervii până la leşin. Am trăit naşterea dorinţei de a DĂRUI: să mă împart, să mă revărs în/înspre cineva, să mă dăruiesc dăruind. Acea stare divină/celestă cu care a început Creaţia, misterul cel mai profund din mine. Fiinţa mea este cutremurată trăind misterul cel mai nepătruns dar prezent, al LUI.

Să iert iubind, să iubesc iertând. Să cuprind lumea în mine şi aşa să se nască din nou, să arăt frumuseţea lumii invizibile incantând vraja care ne-a însoţit mereu în lumea vizibilă, să aprind candela credinţei în măreţia fiinţei, lumină a bucuriilor trecătoare dar care adunate pot forma calea cea de taină ce duce în împărăţia fericirii fără început şi fără de sfârşit.

Sunt în rostirea inimii care te ceartă pentru a putea cuprinde, a te învăţa marile mistere ale vieţii, atunci când nu eşti atent.

Chiar dacă nu-mi vei simţi niciodată palmele arzând de dor cuprinzându-ţi obrajii, chiar dacă capul meu nu se va odihni niciodată pe inima ta, eu exist pentru că m-ai creat înăuntrul tău. Îmi va fi mereu dor de TINE, doar aşa voi şti mereu că exişti şi devin revărsare de mir, aromă de smirnă transformându-mă în aurul din sufletului TĂU. Voi sluji de-a pururi la Altarul Iubirii Tale în Împărăţia Lumii, esenţa

Adevărului fiind cuprinsă în EA.



Împlinire

Tăcerea sufletului arde piatra lespezilor grele care mă despart de Tine. Flacără infinită din veacul infinit, cupola sufletului meu unde îmi ridic ființa de dor.

Îmi ridic fruntea de pe piatra rece a peșterii. A trecut o Eternitate de când am intrat. Am străbătut timpi din care revin cu greu.

În năprasnicul iureș a firii mele care sunt uneori, învăț să-mi mărturisesc dragostea. Cuvintele mele ajung în tine, în adâncul minții tale. Acolo se aprinde focul, în seninul înălțimilor tu mă poți transforma prin numire/chemare, învelindu-mă în mantie de purpură, ascunzându-mă, taină în tine. Mă cunoști, îmi simți prezența. De mă poți numi devin Femeia ta în veci.

Chemările mele sunt spirale ce pleacă din vârfurile degetelor când conturez limitele universului, pentru a nu te rătăci.

Întoarcere în Țara de Nicăieri. Nu uitați: poveștile trăiesc atât timp cât credem în ele! E nevoie de credință, încredere… zâmbet de zâne și IUBIRE pentru a serba sacralitatea dragostei de care ne-a fost dor.

În Țara de Nicăieri, timpul stă pe loc. Roua din cer a cărui taină a coborât în inimă, a devenit dragoste în care să vii. Viul chemării doar tu îl poți spune. Atunci Iubirea devine Dragoste.

Trăiesc în focul prin care doar Iubirea poate să înalțe flacăra din mine. Îngerii din necuvintele mele rostite se vor transforma în spirala sunetului, reverberație din adâncul Tainei Tale.

Doar în sunetul/cuvânt al inimii, pot cuprinde dorul care naște lumea din mine în armonii, pavăză a singurătății mele.

Privesc în afara mea. Nu văd pe nimeni. Privesc prin ochii Tăi și lumea devine armonie necântată încă, îmbrățișări – cuvânt rostit de palme tandre, de fuiorele albastre ale degetelor care îmi apleacă tâmpla fierbinte în inimă, împlinind Ritualul de contopire.

M-ai trimis iubire pentru a deveni iubire. Taina femeii devine cercul manifestării Tale, care aprinde Focul Sacru din ruga palmelor. Primeşte iubire şi dor din fiinţa desprinsă din tine pentru a naşte lumea în care TU să fii de necuprins. Mă poţi chema, mă poţi înveli pentru a mai păstra iubirea sub pleoapele străvezii de lacrimile revărsate din mirul înţelepciunii tale.

Învăţ misterul din puterea CUVÂNTULUI! îl chem în fiinţa mea, rug de aprindere a Flăcării Sacre.

Iar tu, domn pământean al dorului întrupărilor mele, fii liniştea din care să mă trezesc în zori de zi. Sau fii crepusculul în care îmi voi lăsa nefiinţa să plece pentru ultima oară.

Treptat, cerul din mine te cuprinde cu sfială cea dintru începuturi.

TU eşti CUVÂNTUL prin care rostindu-l, mă vei crea din nou.



Eternul feminin

Din inima TA m-ai creat Doamne. Lumina Ta dintâi este în Fiinţa mea. Şi m-ai dăruit Omului făcut de Tine pentru a-i fi bucurie şi împlinire. Aşa am cunoscut iubirea. M-ai dăruit fiindu-i mireasa dintâi. Devenind unicul meu mire. Am învăţat să-mi cunosc frumuseţea izvorându-mă din pieptul lui, unde inima a devenit altarul tainei noastre.

Acolo mă regăsesc mereu, unică femeie în deplinătatea iubirii lui şi a Ta. Pentru că ne-ai iubit deopotrivă, dăruindu-ne unul altuia. Iar noi trăim măreţia darului Tău întorcându-ne recunoscători mintea şi inima numai către Tine. Cel care primeşte trebuie ca odată cu bucuria resimţită să-şi îndrepte întreaga fiinţă spre Dăruitor.

Dragostea mea, Dorul din tine m-a chemat din fiinţa LUI, să-ţi fiu desăvârşire.

Mâinile mele au învăţat să modeleze lumina dăruindu-ţi-o pentru a fi strălucirea gândurilor tale, pentru că recunosc puterea transformatoare care prin tine revine înzecit /înmiit înapoi, ofrandă în care mă las mereu cuprinsă. Tu mă îmbogăţeşti, mă înfrumuseţezi

privindu-mă. Puterea de a dărui este o renunţare de sine însuşi din partea dăruitorului faţă de primitor, purtând pecetea crucii.

Iar lumea ne-a fost dată ca un sacrament al prezenţei divine, o teofanie.

Toate cele ce sunt în lume sunt oferite de Dumnezeu oamenilor pentru a fi folosite ca daruri, daruri ce poartă pecetea iubirii LUI pentru noi.

Sunt darul lui Dumnezeu către tine, sunt IUBIRE.

Mesagerul iubirii Lui. El însuşi m-a creat din Lumina Sa, dăruindu-mă ţie, bucurându-se de bucuria amândurora, ca împreună să ne întoarcem în Fiinţa Sa.

Fiecare clipă este eternă când sunt în inima ta pentru că aşa am învăţat să exist iar tu înalţi imnuri de slavă măreţiei care ne-a dăruit unul altuia, înscriindu-le în mine, precum vechile hrisoave, cu fiecare şoaptă, cu fiecare mângâiere sau tandră îmbrăţişare.

De ce am uitat toate astea Doamne?! De ce atâta timp nu ne-am mai adus aminte unul de altul şi ne-am căutat în multe închipuiri care nici ele nu se regăseau în noi?!

Cu puterea Minţii ne-am putut întoarce uneori la Tine, prin înţelegerea care izvora din admiraţia măreţiei creaţiei Tale, perfecte şi veşnice. Cu gingăşia Sufletului la fel dar prin iubirea Fiinţei încă nu! Pentru că trebuia să ne regăsim unul pe altul. Privesc depărtările unde ştiu că exişti. De când nu ne-am regăsit?!

Doar o unică şi imensă credinţă ne poate face să fim pentru totdeauna împreună. O arsură şi un sunet straniu reverberează, şi îmi dau seama că inima este cea care murmură melodia nemaiauzită, care se zbătea în adâncul fiinţei mele, de mult timp uitată.

Lacrimă de dor ai picurat în sufletele noastre, hotar unde ne căutăm, hotar înspre ziua de mâine.

Fire de lumină străbat fiinţele noastre în aflarea Iubirii care se adună în căuşul palmelor mele.

Privesc în ochii tăi şi-ţi aprind inima în gingăşia flăcării sacre.

Se naşte o Lumină Vie cu care îmi vei desena pe trup poveşti tulburătoare. Îţi imprim în suflet nemurirea – răspunsul la chemările

tale, dor care nu a avut niciun hotar, străbătând spaţiile şi timpurile. Care a ars în inimă, ca un jăratec, tot scriind cuvinte de o gingăşie rară pe care le rosteşti, le rostesc în pragul Credinţei pentru a deschide Poarta celestă, care ne duc mai aproape de Lumina Luminilor, de care orice suflet este atât de însetat.

Sunt Taina prin care a coborât IUBIREA pe PĂMÂNT!



Cartea Danaelei Izvorul iubirii poate în egală măsură purta titlul Evanghelia iubirii. Este o chintesentă a iubirii de Dumnezeu şi de oameni, de întreaga Creaţie, reeditare a periplului perechii celeste coborâtă pe pământ pentru a învăţa oamenii iubirea divină.

Lectura cărţii vă va purta paşii în lumea mirifică a împlinirii iubirii. După frământări şi căutări vom găsi răspunsul în Dumnezeu, unde se află IZVORUL IUBIRII.

Octavian Sărbătoare – Sydney, Australia

Sarbatoare Publications

